

ALBERT
ONNEAU

COLECTIA
★ COW-BOY

PUS TIUL CU O
MIE DE MIRAGII

LEI 20+1

ED. ASTRA

**COLECȚIA „COW-BOY”
Nr. 2**

ALBERT BONNEAU

PUSTIUL CU O MIE DE MIRAJE

(Ete desert aux miile mirages)

V.1.0
V.1.0

Traducere de Traian Zăinescu

Editura „ASTRA”

CAPITOLUL I

— Haide, Nancy, când o să sfârșești să iei viața drept o veșnică partidă de plăcere?...

— Fii înțelegător, Daddy... Nu mă face să întârzii... Astă seară nu pot să-ți dăruiesc nici o clipă ca să flecăresc... Musafirii mă așteaptă...

— Să mai aștepte câteva clipe, dacă trebuie...

Zâmbind batjocoritor, Nancy Prattson era gata să curme brusc convorbirea pe care tată-său o începuse pe neașteptate, când mâna *businessmanului* în desfăcu și îi strânse încheietura mâinii.

— Dă-mi drumul, Daddy... Mă doare...

— Iartă-mă, *honey*... trebuie să mă ascuți neapărat...

Glasul lui Eric Prattson deveni atât de grav în clipa aceea că tânăra se opri, uimită...

— În sfârșit, ce, Daddy?... Nu pari în apele tale, astă seară....

O cută de neliniște brăzdă fruntea fetei... Observase picături mari de sudoare, care broboneau tâmplele lui...

— Hotărât lucru, te înăbușești aici! Nancy deschide, te rog, fereastra.

Tânăra ascultă, apoi Eric Prattson se sprijini de marginea ferestrei.

— Îmi închipui, Daddy, îndrăzni ea, că nu mă oprești lângă tine doar ca să-ți asiguri serviciul tău... Auzi jazul?... Se dansează cu furie în salon și prietenii mei vor începe să se neliniștească de lipsa mea...

— Cum ar putea să fie îngrijorați? Serata e costumată și toată lumea poartă mască! Ai toată noaptea înaintea ta, *honey*... Mi se pare că am dreptul să te rog, să-mi acorzi doar câteva clipe...

— Vorbește, Daddy!... Nu ma lăsa să aștept!... Timpul mie atât de prețios!...

Un zâmbet amar încreți buzele *businessmanului*.

— Fi înțelegătoare, micuță Nancy... Poate că o să-ți pară rău, înainte de-a fi prea târziu, că n-ai voit să-ți pierzi mai mult clipe cu bătrânul tău tată care te iubește atât de mult...

— Ai devenit sentimental, Daddy, tocmai în ziua când mi se

sărbătorește aniversarea!... Locul meu e acolo, o repet...

— Într-adevăr *honey*, tu zbori spre plăcere ca un biet fluturaș atras de flacăra lămpii... Să râzi, să petreci e firește foarte frumos, dar unde o să te ducă toate astea?...

— Dumnezeuule! Daddy, mi se pare că n-am să mă tem prea mult de viitor... Nu ți se spune ție regele pielăriei?... Și apoi, până acum, criza abia te-a atins....

— Aparențele sunt uneori înșelătoare, *honey*... Trăim într-o epocă destul de tristă... Am impresia că dănuim pe un vulcan, așa că nu pot să nu mă înfior gândindu-mă că tu, ființa pe care o iubesc cel mai mult pe lume, singura dragoste care-mi mai rămâne, ai putea să te pomenești, dintr-o clipă într-alta, în cea mai mare strâmtoare...

Nancy se opri zăpăcită.

— Ah! Asta... Ce te-a apucat, Daddy? Nu te-am văzut niciodată atât de pesimist...

Din încăperile vecine se auziră numeroase strigăte. Dansatorii adunați în marele salon al locuinței lui Eric Prattson glumeau și se înveseleau din plin.

— Lasă-mă să plec, Daddy... Vezi bine că locul meu nu-i aici...

Tânăra încercă să scape de interlocutorul ei, dar acesta o strângea și mai tare.

— Daddy!... Mă doare!...

Businessmanul păru că n-aude cuvintele fiicei sale. Cu chipul mereu întunecat și privirea pierdută, murmură:

— Nu mai ești copilă, *honey*... încep să simt oarecare oboseală... Ulciorul merge de atâtea ori la apă că până la sfârșit crapă! Afacerile m-au istovit!...

— Sleit!... Dă-mi voie să râd, Daddy!... Nu s-ar spune că ai trecut de cincizeci de ani!... Știu pe multe din prietenele mele care, dacă te-ar vedea, ar fi ispitite de perspectiva unei căsătorii! ... Ești minunat la golf, faci toate sporturile ca un tânăr. Ce vrei mai mult?...

Privirile limpezi ale lui Eric Prattson țințiră multă vreme fața convorbitoare sale.

— De ce te-ai travestit așa? Nu puteai să-ți alegi un costum mai cuviincios?

Rostind aceste cuvinte, *businessmanul* arăta tricoul negru ce strângea formele armonioase și picioarele tinerei...

Nancy nu părea de loc impresionată de imputarea aspră a interlocutorului ei...

— Ești singurul, Daddy, căruia nu-i place costumul meu. M-am travestit în șoarece de hotel... E cu atât mai amuzant, cu cât masca care îmi ascunde fața o să împiedice pe oaspeți să mă recunoască... O să fiu luată drept Betty Milne! Ce vrei, îmi plac grozav încurcăturile!...

Un râs argintiu punctă aceste vorbe... Sperând să profite de neatenția de-o clipă a tatălui ei, tânăra încercă iar să-i scape, dar el o reține; apoi, îndepărtându-se de la fereastră, o atrase spre canapea.

— Asta-i curată tiranie...

— Te înșeli, micuțo... E doar marea dragoste pe care o am pentru tine și care mă îndeamnă să-ți vorbesc astfel... Azi ai împlinit 20 de ani. A trecut vremea copilăriilor și nebuniilor... N-am să trăiesc veșnic. Cred deci că-i timpi să te gândești la măritiș...

— Hodoronc-tronc!... E mult mai grozav decât mă temeam!...

— Nancy!... Unde-i Nancy?... Vrem pe Nancy!... strigară câțiva dansatori, bătând din mâini în încăperea alăturată.

— Vezi!... Încep să-și piardă răbdarea...

Cu un gest brusc, Eric Prattson impuse tăcere.

Un zâmbet șiret înveseli chipul fetei.

— M-am gândit mult la tine, *honey*... Crede în experiența bătrânului tău tată. N-ai să găsești soțul careți trebuie printre toți mușunachi care sunt acum în salonul nostru... Un băiat îndrăzneț trebuie să fie tovarășul vieții tale, un bărbat care să te iubească, hotărât să te facă fericită și să nu lase să-ți lipsească niciodată nimic!...

— Să nu-mi lipsească nimic!... Vrei să-ți bați joc, Daddy?... Sunt oare destinată să cerșesc și imensa ta avere nu-i deajuns ca să-mi îngăduie să trăiesc fericită până la capătul zilelor mele?

— Norocul are strălucirea sticlei, *honey*, ca și slăbiciunea ei!... În vremurile noastre, am văzut atâtea catastrofe financiare, atâtea prăbușiri, încât nimeni nu poate fi sigur de ziua de mâine, de statornicia situației lui...

— Dar, repet, Daddy, nu mă tem deloc pentru tine!... Ești un om bogat!...

— Ce poți să știi!

— Iarăși!... De bună seamă că azi ai o criză de spleen...

— Nu, micuțo, sunt doar muncit de grija de a te ști fericită și să-ți asigur viitorul.

Tatăl și fiica ar mai fi continuat să vorbească, când, deodată,

dominând acorduri e trepidante ale jazzului care făcea mare tărboi în încăperea alăturată, se auziră de afară sunete de trompetă.

Eric Prattson se îngălbeni foarte tare.

— Ce ai, Daddy?... Nu care cumva ești bolnav?... Ciudat!... Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta!...

Siguranța perfectă pe care o arătase tânăra făcu loc, unei mari neliniști. *Businessmanul* îi dădu drumul și ea, alergă până la ușă...

— Am scăpat!... îl zeflemisi ea atunci, amenințând cu drăgălășenii pe tatăl ei care, nemișcat, cu fața zbârcită, nu încercase s-o ajungă...

Nancy, se strecură în salon, având grijă să-și pună la loc masca. Doar ochii de culoarea brebenocului luceau în dosul celor două găuri ale măștii.

— Nancy!... Nancy!... strigau mereu oaspeții care se găseau strânși acolo, în număr de cel puțin o sută. Tânăra avu grijă să nu răspundă. Trecu printre grupuri; apoi adăugând strigătele ei la cele ale vecinilor, se lăsă târâtă de un minunat toreador mascat.

— Un tango, șoarece de hotel?...

— Cu plăcere, *senor torero!*...

Perechile se învârteau în marea încăpere. Un bar fusese cocoțat într-un colț, iar grupuri zgomotoase staționau în jurul tejghelei. Șampania și whiskyul curgeau în valuri servite de barmani mascați, deghizați în șilepi, cu fruntea încununată de viță de vie și ciorchini de struguri...

Râsetele țâșneau din toate părțile.. Nancy uită cuvintele pe care i le spusese cu puțin înainte Eric Prattson.

În fiecare clipă, un nou automobil se oprea în fața marei vile de țară... Coborau măști, salutate îndată de exclamații și aplauze de către oaspeți. Un captain Kidd avu un succes binemeritat și Nancy ținu să danseze cu el.

Timp de un ceas, petrecerea continuă. Șoarecele de hotel părea neobosit... Bluesuri, tangouri, charlestonuri, rumbe urmau una după alta. Jazzul pusesse stăpânire pe toți. S-ar fi spus că tineretul acela nu știa ce-i oboseala... Pierrot, arlequini, mexicani și ruși în costume bogate, indieni cu fețe vopsite groaznic ca de război, marchize din timpul d-nei de Pompadour, se perindau la bar, schimbând mii de glume...

— Sa se scoată măștile?!... sugeră un glas.

— Nu încă!... E mai amuzant cu măști!...

Dansurile reîncepură cu și mai mult foc. Lumea se interpela, mâini indiscrete încercau să smulgă măștile dar, încercările acestea viclene erau repede dejucate. Fiecare ținea să-și păstreze incognito-ul până la sfârșitul petrecerii.

— Dar unde-i Nancy?...

— Nimeni n-a izbutit s-o recunoască!...

— Mi se pare că trebuie să fie preoteasa aceea Inca, cu mersul trufaș.

— Eu aș crede mai degrabă că s-a deghizat în Romeo...

Tânăra, amuzată, zâmbea sub masca ei, surprinzând cuvintele schimbate astfel.. Uneori, când prietenii o strigau și o poșteau să se descopere ca să aclame pe eroina petrecerii, ea se pierdea, prudent, în mijlocul grupelor...

— Încântătoare serată, nu-i așa?...

Nancy se opri, surprinsă. Simțise o mână care i se pusese cu blândețe pe umăr.

Câteva clipe tânăra privi pe acela care-i vorbise. Era un bărbat înalt care purta un costum minunat de tuareg. Privirea îi strălucea ciudat sub vălul, ce-i ascundea trăsăturile.

— Nu știu cine ești, Stăpân al pustului, răspunse îndată Nancy, dar dă-mi voie să te felicit pentru costum... E admirabil din toate punctele de vedere!...

— Aș putea să-ți întorc complimentul, d-ră necunoscută... Câți n-ar dori să fie jeluți de un atât de fermecător șoarece de hotel!

...

Cu degetele ei nervoase și înmănușate în negru, Nancy mângâia mânerul paloșului în formă de cruce bogat lucrat, pe care tuaregul îl purta trecut la șold.

— Ce bijuterie minunată!... nu se putu opri ea să exclame.

— Vine direct din Sahara!...

— Și fericitul ei stăpân?

— Să admitem că vine dintr-un continent necunoscut de toată această lume veselă, care se îngrămădește în sală.

— Poate că din Atlantida?...

— Din Atlantida, dacă îți face plăcere... Dar puțin interesează. Sper că o să-mi acorzi acest tango, d-ră?...

Nancy primi cu plăcere. Pe când dansa, privirile necunoscutului erau ațintite asupra tinerei. Nancy se simțea din ce în ce mai intrigată de stăruința pe care o puneă ciudatul ei cavalier ca s-o cerceteze astfel.

— Am ceva atât de deosebit? întrebă ea după o clipă.

— Îmi pari pur și simplu fermecătoare, răspunse tuaregul, dar regret că te văd amestecată cu toată lumea asta ciudată într-un asemenea costum!... Mărturisesc că tare aș vrea să te înfășor în burnuzul meu și să te iau de aici ca să te smulg privirilor prea indiscrete ale paiațelor astea...

— Paiațele astea sunt prietenii mei, d-le tuareg!... protestă Nancy, tare supărată și oprindu-se de a mai dansa câteva clipe.

Atitudinea jignită a fetei nu-l surprinse prea mult pe necunoscut.

— Păcat! suspină el. Te priveam adineaori. Toate măștile acestea care se îmbulzeau în jurul d-tale ca să-ți cerșească un zâmbet sau un dans, mă făceau să mă gândesc la un soi de muște învârtindu-se în jurul unui gustos borcan de miere!...

— Destul cu obrăznicia, d-le tuareg!... Mi se pare că d-ta n-ai venit aici ca să-mi faci observațiile acestea... Pentru că pari că mă cunoști, ai trebui să știi!...

— Te cunosc de mult, miss Prattson... Știu care-ți sunt lipsurile și calitățile așa că, nu șovăiesc, îndemnat doar de adâncul și adevăratul interes ce ți-l port, să te fac să te ferești de toți acești pierde-vară... Crede-mă. Nu cu ei vei afla care sunt greutățile vieții... Plăcerea e desigur atrăgătoare, dar numai suferința sau jertfa pot face dintr-o ființă omenească, un bărbat sau o femeie, vrednici să poarte numele acesta....

Nancy se opri din dans, simțind mare ciudă că dintre toți musafirii, doar necunoscutul acesta îi descoperise atât de ușor identitatea.

— Hotărât lucru, azi toată lumea s-a înțeles parcă să-mi facă observații!... Ești desigur, foarte isteț, dar îți mărturisesc că n-am deloc nevoie de sfaturile d-tale cum să mă port în viață!... Astă-seară am nevoie de un cavaler, iar nu de un sfetnic... Ai putea să-ți alegi altă dansatoare...

Necunoscutul se înclină fără să spună un cuvânt, ducându-și rînd pe rînd, mîna la frunte, la buze și la piept; apoi, pe neașteptate, Nancy se îndepărtă de el după ce-l salută rece.

— Te iau și nu-ți mai dau drumul miss șoarece de hotel, făcu atunci un minunat Mefisto prinzând brațul tinerei. Un charleston!

...

Tânăra se lăsă dusă fără un cuvânt. Vreme de zece minute, ea dansă nebunește, căutând din răspuțeri să uite incidentul petrecut. Nancy avea obiceiul să fie lingușită, slugarnic de toți prietenii ei, așa că vorbele ciudate pe care i le spusese

misteriosul dansator o supărau și o intrigau în acelaș timp. Ar fi voit să pătrundă incognito-ul acelui cenzor prea aspru. De mai multe ori, privirile ei se îndreptară pe furiș spre tuaregul cu fața ascunsă de vâlul întunecat, al cărui cap se ivea adeseori între grupurile vesele ale măștilor.

Tot uitându-se, Nancy observă că nici o nouă dansatoare nu fusese invitată de cavalerul ei de adineauri. Nemișcat, el se mulțumea să observe cu atenție adunarea și ochii lui negri se opreau foarte des asupra ei.

Tânăra, din ce în ce mai zăpăcită, ar fi voit în clipa aceea sa poată da deoparte vâlul ce acoperea trăsăturile oaspetelui. Răspunzând foarte distrată cuvintelor pe care le rosteau vecinii ei, se întreba cum reușise necunoscutul să o recunoască atât de ușor.

Sudoarea șiroia pe fața tinerei. Masca o stingherea, dar nu voia s-o părăsească încă. În prada unei enervări de neînălțurat, mai dansă de trei ori, apoi se îndepărtă de grupuri și se îndreptă spre veranda vilei. În clipa aceea, dorea doar să se retragă deoparte și să se gândească puțin. Veranda era pustie. Se strecură printre palmierii care o împodobeau și se sprijini de balustradă.

Noaptea era minunată. Stelele străluceau cu miile pe cerul limpede. În depărtare, se zăreau luminile din Pasadena și acelea, mai nelămurite, din Los Angeles.

Ea nu acorda nici o atenție farmecului acelei nopți de vară. Sufla un vânt rece, venind din spre coasta californiană, așa încât își ridică ușor de tot masca, ștergându-și cu batista fața umedă.

Niște pași pe furiș se auziră. Ea lăsă să-i cadă în grabă masca ce-i ascundea trăsăturile; apoi. Întorcându-se pe jumătate, îndrăzni să arunce o privire în dosul ei.

Tuaregul stătea lângă ea, cu brațele încrucișate, fixând o mereu cu privirea lui ciudata.

— Gluma are margini!... bombăni ea, nemulțumită. De ce mă superi așa?...

— Nu țineam deloc să te supăr, miss Prattson, rosti necunoscutul cu glas blând... În salon te înăbuși... Am voit să răsuflu puțin și desigur că ești în aceeaș situație, fiindcă ai venit și d-ta aici...

Câteva clipe, tânăra și vecinul ei nu rostiră un cuvânt. Rupând tăcerea, ea îndrăzni:

— Desigur, nu mi e prea greu să-mi închipui că frământarea

aceasta înfrigurată, trebuie să contraste cu liniștea Atlantidei d-tale... Locuiești probabil acolo într-un adevărat pustiu; altfel, nu te-ar fi supărat petrecerile noastre zgomotoase și costumele.

— Nici nu-ți închipui ce bine ai nimerit, miss Prattson!... Locuiesc, într-adevăr, destul de departe de aici, într-un pustiu sălbatic, cu totul deosebit de ținuturile prelinse civilizate; totuși, nu preget să-ți spun ca prefer de o sută de ori acea singurătate vilei prea însuflețite a bogătașului Eric Prattson...

— Am putea ști, d-le tuareg, fără să fim indiscreți, care-i numele acelui tainic pustiu?...

— Oamenii din California îi spun altfel... Pentru mine el va fi totdeauna Pustiul cu o sută de miraje!...

— Pustiul cu o sută de miraje!... Hotărât lucru, ești poet, d-le Tuareg... Într-adevăr, dacă principiile d-tale ar fi ceva numai puțin aspre, aș fi avut plăcerea și cunosc vestitul d-tale pustiu... Desigur că acolo nu trăiesc decât oameni excepționali.

— Excepționali, dacă-i comparăm cu legăturile d-tale obișnuite, dar nu sunt trântori; departe de asta!... Existența lor e în acelaș timp sănătoasă și plină de viață. Ei trăiesc acolo în mijlocul naturii.

— Predici ca un adevărat pastor, d-le tuareg!...

— Spun pur și simplu adevărul... Am curajul părerilor mele...

— Ce bărbat excepțional!... Ei bine! Pentru că ți-e atât de groază de minciună, ai putea să-mi spui, cenzor necruțător, cum ai izbutit să mă recunoști atât de bine adineauri?... Locuind într-un pustiu atât de îndepărtat, cred că n-ai prea deseori prilejul să vii la Pasadena și să ne vizitezi adeseori... Oricât aș căuta să-mi aduc aminte, nu văd pe nimeni dintre prietenii noștri care trăiesc o viață de pustnic în mijlocul nisipurilor...

— Am ținut totuși să vin să sărbătoresc aniversarea d-tale ca și ceilalți, miss Prattson. Întâmplarea nu m-a adus decât rareori în fața d-tale, dar atâta mi-a fost deajuns ca să facă din mine unul din cei mai sinceri prieteni... Cine știe?... Poate cel mai sincer dintre toți!...

— *Goodness!*... D-le tuareg, iată că începi să-mi vorbești ca și cum te-ai fi deghizat în Don Juan sau în Romeo!... Dar uiți întrebarea pe care ți-am pus-o... Cum ai putut să mă recunoști?

...

— Doar inima mi-a spus că ești d-ta... Dună cum vezi, nu m-a înșelat!...

— Din ce în ce mai bine!... Peste o clipă o să-mi spui că ești

îndrăgostit nebunește de mine?...

— N-aș îndrăzni, într-adevăr, să-ți împărtășesc sentimentele mele; dar fiindcă îmi oferi prilejul unic să ți-o declar, nu mai șovăiesc... Da, miss Prattson, te iubesc și cel mai scump vis al meu ar fi să devii soția mea...

Râsul cristalin al tinerei întrerupse pe tuareg.

— Dumnezeuului cât ești de amuzant!... Într-adevăr, d-ta treci de la o extrema la alta cu o ușurință uluitoare!... Abia adineauri mă dojeneai aproape... Acum iată-te gata să cazi la genunchii mei!...

— Mă disprețuiești, miss Prattson!... Te asigur că nu-i vorba de o glumă! Vorbesc cât se poate de serios...

— Acum o să spui desigur că sunt îngâmfată, d-le tuareg... Nu-ți ascund că am primit vreo douăzeci de cereri în căsătorie, dar afirm că a d-tale e cea mai originală!... Ești un mare inconștient dacă îți închipui că aș putea trăi în pustiul d-tale îndepărtat!... Gândește-te. Desigur că acolo trebuie să se găsească tulburătoarea Antinea care o să te consoleze de refuzul meu, căci răspunsul meu este „Nu!”, ca și tuturor predecesorilor d-tale!... Nici nu știu cine ești!...

— Te interesează prea puțin numele meu, miss Prattson... Sunt un bărbat care te iubește!... Nu-i aceasta principalul?...

— Care mă iubește desigur pentru milioanele mele și care ar fi încântat, căsătorindu-se cu mine, să-și asigure un viitor destul de ademenitor.

Un fulger străluci în ochii necunoscutului.

— Baga de seamă, miss Prattson: Norocul are toane ca o femeie!

Nancy făcu un gest de nepăsare.

— Dumnezeule!... Nu știu ce se întâmplă azi. A doua oară că mi se spune aceiaș lucru!... Ai fi atins de aceiaș boală ca și Daddy?...

— Nu știu ce boală o fi căpătat tatăl d-tale, miss Prattson; dar dă-mi voie să-ți spun că dragostea mea pentru d-ta ar fi tot atât de puternică chiar dacă n-ai avea nici un ban...

— Se spune desigur așa când se știe că nu-i posibil un dezastru!...

— Gândește-te puțin, miss Prattson!... Admite că tatăl d-tale ar fi târât într-o catastrofă financiară, cum au fost târați atâția dintre colegii săi... Aceasta-i desigur o presupunere; dar crezi oare că toți flecarii ăștia frumoși i-ar fi de vreun folos?... Ei se vor

da deoparte așa cum șoarecii părăsesc corabia în clipa când se scufundă...

— Ce perspectivă fermecătoare, d-le tuareg...

— Deloc. Țin doar să-ți deschid ochii asupra unei eventualități care s-ar putea să se ivească... Crede-mă, aparențele sunt înșelătoare... Dacă îți vorbesc așa, e doar pentru că mă interesez de d-ta și aș vrea să te știu fericită.

Pleoapele lui Nancy se închiseră cu șiretenie. Înțelesese, după tremurul glasului tovarășului ei, că se află în prada unei emoții adânci.

— Crede-mă, miss Prattson, nu asculta sfaturile acestor paiațe, mai adaugă necunoscutul... Mergi spre prăpastie...

Cu un gest scurt, tânăra îl întrerupsese.

— Deajuns, d-le tuareg!... Mi se pare că abuzezi cam prea mult de răbdarea mea!... Sunt foarte încântată de cererea d-tale; dar, spre marea mea părere de rău, mă văd silită să te refuz categoric... Ar fi, într-adevăr, de răs să crezi că aș primi să trăiesc în faimosul pustiu cu o sută de miraje. Fiindcă cunoști atât de bine pe Nancy Prattson, ar trebui să știi că ea nu s-ar mărita decât cu un bărbat care i-ar lăsa deplină independență și care n-ar sâcâi-o mereu cu sfaturile lui...

— N-am avut niciodată de gând să fac din d-ta o sclavă, miss Prattson, răspunse necunoscutul care părea că-și recăpătase toată siguranța.

— Nu mă interesează!... Puținele cuvinte pe care le-am schimbat au fost de-ajuns ca să-mi arate că noi nu ne înțelegem viața în același fel... Dar să ne oprim aici!... Petrecerea continuă.. Locul meu e în salon, lângă toți aceia care petrec...

— Nu te mai rețin, miss Prattson...

Nancy mai așteptă totuși înainte de a se despărți de ciudatul ei tovarăș. Cu privirile pline de ironie, ea se sprijini din nou de balustradă.

— Știi ce se spune despre mine, d-le tuareg?... Faima mea e de mult făcută... Sunt o fată care cochetează... Cu neputință de îndreptat! Așa fiind mă mir că d-ta ți-ai putut închipui cu atâta naivitate, că pot să devin altă femeie și că sfaturile d-tale ar fi deajuns ca să mă prefacă dintr-odată...

— Îți atrag atenția, miss Prattson, că nu mi-au trecut niciodată prin cap asemenea gânduri... Am ținut doar să-ți arăt unele eventualități ce ar putea să se producă și ar avea pentru d-ta cele mai neplăcute urmări...

— N-am ce face cu aceste eventualități, d-le tuareg! Vreau sa petrec, să petrec, să petrec într-una... Dacă ai ști cât sunt de fericită când văd privirile tuturor acestor bărbați îndreptate toate asupra mea... Mă doresc și sunt cu toții gata să se arunce la picioarele mele dacă le-aș cere...

— Epoca zeițelor și a idolilor a trecut de mult, miss Prattson... Baga de seamă! Poate că dragostea pe care o calci așa în picioare se va răzbuna crunt...

— Desigur că vrei să mergi cu îndrăzneala până acolo ca să-mi spui că aș putea deasemenea și eu într-o zi, să mă târăsc, rugându-mă, la picioarele unui bărbat pe care l-aș iubi și care n-ar împărtăși sentimentele mele?...

— Să nu spui vorbă mare, miss Prattson!... Azi, nu ești decât o păpușică fardată și deghizată... Totul la d-ta e fațadă, dar în ziua când îți vei simți inima strângându-se, în ziua când n-o să mai fi o copilă răsfățată dornică de plăceri și de petreceri ci o femeie slabă, o să-ți aduci aminte de întrevederea pe care ai avut-o într-o seară cu mine...

Nancy ridică disprețuitoare din umeri:

— Să sfârșim odată pentru totdeauna cu aceasta lecție de morală monotonă!... Adio, d-le! Te disprețuiesc și n-am să te mai văd niciodată în viața mea!...

— Ce poți să știi? Viața are uneori toane atât de uluitoare!...

Fără și pară impresionat de cuvintele pe care le rostise tovarășa lui cu glasul tremurând de mânie, tuaregul se sprijini la rându-i de balustradă. Privirile lui întunecoase urmăriră câteva clipe silueta grațioasă a tinerei, care se înapoia în salon și se strecura printre grupurile de dansatori. Mâna lui arsă de soare mângâia ușor paloșul trecut la șold. Necunoscutul mai întârzia pe verandă, când deodată se întoarse ciulind urechea. I se păru că aude un șuierat tășnit din desișul de alături. Aruncă atunci o privire circulară și coborî treptele ce duceau în grădină. În câteva clipe se pierdu în bezna nopții.

*

* *

De pe verandă, Nancy se înapoia la bar.

— Un cocktail de fragi!... porunci Nancy, care izbutise în sfârșit să se strecoare până la tejgheaua barului.

Aclamații porniră îndată din toate părțile?

— Un cocktail de fragi!... Dar asta-i specialitatea lui Nancy!

— Nu mai încape îndoială! Șoarecele de hotel... e Nancy!

— Haide, Nancy!... Jos masca!... Te-am recunoscut!...

Ridicata de brațe vânjoase, tânăra, care se zbătea în zadar, se simți cocoțată pe tejghea... Protestând cu energie, ea voi să se desprindă; dar un Pierrot, mai dibaci decât ceilalți, izbuti, strecurându-se în spatele ei, să-i scoată masca, ce căzu pe podea.

— Nancy!... E Nancy!... Ura, Nancy!...

Cu părul ei blond tot zburlit, fata regelui pielăriei se zbătea mereu fără să izbutească să scape de admiratorii ei prea entuziaști; în sfârșit, toreadorul, care izbutise să se așeze lângă ea, ridică mâna și strigă:

— Jos măștile!

— Jos măștile! repetară îndată toți în cor.

Mâini indiscrete desfăcură legăturile, care mai apărau încă incognito-ul dansatorilor... Aplauze frenetice răsunară, în timp ce râsete țâșneau din toate părțile.

— Șampanie!... Șampanie!... Să sărbătorim cum se cuvine cei douăzeci de ani ai lui Nancy!...

Luând o cupă plină pe care i-o întinse unul dintre vecini, tânăra o duse la buze și o sorbi dintr-odată...

— Alta!... Încă una!... ceru ea.

Paharele se ciocniră. Unul dintre ele, spart în mii de cioburi, căzu în timp ce un glas striga:

— Sticlă albă!... Semn de căsătorie!... Nancy, iată-te condamnată să te căsătorești anul ăsta!...

— Haide, Nancy!... Un cântec!... propuse un indian impresionant.

— Chiar așa!... Cântă-ne „Windy”...

Tânăra era tocmai să se supună dorinței numeroșilor ei prieteni. De când se despărțise de tuareg, era chinuită de amintirea lui, așa că se silea să uite. Cuvintele, pe care le schimbaseră pe verandă îi reveneau mereu în minte. Voia să se amețească. Plimbându-și privirile pe deasupra capetelor, încerca să zărească silueta înaltă a necunoscutului. I-ar fi plăcut în clipa aceea să-și bată joc de el și să-i arate că nu-i pasă de înșțiințările lui. Pentru că îi spusese că o iubește, desigur că nu s-ar putea ca el să nu simtă în împrejurarea asta cruda înțepătură a geloziei. Atrăgând lângă ea pe doi din musafiri, Nancy își trecu brațele după gâtul lor. Șampania din care băuse prea mult, o făcea să nu mai țină seama de nimic. Strămbă de ciudă când constată lipsa tuaregului.

— Înțeleg, *old chaps!*... O să vă cânt „*Windy*”, declară ea în aclamațiile repetate ale admiratorilor.

Tânăra era gata să-și înceapă cupletul, când, deodată, se opri... Lângă ea, se deschisese ușa care da în biroul tatălui ei și apărură Fred, unul din servitorii vilei.

Noul sosit părea în prada unei adânci emoții; făcând gesturi mari spre Nancy, o chemă, după ce o căută câteva clipe printre grupuri:

— Miss Prattson!... Miss Prattson! Veniți, în numele cerului!...

Cea chemată rămase mai întâi buimăcită; apoi, presimțind că se petrecuse ceva foarte grav, sări de pe teighea.

Trei tineri primiră pe soarelele de hotel în brațele lor, dar ea le scăpă și, ducându-se spre servitor, care își făcuse cu multă greutate drum prin mulțime, îl întrebă:

— Cei Fred... Ce s-a întâmplat?...

— Oh! Miss Prattson!... Tatăl dv.

— Ei bine?... Tata?...

Cuvintele se înăbușiră în gâtul servitorului. Nefiind în stare să răspundă întrebării stăpânii sale el o duse spre ușa pe care se arătase cu o clipă înainte. Într-o clipită, toți musafirii se îndreptară, lovindu-se, spre încăperea vecină. Muzicanții nu mai cântau și nu se mai auzeau decât întrebările care se încrucișau.

— S-a întâmplat vreun accident?

Nepăsătoare la toți acei care se grupau în spatele ei, Nancy trecu pragul biroului.

— Priviți, miss!... E îngrozitor! făcu Fred întinzând mâna.

O exclamație punctă acele câteva cuvinte ale servitorului. Într-adevăr, tânăra zărise un corp care zăcea pe covor în mijlocul biroului.

— Daddy!... Daddy.. Oh! Nu se poate! bâlbâi Nancy repezindu-se, spre birou.

CAPITOLUL II

Nancy se convinsese repede. *Businessmanul* era întins pe jos. Apucându-l de gulerul hainei, încercă să-l ridice.

— Fred, ajută-mă, te rog. Vezi bine că n-am putere să-l ridic...

Tânăra tăcu brusc... Simțise că un lichid vâcos îi pătase mâna.

— ... Sânge!...

Cu ochii măriți de spaimă, nefericita dădu drumul corpului, pe când prietenii se strângeau în jurul ei. O clipa rămase nemișcată, neputând să-și desprindă privirile de pe corpul lui Eric Prattson.

Regele pielăriei zăcea pe partea dreaptă. O șuviță de sânge îi curgea din colțul buzelor.

— lute!... Mai răsuflă!... îndrăzni cineva.

Trei dintre oaspeți se grăbiră să îngenunchie lângă industriaș. Unul dintre ei, care era medic, cercetă îngrijorat pe tatăl Nancyei; apoi, pe când privirile se îndreptau spre el, se ridică încet clătinând din cap.

— Nimic de făcut!... Inima a încetat să mai bată...

Într-un plâns sfâșietor, Nancy, dându-și deoparte prietenii care o înconjurau, se prăbuși la rându-i alături de trupul neînsuflețit.

— Oh! Daddy... Te rog... Răspunde-mi!... Nu se poate!... Nancy îți vorbește!... Nancy pe care o iubești atâta!...

Cu fața scaldată în lacrimi, îndoindu-se încă de groaznica realitate și închipuindu-se victima unui vis urât, Nancy simțea că-i gata să leșine.

— Nu-l putem lăsa așa întins, își dădu în sfârșit părerea cineva. Să-l ducem în pat...

— Ești nebun, *old fellow!* spuse îndată altul. Și cu poliția ce faci?

— Poliția?...

— Desigur!... Nu înțelegi că moartea lui Prattson nu se datorește desigur unei cauze firești...

— Nefericitul a fost ucis?

— Afară doar dacă nu s-a sinucis...

Glasul doctorului întrerupse cuvintele, care se schimbau în

șoaptă.

— Putem înlătura de pe acum ipoteza sinuciderii. Victima a fost atinsă pe la spate de două gloanțe de revolver care i-au străbătut plămânul stâng, pricinuindu-i o hemoragie mortală. Nu mai încape îndoială că un om a pătruns în acest birou prin fereastra care rămăsese deschisă și a doborât pe Eric Prattson chiar în clipa când telefona... Priviții... Aparatul a căzut foarte aproape de corp!...

— Dar totuși am fi auzit detunăturile? făcu un glas.

— Cu dopurile de șampanie care săreau neîncetat și țipetele care le scoteam, dați-mi voie să mă îndoiesc... Criminalul a putut să lucreze și să ducă la bun sfârșit crima lui îngrozitoare fără să fie tulburat.

— Dar atunci, dacă ne aflăm în fața unei crime să înștiințăm poliția!

Musafirul care vorbise astfel vroia să pună mâna pe receptorul căzut la pământ ca să ceară legătura, dar doctorul îl împiedică.

— Bagă de seamă!... Bineînțeles, că trebuie să înștiințăm poliția; dar nu uita că totul trebuie să rămână neatins pentru ancheta procurorului. Nimeni nu trebuie să se atingă de trupul victimei înainte de constatările judiciare.

— Desigur ca mai e încă un telefon în vilă? adăugă doctorul întorcându-se spre Fred care, uluit, nu rostise un singur cuvânt.

— Avem un telefon în bucătărie, răspuse servitorul.

Se și înghesuiau ca să iasă din birou când, deodată, se auzi discutându-se în salonul de alături.

— Hei... Ce s-o mai fi petrecând iarăși?

Unul din muzicanții jazzului se arătă la ușa biroului.

— Poliția!... strigă el. Să nu iasă nimeni!..

Exclamații uluite se auziră în încăpere.

— Poliția?... Ah! Asta-i nemaipomenit; a și aflat...

— Nimeni nu iese de aici! adăugă îndată un glas energic, pe când silueta unui băietan înalt purtând pe cap o șapcă cenușie apăru în prag.

Fiecare rămăsese nemișcat la locul lui.

— Inspectorul Morey! rosti îndată noul sosit... Am venit la chemarea d-lui Prattson, care mi-a telefonat adineauri... Am pus polițiști în fața celor trei intrări ale vilei... Unde-i dl. Prattson?... Tocmai îmi vorbea acum un sfert de ceas, când comunicația a fost deodată întreruptă...

— Ați sosit prea târziu, d-le inspector, spuse doctorul care se

apropiase. D. Prattson a murit...

— A murit?... Ah!... Asta-i prea de tot! Ticăloșii aceia și au înfăptuit amenințarea?...

Cei din încăperea se dădura deoparte ca să lase pe polițist să treacă. Câteva clipe domni în birou o tăcere impresionantă. Nemișcați, cei de față priveau pe inspector, care îngenunchease la rându-i lângă cadavru. Nancy se tânguia mereu trăgând de vestmintele mortului.

— Miss Prattson desigur? Întrebă cu jumătate glas polițistul, aplecându-se spre nenorocită.

Cea întrebată se mulțumi să dea afirmativ din cap.

— Miss Prattson, spre marea mea părere de rău, mă văd silit să vă rog să vă ridicați... Vom căuta să punem în mișcare totul ca să găsim pe ticălosul care a răpus pe tatăl d-tale.

Tânăra se supuse oftând. Doi polițiști apărură în ușă.

— Ascultă, O'Sullivan, zise Morey adresându-se unuia dintre ei, telefonează îndată procurorului... Am venit să-l apărăm pe dl. Prattson contra ticăloșilor care l-au amenințat, dar prea târziu; acum trebuie să ne achităm de cu totul altă însărcinare.

Polițistul plecă să execute îndată ordinele șefului sau. Inspectorul adăogă:

— Bagă de seamă, Winter, să nu iasă nimeni din vilă înainte de venirea procurorului... Cine știe? Poate că vinovatul se află printre musafiri...

Îndată se ridicară protestări în birou, dar ele fură întrerupte de inspector.

— Tăcere!... Suntem hotărâți să facem lumină în afacerea asta... Până atunci, nimeni să nu se atingă de lucrurile care se află în încăperea asta... Biroul să fie îndată golit. Fiecare o să aștepte în salonul de alaiuri și să stea la dispoziția autorităților pentru nevoile anchetei...

— Minunat sfârșit de serată! bombăni un glas.

— Nici o observație!... Haide, Winter, evacuează-i! Doar miss Prattson și servitorul și rămână... Camarazii d-tale să înștiințeze personalul vilei ca să fie gata să răspundă la întrebările pe care le va pune *cornerul*.

În mai puțin de trei minute, oaspeții, deși protestau, se înapoiară în salon. Ștergându-și fața scăldați în lacrimi, Nancy se prăbuși într-un jilț.

— Miss Prattson aveți nevoie de ceva? Întrebă Fred.

— Mulțumesc!... bâlbâi nenorocita care se credea încă victima

unui vis îngrozitor.

Morey se opri lângă tânără.

— O să mă iertați că vă mai plictisesc, miss Prattson... Vă simțiți în putere ca să vorbiți?

— Ce vreți să vă spun?... Nu știu ca Daddy să fi avut dușmani...

— Cum, tatăl d-tale nu ți-a împărtășit amenințarea care îi fusese făcută? Întrerupse Morey a cărei față arăta mare uimire.

— Nu, d-le inspector, Daddy nu mi-a pomenit de nici o amenințare. De altfel, el nu-mi comunică nimic din afacerile lui...

Polițistul clătină încet din cap.

— Miss Prattson, oricât de neplăcut ar fi adevărul, trebuie să vi-l fac cunoscut... De câțva timp tatăl d-tale se zbătea într-o situație deosebit de grea...

— Înțeleg, d-le inspector, astă-seară nu părea deloc încântat... Întâia oară în viața lui, l-am văzut îngrijorat... neliniștit...

— Avea și de ce, miss Prattson... Sir Prattson era în pragul ruinei. Prăbușirea societății lui poate fi de altfel socotită ca sigură cum se va afla știrea asasinatului...

Tot vorbind, Morey își reluase plimbarea prin birou, cercetând cu atenție mobilele și bibelourile. Deodată, îngenunchiă și privi sub o canapea.

— *By Jove!* murmură el înșfârșit întinzând brațul sub mobilă și scoțând un revolver. Ori mă înșel eu, sau ne aflăm în fața armei crimei...

Cu nespuse precauții ca să nu șteargă amprente ce-ar fi putut rămâne pe tocul armei descoperite, polițistul o puse cu multă băgare de seamă pe birou.

— E revolverul lui Daddy!...

Nancy vru să pună mâna pe armă, dar inspectorul o opri cu un gest.

— Nu vă atingeți, miss Prattson! Doar procurorul poate examina acest revolver și să-și dea părerea. Rolul meu se mărginește, deocamdată, să adun tot ce poate ușura ancheta lui... Totuși, declarația d-tale nu-i lipsită de interes... Sunteți sigură că nu vă înșelați?... Revolverul a aparținut tatălui dv.?

— În privința aceasta, nu încape nici o îndoială, d-le inspector. Recunosc tocul de fildeș. E un browning. De altfel, priviți-l... Are săpate pe el inițialele lui...

— Într-adevăr, văd... miss Prattson, dar țin să vă spun totul asupra tatălui dvs.

Nancy își șterge ochii și se așează.

— Ei bine, uite! lămuri inspectorul. Acum câteva luni, dl. Prattson, ca să-și restabilească situația lui financiară greu zdruncinată, a intrat în legătură c-un oarecare Bud Morgan...

— Cum, Bud Morgan, gangsterul din San Francisco?... Nu se poate!...

— Din păcate, nu-i decât adevărul gol-goluț!... În dorința lui de a despotmoli societatea, a închis ochii asupra trecutului acestui ins, care a săvârșit totuși nenumărate crime... S-au semnat contracte și regele pielăriei a trebuit să treacă pe sub furcile lui caudine... Ca să capete împrumutul de trei milioane de dolari de care avea nevoie, s-a îndatorat cu nesocotință să înlesnească unele transferuri de mărfuri prohibite...

Declarațiile lui Morey o zăpăciră pe Nancy mai mult chiar decât descoperirea crimei. Rece, inspectorul urmă:

— De câteva zile poliția știa de înțelegerea dintre Prattson și Morgan. Regele pielăriei trebuia chiar să fie arestat.

— Dumnezeu!... Nu se poate!...

— Din nefericire, totul este adevărat, miss Prattson!... Tatăl d-tale avea o scuză. Se lupta cu deznădejde ca să înlătore ruina tuturor acelor care i-au adus capitalurile lor... Și apoi, mai erai d-ta... d-ta pe care te ținea cu multă prudență într-o completă neștiință a afacerilor sale. Spera să mai ascundă totul și să continue să te facă fericită...

Doborâtă, Nancy se silea să îndepărteze triste perspective ce i se înfățișau acum. Voia să vorbească, car nici un sunet nu-i ieșit din gât, atât de adâncă era emoția care o copleșise...

— Îmi pare rău că trebuie să-ți comunic lucrurile astea, miss Prattson, urmă polițistul, dar situația e așa că-i mai bine să spargem buboiul îndată și să-ți înlătur noi dezamăgiri... Astă-seară, mă găseam la biroul meu de la poliția din Pasadena, când a sunat telefonul. Fiind de gardă, am pus mâna pe receptor.

— Cine i la aparat? am întrebat îndată.

— Eu, Eric Prattson!... răspunse un glas tremurător. Desigur știi că am făgăduit șefului poliției să-i denunț ultimele isprăvi criminale ale lui Bud Morgan... Ei bine! Vino iute!... L-am zărit pe ticălos dând târcoale vlei mele... O fi aflat desigur că dau o serată ca să sărbătoresc aniversarea fiicei mele... Nu mă înșel afirmând că pungașul vrea să mă omoare înainte de a putea să-ți vorbesc... Vino iute, D-zeule!... L-am recunoscut după mersul lui cam tăragănat... E travestit în... Asta-i tot ce am izbutit să aud...

Comunicația a fost deodată întreruptă... Atunci, fără să mai ascult fiindu-mi teamă de complicații, am luat câțiva polițiști și am venit încoace. E de prisos să-ți spun că nu mai încape nici o îndoială asupra identității ucigașului... Bud Morgan a dat lovitura! ... Totuși, trebuie să punem cât mai curând mâna pe el...

Un zgomot de discuție care se auzea în încăperea alăturată și sosirea lui O'Sullivan, vestind pe *coroner* siliră pe polițist să-și întrerupă discursul.

Cu fața îndurerată, Fred asistase la convorbirea dintre polițist și tânără. El se dădu puțin la o parte ca să lase să treacă pe Nat Busson, *coronerul* care ducându-se drept la Morey, îl întrebă:

— Ei bine?... Cum s-a întâmplat?..

Grijuliu să-i înlăture al doilea interogatoriu lui Nancy, care nu mai rezista, inspectorul se grăbi să-l pună în curent pe noul venit.

Ochii lui Busson se aprinseră în dosul ochelarilor.

— Într-adevăr, toate astea trebuiau să se sfârșească așa, încheia el clătinând din cap. Când am aflat cât Prattson, om cinstit, se legase cu gangsterii aia, n-am gândit că și-a semnat sentința de moarte. Într-adevăr, domnii ăștia nu sunt porniți să glumească... Dar am flecărit deajuns!... Toate astea n-ar putea să împiedice pe tâlhar s-o șteargă...

— Am pus să se supravegheze toate ieșirile, *coroner* și am interzis tuturor să părăsească vila.

O expresie de îndoială se arătă pe obrazul spân al lui Busson.

— Dați-mi voie!... Nu ne am început încă ancheta...

— Nu-mi fac nici o iluzie în ce privește rezultatul, încheie *coronerul* punând mâna cu băgare de seamă pe revolver.

— Lipsesc două gloanțe din butoiăș, spuse el în sfârșit după o scurtă tăcere.

— Cele două gloanțe care au atins mortal victima.

— Desigur, nu trebuie să fii vrăjitor ca să ghicești. Totuși, mi se pare curios că ucigașul a tras chiar cu arma victimei.

— E lesne de înțeles, *coroner*... Prattson tocmai îmi telefona....

Lăsase lângă el arma pe care o scosese din sertar. Știindu-și viața amenințată, nenorocitul luase măsurile convenite. Ucigașul a pătruns pe fereastra biroului. Cu gândul la comunicarea ce mi-o făcea, industriașul n-a putut să-l observe... Când s-a întors, era prea târziu!... Tâlharul a izbutit să-i șterpească revolverul și să-l folosească contra lui. Înainte de a se fi putut apăra, l-a omorât cu sânge rece, apoi a fugit pe acelaș drum pe care a pătruns aici...

— Totuși, toți oamenii care se îmbulzeau în salonul de alături

ar fi trebuit să audă cele două detunături!...

— Probabil au crezut că-i vorba de dopuri care săreau de la sticlele de șampanie...

— Și d-ta n-ai observat nimic? Întrebă *coronerul* întorcându-se spre Fred, care tot aștepta tăcut. D-ta doar ai descoperit cadavrul...

— Așa-i, eu... Mă miram de lipsa îndelungată a d-lui Prattson. Stăpânul meu avea obiceiul să vină la petrecerile date în cinstea duduii Nancy. Am bătut deci la ușă de trei ori; apoi, văzând că nu răspunde nimeni, am deschis ușa. Lumina mai era aprinsă iar fereastra întredeschisă... M-am dus s-o închid și atunci m-am izbit de corpul întins pe covor, în mijlocul unei băltoace de sânge... N-am mai stat mult pe gânduri și am dat alarma...

— Și când ai intrat în birou, nu era nimeni înăuntru?

— N-am văzut pe nimeni...

— Nu-ți amintești de nici un amănunt, care te-a izbit în mod deosebit în clipa aceea?...

— În clipa aceea desigur că nu, dar cu câteva clipe înainte de a bate la ușă, atenția mea a fost trezită de o siluetă care se strecura prin desiș, foarte aproape de biroul a cărei fereastră dădea în grădină...

— *By Jove!*... Iată un amănunt care îmi pare foarte interesant, exclamă Morey!

Cu un gest brusc *coronerul* îi impuse tăcere.

— Și ai putut deosebi trăsăturile aceluia de care ne vorbești? Întrebă el.

— Doamne! Este destul de greu să-i deosebesc trăsăturile deoarece era voalat...

— Voalat?

— D-ta știi, *coroner*, că serata era costumată?

— Mi-am dat perfect de bine seama văzând portul musafirilor și tricoul negru pe care-l poartă miss Prattson.

— Omul era îmbrăcat ca sălbatecii din Sahara... înțelegeți, *coroner*... ca aceia care își pun un voal pe față...

— Vrei să spui tuaregi?

— Ba, cam așa ceva!

O exclamație de-a lui Morey întrerupse pe cei doi bărbați.

— Iute!... iute!... Leșină!

Într-adevăr, Nancy era gata să leșine.

— Eter!.... Ne trebuie eter!... ceru *coronerul*, adresându-se servitorului zăpăcit.

Fred se înapoia, aducând eterul cerut. Îngenunchind lângă tânăra care, cu capul pe spate, cu ochii închiși, se prăbușise pe canapea, se sili s-o facă să-și vină în simțiri.

— Miss Nancy!... Vă rog!... Vă rog!...

Nefericita își reveni pe deplin după o clipă. Pleoapele i se întredeschiseră și ochii albaștri se ținură cu nespusă groază asupra lui Morey.

— Omul voalat!... oftă ea. Tuaregul!...

— Cum? Întrebară deodată cei doi polițiști mirați.

— Ei bine!... Am dansat cu el... Mi-a spus că mă iubește... că vrea să se însoare cu mine!...

Busson și Morey se priviră lung.

— Se afla lângă d-ta în clipa când servitorul a venit să dea alarma? Întrebă *coronerul*. Ia vezi, miss Prattson. Adună-ți amintirile! E foarte important!..

Nancy rămase nemișcată câteva clipe, părând să caute; apoi își trecu mâna pe fruntea udă de sudoare.

— Nu... Îmi amintesc... Nu era!... Se despărțise de mine cu vreun sfert de ceas înainte!...

Inspectorul se ridică îndată și se întoarse spre O'Sullivan, care stătea lângă uși:

— Repede!... Du-te în salon și adu-mi pe acela dintre oaspeți care e travestit în tuaregul...

Polițistul lipsi trei minute; în sfârșit, reapăru în prag...

— Ei? Întrebă îngrijorat Morey.

— Nici un tuaregul nu-i printre musafirii din încăperea de-alături.

Polițistul nu-și putu reține un gest de ciudă.

— Bănuiam asta!... Pasărea ne-a zburat printre degete.

— Dar cum e acest tuaregul, miss Prattson? reluă *coronerul* aplecându-se spre fată. Glasul său vă este cunoscut?... E înalt?... Gesturile și mersul lui vă amintesc pe ale cuiva dintre cunoștințele dvs.?

Cea întrebată scutură negativ din cap.

— Vălul care îi ascundea trăsăturile mă împiedeca să-l identific, răspunse ea. Nu-i cunoșteam glasul și, totuși, m-a încredințat că a mai fost la noi în casă. Alt amănunt și mai ciudat încă în timpul scurtei noastre convorbiri de pe verandă, mi-a făcut aluzie la șubrezenia averilor... După cele spuse de el. Morey, sunt încredințată că el cunoștea situația exactă a sărmanului meu tată.

Coronerul și inspectorul schimbă o privire.

— Coincidența aceasta mi se pare destul de tulburătoare, își dădu cu părerea Busson. Tuaregul dacă nu ucigașul, cel puțin unul dintre complici, care și-a dat grozav de multă silință să-ți abată atenția, miss Prattson, în timp ce celălalt omora în sălbăticie pe tatăl d-tale... De altfel, dacă mă gândesc la comunicația telefonică pe care mi a făcut-o victima, mai spuse Morey, ucigașul dădea târcoale în jurul vilei și era travestit...

— Ce fel de deghizare?

— Prattson a fost omorât înainte de a mi-o putea indica...

— Ai, se sigur, semnalmentele lui Bud Morgan?

— Mai întrebă?... Le știu pe dinafară!... Morgan e un adevărat uriaș... Ochi negri, cicatrice adâncă la obrazul stâng... O mustață mică „a la Charlot”... Totdeauna îmbrăcat elegant...

— Să lăsăm deoparte, dacă vrei, mustața, cicatricea și eleganța, deghizarea nu te lasă să-ți dai seama de toate astea... Ne rămân statura și talia... Informațiile pe care ni le-a dat miss Prattson corespund ciudat în privința aceasta cu semnalmentele lui Morgan... Cât privește culoarea ochilor...

— Erau negri, sunt foarte sigură, încredința Nancy.

— Începem deci să știm câte ceva... A lucrat chiar Bud Morgan. Știind că Prattson era pe cale să facă poliției destăinuiri senzaționale în ce privește organizarea grupului lui, n-a mai stat pe gânduri ca să se scape de nefericitul care fusese tras pe sfoară...

Morey întrerupse pe Busson, care se exprimase astfel:

— Nu mai avem nici o clipă de pierdut. Deși totul face sa se creadă că vinovatul ne-a scăpat, mai putem aduna desigur încă unele indicații care să ne fie prețioase ca să dăm de criminal. Mai întâi, trebuie interogăm pe toți aceia care așteaptă în odaia de alături; uneori un amănunt care pare neînsemnat poate să ducă la o urmă interesantă. Cercetează cu multă atenție țeava revolverului și fotografiază amprente, porunci *coronerul* unuia din ajutoarele lui care tocmai intrase în birou... Să se ia de asemenea mai multe, clișee ale corpului.... În timp ce inspectorul va interoga lumea, eu am să mă încredințez dacă nu sunt cumva urme de pași pe afară, lângă fereastra biroului...

— E absolută nevoie de mine în salon? întrebă Nancy, zdrobită de oboseală.

— Dacă vă simțiți destul de tare ca să mă urmați, rămâneți lângă mine, miss Prattson... Trebuie, într-adevăr, să ne încredințăm că nu sau strecurat printre musafiri oameni

suspecți.. Dacă șeful a dispărut, poate că vom mai putea prinde pe vreun tovarăș.

Fata se resemna să urmele pe inspector, lăsând pe *coroner* și agenții lui să continue cercetările. Ea se duse în încăpere învecinată, susținută de Fred. Exclamații întâmpinară apariția nefericitei.

— Ah! Nancy... Groaznică lovitură!...

— Supravegherea asta la care am fost supuși e de nesuferit. Nu suntem doar ucigași!...

— Nancy sper că o să poruncești acestor gentlemen ai poliției să ne dea drumul!

— Tăcere!...

Glasul metalic al lui Morey puse iute capăt murmurului muștrătoare ale musafirilor.

— Toată lumea să se alinieze!... Am să trec la interogarea fiecăruia...

Unul câte unul, prietenii lui Nancy, care simțea din ce în ce mai mult nevoia de a dormi, răspunseră la întrebările polițistului. Întâi femeile, apoi tinerii și bărbații se achitară cu mai multă sau mai puțină voie bună de această formalitate de neînălțurat.

Interogatoriul se prelungi de la patru până la șase dimineața. Gând doctorul se sui cel din urmă în automobilul său, începură să se ivească zorile în spatele piscurilor munților San Gabriel care se zăreau în depărtare, ușor învăluiți în ceață.

Nefiind în stare să mai reziste mult, Nancy se lăsă dusa până în camera ei de O'Sullivan, care o așeză pe pat, unde adormi îndată. Inspectorul se grăbi să se înapoieze la *coroner*, care se așezase cu ajutoarele lui la birou.

— Ei? Întrebă Busson văzându-și colegul apărând în cadrul ușii.

— Nimic, sau aproape nimic!... Domnișorii aceia și fermecătoarele domnișoare erau prea ocupați să petreacă și să bea șampanie ca să rețină vreun amănunt interesant... Cei mai mulți dintre ei dormeau în picioare și am fost silit să le smulg cuvintele... Puțin interesantă, toată lumea asta drăguță!... N-aș felicita-o pe miss Prattson pentru prietenii ei...

— Nu mi-ai spus încă nimic despre tuareg!

— Vreo jumătate din musafiri l-au observat... Fiecare mi-a afirmat că deghizarea lui era cât se poate de reușită. E tot ce am putut obține, afară de declarația unuia dintre muzicanții jazzului. El se opri de a mai cânta din saxofon, când a văzut pe tuareg

părăsind veranda și dispărând în grădină, cu vreo zece minute înainte de a se descoperi cadavrul lui Prattson...

— Dacă ne raportăm la ora pe care o arată ceasornicul-brățară al victimei, brățara care s-a rupt în cădere, crima a fost făptuită exact la ora 1 și un sfert....

— M-am uitat și eu la ceasornic când a fost întrerupta comunicația telefonică și arăta tot unul și un sfert... Dar *coroner*, ai descoperit vreo amprentă interesanții, în cursul cercetărilor prin preajma ferestrei biroului?

— Nici o indicații, inspectore!... Imposibil să găsești cea mai mică urmii de pași... Cât privește revolverul, nu are nici cea mai mică amprenta! Ucigașul purta mînuși...

— *By Jove!*... Bud Morgan și-a calculat bine lovitura și și-a ales momentul. N-ai găsit nimic nici în aleea centrala a grădinii care duce spre intrarea în proprietatea victimei?...

— Acolo mai puțin ca în altă parte!... Toți oaspeții d-rei Prattson au venit cu mașini... Erau peste 150 și aveau vreo 60 de automobile... În condițiile astea, cum ai vrea să deosebim urma automobilului ucigașului?... Căci nu mai încape îndoială că a venit cu mașina!...

— Miss Prattson a declarat, în timpul interogatoriului, prietenilor ei, că tată său, s-a arătat de o nervozitate cu totul neobișnuită auzind trompeta unui automobil care claxona în vecinătatea vilei...

— Toate faptele acestea se înlănțuiesc; dar mă simt foarte nedumerit acum în ce privește rezultatele pe care le-am putea căpăta... Blestematul asta de Morgan are legături în lumea politica... Dacă n-avem nici o dovada asupra vinovăției lui, ne ardem!...

— Și, totuși, pare limpede ca apa de izvorî... Bud Morgan e vinovatul!..

— Bud Morgan și tuaregul probabil că erau una și aceeași persoana... blestematul a venit de mai multe ori să se înțeleagă în taină cu industriașul, așa cât trebuie să fi cunoscut foarte bine locurile. Știind că Prattson era pe cale să-l denunțe, s-a grăbit să-l înlătore.

CAPITOLUL III

Automobilul alergia cu o iuțeală nebună. Cu mâinile pe volan, cu ochii apărați de ochelari negri Nancy se lăsa dusă de beția vitezei, încă un kilometru!... Alt kilometru!...

Uneori, altă mașină încrucișa bolidul care alergia ca o săgeată spre Răsărit, lăsând în urma lui un nor gros de praf. Un agent pe motocicletă, postat la o răscruce de drumuri, litieră ca să prevină pe călătore care merge prea iute...

Pentru scurtă vreme, Nancy nefiind dornică să-și atragă neplăceri cu poliția, încetini dar demonul vitezei, puse iute din nou stăpânire pe ea și automobilul își mări viteza, de-a lungul liniei de cale ferată Riverside - San-Bernardino. De mai multe ori, fata arunca o privire pe deasupra parbrizului. Zări, la o mică distanță, lanțul munților San-Bernardino care se detașa ușor, estompat pe cerul albastru. Lunga panglici cenușie a șoselei se prelungea înaintea ei. Fata nu acorda nici o atenție decorului măreț ce se desfășura în fața ei. Gândul era aiurea. Recentele și tragicele evenimente îi reveneau cu încăpățănare în amintire. Zilele de doliu, trista ceremonie de la cimitirul din Pasadena, îi sfârtecau încă amintirea, Nancy se gândi cu amărăciune, la purtarea ingrată a numeroșilor ei prieteni de altădată în acele împrejurări tragice. Toți îi întoarseră spatele, ca unei ciumate... Prietenii, pe care îi găzduise înainte cu atâta bunăvoință, pe care îi îndatorase, o lăsaseră să înțeleagă că de acum înainte nu mai voiau să aibă cu ea, nici cea mai mică legătură.

În câteva zile, tot ce rămăsese din imensa avere a lui Eric Prattson se topise. Falimentul unei bănci afiliate întreprinderilor regelui pielăriei accelerase prăbușirea. Aceia, pe care atâția tinerii speraseră s-a ia de soție, una din cele mai bogate partide din California, fu tratată ca și când era vinovată de nesocotințele celui ucis. Imensele și mănoasele proprietăți, de pe coasta Pacificului, fuseseră vândute! Cocheta vilă, în care Nancy își petrecuse copilăria unde-i murise mama și de care erau legate atâtea amintiri scumpe, fuse cedată unui creditor!

Sortii erau aruncați: bogata moștenitoare de ieri nu mai avea

nici un ban... Mai avea doar un Fond, pe care-l păstrase ca să plece cât mai iute din acel ținut, atât de neospitalier..

Nancy fu, deodată, smulsă din gânduri... Se apropia de un oraș. La mai puțin de un kilometru înaintea ei, la piciorul muntelui învecinat cu pustiul, se întindea orașul San-Bernardino. Vehiculele deveneau tot mai numeroase, iar căruțe primitive, trase de boi și conduse de indieni, împiedecau circulația...

Îngrijată să nu provoace vreun accident, tânăra încetini viteza. O clipită, atenția îi fu atrasă de mișcarea orășelului. Ea trecu fără să se oprească. Rezervorul ei era pe jumătate plin. Putea ajunge fără greutate la Hallek, pe malul Mohavei, la marginea pustiului. Odată acolo, o să vadă ce-i de făcut...

Și cursa fu reluată de-a lungul șoselei, după ieșirea din San-Bernardino. Șoseaua fiind din nou liberă, Nancy apăsă pe accelerator. Gândurile o năpădiră iarăși.

Și ancheta?... Care fuse rezultatul anchetei începută îndată după moartea lui Eric Patterson? Poliția clasase afacerea.

Nancy știa sigur că *coronerul* Busson, inspectorul Morey și colaboratorii lui munciseră să facă lumină. Puterea lui Bud Morgan era mai mare. Gangsterul avea numeroase legături în lumea politică și era de crezut că amestecul unui personaj suspus contribuie la clasarea afacerii.

Unde se ducea? Nici ea nu știa încă. Deocamdată voia să ajungă la Stedman, unde locuia una din rudele îndepărtate. Ce-i rezerva viitorul?... Nu știa! Părăsită de toți, mergea spre ținuturile pustii din Colorado, fugind de-o societate care o azvârlise din mijlocul ei ca pe o criminală.

Oh! Acest Bud Morgan!... Dacă viitorul i-ar îngădui vreodată să se afle în fața lui!... Cu ce plăcere s-ar răzbuna de tot ce-o făcuse să sufere!...

Și imaginația fetei hoinărea neîncetat... Amintirea gangsterului pe care nu-l văzuse niciodată o făcea să se gândească la misteriosul tuareg pe care nu-l cunoștea mai bine, cu toate că mersese atât de departe cu îndrăzneală încât îi făcuse o declarație.

Nancy urma să adopte teza lui Busson și Morey, după care gangsterul și enigmaticul dansator nu erau decât unul și același? ... Da, fără îndoială! Totul îl învinuia pe necunoscut. De ce fugise în clipa crimei? Și, admitând că plecase înainte, de ce nu se prezentase la poliția din Pasadena. După ce aflase vestea asasinatului?

Atâtea întrebări și tot atâtea enigme!... Lipsa de dovezi o împiedica să creadă în vinovăția tuaregului. Își amintea câteva din cuvintele pe care le rostise în timpul discuției lor... Glasul lui devenise grav, chiar rugător, când o puse în gardă contra surprizei dureroase pe care i-o putea rezerva viața...

Vorbele lui se adeveriseră... însemna că poliștii aveau dreptate... El știa ce soartă îl așteaptă pe Eric Prattson. Fetei îi părea rău că nu smulsese masca de pe trăsăturile necunoscutului!... Portretul lui Budd Morgan fiind publicat în numeroase ziare, nu i-ar fi fost greu să-l recunoască.

O fluierătură a unui agent motociclist smulse iar pe Nancy din meditația ei chinuitoare. Ascultând de avertisment, ea încetini, întârziindu-și privirea asupra peisajului sălbatic care o înconjura.

— *Dear me!*... Pustiul nu-i prea departe acum!

Cât timp alergase astfel? Era destul de încurcată ca să spună; totuși o cercetare rapidă îi îngădui să se asigure că făcuse mult drum de când părăsise San-Bernardino. Fordul continua să meargă de-a lungul căii ferate, dar lăsase la stânga muntele San-Bernardino, podșuri, care se sprijineau pe pereții lui unde creștea o vegetație slabă.

De aici înainte, privirea fetei, pe care ochelarii negri o apăra de razele soarelui, nu mai descoperea întinderi verzui. Cât vedeai cu ochii în dreapta, imensitatea pustiului și vântul cald care îi mângâia fața, o vesteau de apropierea înspăimântătoare regiuni.

Cu un gest brusc, Nancy frână.

— Doamne! oftă ea. Dacă tuaregul a fost sincer!... Acum împart vederile lui! Cât de mult îi înțeleg dorința de a se izola de restul lumii! Omul nu-i totdeauna lup pentru semenul lui?

Decorul puțin plăcut al pustiului din vecinătate se oferea mereu privirilor fugare. Ici și colo, se zărea o vegetație slabă.

— Peisajul nu-i deloc atrăgător!... bombăni ea, dând din nou drumul mașinii și zburând cu o iuțeală din ce în ce mai mare pe panglica gudronată a șoselei care urma în linie dreaptă de-a lungul căii ferate.

Trecerea unui tren distra pe tânără. Câteva minute, ea angaja o luptă de viteză cu trenul, silindu-se să depășească puternica locomotivă al cărui coș dădea drumul unui vâl gros de fum. În curând, obosită, abandonă cursa. Zări în depărtare câteva barăci și văzu decuplându-se, din ce în ce mai aproape, la marginea șoselei, silueta roșie a unui distribuitor de benzină.

— Haidem, de astădată, să ne alimentăm pentru trecerea pustiului!

Peste puțin timp Nancy izbuti să ajungă lângă un hangar unde erau curățate două automobile albite de nisip. Abia frânase, că se și ivi un omuleț desculț, purtând pe cap un *sombrero* cu boruri mari.

— Câtă benzină, *senora*?...

— Vezi și d-ta!... Umple-mi rezervorul!...

Pe când omul își servea clienta, Nancy îl întrebă:

— Mai e mult până la Stedman?...

— Stedman!... Dar e de cealaltă parte a pustiului, *senora*!...

— Știu. Pot ajunge acolo înainte de apusul soarelui?...

Omul clătină încet din cap.

— Asta depinde, *senora*... Soarele a început să apună... Luând-o pe șosea, va trebui să faceți un înconjur de cel puțin patruzeci de mile... De-a lungul căii ferate, drumul este mult mai sigur.

— Și... dacă o iau în linie dreaptă prin pustiul?...

— Prin pustiul... Nici să nu vă gândiți, *senora*!

— Îți închipui deci că Fordul meu n-ar putea trece prin toată întinderea asta?...

— Ba da, *senora*, ar putea trece, dar gândiți-vă... Regiunea nu-i sigură... Se vede că nu știți că Bud Morgan și banda lui au fost semnalati deunăzi prin apropiere...

— Bud Morgan? Gangsterul?

— Bineînțeles, *senora*, chiar ticălosul, care-i învinuit de-o nouă crimă săvârșită de curând la Pasadena.

— Totuși, pustiul Colorado nu mi se pare locul visat ca să faci contrabandă de alcool și să ridici a distilerie clandestină?...

— Morgan are multe chițibușuri, *senora*... Unii îi bănuiesc că se ocupă pe o scară destul de întinsă cu furtul de vite... Flăcăul face de toate...

Tânăra nu răspunse imediat.

— Nu-mi pasă de Bud Morgan!... zise ea. În fine, am s-o iau pe drumul pustiului!...

Omulețul puse bușonul rezervorului după ce-l umpluse cu benzină și tânăra îi dădu o bancnotă de zece dolari. Apoi, părăsi șoseaua gudronată ca să se repeadă pe drumul prost care se înfunda pria impresionanta singurătate.

— Dumnezeu să vă însoțească, *senora*!... strigă omul.

Nancy mergea drept înainte, fără să se neliniștească de starea

proasta a drumului pe care o pornise.

Cele mai imposibile ipoteze i se înfățișau în mintea ei. Aluzia făcută de tuareg îi reveni în memorie și era tot mai convinsă că mascatul nu era altul decât șeful gangsterilor. Cele câteva cuvinte, spuse de distribuitorul de benzină, îi părură ca o confirmare.

Căldura era tot mai copleșitoare. Cu gâtlejul uscat. Nancy se hotărî să se oprească o clipă ca să-și, potolească setea arzătoare ce o chinuia. Luă din cutie un termos cu apă rece. Tânăra înghiți mai multe sorbituri, Apoi muindu-și batista, Își șterse praful de pe față.

— Nu mi-a mai rămas nici o picătură!... exclamă ea privind fundul termosului. Dar la ce bun să mă neliniștesc!... O să ajung cu siguranță la Stedman înainte de a se înnopta... În sfârșit, fie ce o fi...

După ce puse cu multă grijă butelia la loc, tânăra porni la drum. Înainta mereu spre răsărit. Merse ore întregi cu o viteză minimă. Deodată, ea scoase o exclamație de uimire. Ajunsă lângă un tufiș, automobilul se opri pe neașteptate.

În zadar tânăra se înverșună la volan, apăsând pe accelerator, Fordul rămase nemișcat.

— Ah! Asta-i culmea!... bombăni Nancy, a cărei frunte se brazdă de o cută de îngrijorare. Să fie o pană în mijlocul pustiului?

N-avu nevoie de multă vreme ca să constate care era cauza adevărată a acestei opriri nenorocite.

— Dumnezeu, nu mai am benzină!... Rezervorul e gol!... Fordul devenise nefolositor. Biata fată înțelese atunci cât de îndrăzneată fusese, neurmând sfaturile garajistului, dar era prea târziu ca să mai revină. Ireparabilul se întâmplase; era pierdută în plin deșert al Coloradoului... Priveliștea pustiului era feerică; dar Nancy avea alte preocupări înainte de plecarea ei din Pasadena, uitase să ia o busolă; iar după poziția stelelor nu știa să se orienteze. Copleșită, tânăra se așeză pe o mică măgură, căutând în zadar să descopere un punct de reper. Nici o urmă de locuință! Pe pământul nisipos se desprindeau doar urmele paralele lăsate de Ford.

— Nu-mi mai rămâne decât să mă iau după urmele automobilului și să ajung la garaj, oftă tânăra. Am să-mi petrec noaptea în automobil, iar mâine dimineața pornesc la drum.

Primele stele se aprindeau pe cer iar un vânt rece sufla în

pustiu.

Tânăra cunoștea variațiile temperaturii atât de capricioasă a acelor ținuturi pustii, așa că se înveli într-un pled și adormi, uitând de neplăceri. Când se trezi se făcuse ziuă; un soare necruțător ardea deasupra nesfârșitului pustiu.

— „Dumnezeule! Să fiu oare condamnată să mor de sete?” suspină Nancy, simțindu-se năpădită de cea mai mare disperare. Înțelegând totuși că nu-i slujea la nimic să se tânguie, se hotărî să părăsească locul unde își petrecuse noaptea. Înfometată, mânca lcomă ultimul sandwich care îi mai rămăsese și goli termosul până la ultima picătură. Apoi, porni pe jos, urmând liniile lăsate de Ford ca să ajungă la garaj.

Tânăra continuă să se îndepărteze o jumătate de ceas, dar, în curând se opri. Nu era deloc obișnuită să umble înfruntând atacurile unui soare necruțător.

Înarmându-se totuși cu curaj, tânăra voi să stăruie; nisipul, încălzit de razele soarelui îi ardea tălpile, strecurându-se în încălțăminte și făcându-i mersul anevoios. Deseori se așează ca să-și golească pantofii de nisipul care o rănea.

Ea nu se mai gândea la nimic. Sudoarea îi lipise cămașa de trup; copleșită de chinurile setei, căuta să deosibească, în mijlocul imensei întinderi, puțina verdeață care să-i vestească prezența vreunui izvor prin vecinătate!

Dar nimic!... Mereu nimic, decât cactușii piperniciți... Pe pământul crăpat de căldura cea mare, apăreau câteva șopârle și fugeau cum o zăreau.

„Mi-e sete!... Dumnezeule! Fie-ți milă... Mi-e sete!”

Înfundându-se până la glezne în nisip, biruită de soare, nenorocita se întinse, cât era de lungă, pe jos. Degeaba voi să se ridice și încercă, printr-o efortare de voință, să-și urmeze drumul. Căzu din nou, scoțând gemete.

Câtă vreme a stat astfel, neputincioasă? Nu-și putu da seama! ... Nu suferise niciodată atâta. Setea o chinuia, tot mai necruțător.

Deodată privirile rătăcitei se măriră peste măsurii în dosul ochelarilor.

„Apă!... Uite apă!... Mulțumescu-ți ție, Doamne!”

Trăsăturile stărcite ale fetei se destinseseră. I se păru într-adevăr, că aude murmurul cristalin al unui izvor care curgea, aproape de ea.

Mâna tinerei se întinse. Crezu că se răcorește la binefăcătorul

contact al apei; dar îi scăpă o exclamație de nemulțumire. Nu era apă, ci un nisip fin care se strecura printre degetele ei. Uscate... Fusesse victima unui miraj...

Atunci nefericita își dădu seamă că moartea era aproape.

— De băut!... Fie vă milă, ceva de băut!...

Clipele se scurgeau, nesfârșitei. Mereu în prada delirului Nancy nu se mai clintea, pe când umbrele păsărilor de pradă treceau peste trupul ei albit de praf. Ea tăcu, simțind că nu mai are putere să strige. Victimă a pustiiului, era pe cale să moară ca atâția sărmani care se aventuraseră să caute aur sau să găsească avere în inima acelor singurătăți pustii...

Deodată, se auzi, din ce în ce mai aproape, un ciocănit. Ridicându-se puțin, rătăcita încercă să privească în direcția de unde auzise zgomotul, dar slăbiciunea ei era atât de mare, încât căzu iar.

Nemișcată, cu ochii pe jumătate închiși, ca într-un vis, Nancy zări un călăreț care se îndrepta spre ea... Noul venit descoperise urma ce se desprindea foarte lămurit pe nisip. Adunându-și din nou toate puterile, Nancy izbuti să strige:

— *Help!*... Ajutor!...

În câteva clipe, călărețul descălecă. Într-o semiluciditate, tânăra văzu, ca într-o ceață, ca se apropia și se apleca deasupra ei...

— *Gold Almighty!*... Nu se poate!... exclamă el.

Nancy nu mai auzi nimic. Se simți ridicată de brațele vânjoase ale bărbatului, apoi dusă spre calul care aștepta în apropiere.

— Mulțumesc!... oftă ea cu glas stins.

Apoi, nefiind în stare să mai reziste, tânăra lasă să-i cadă capul pe spate și leșină.

CAPITOLUL IV

După ce scoase un oftat adânc Nancy deschise ochii și se ridică încetîșor.

— Dumnezeu! Unde sunt oare?... Ce s-a întîmplat?

Tânăra privi cu îngrijorare în jurul ei. Un miros puternic de piele și tutun o înecă.

— E cineva aici?...

Nancy își reînnoi strigătele dar nimeni nu răspunse.

— În sfârșit ce mi s-a întîmplat? se întreba nefericita, din ce în ce mai neliniștită.

Tânăra putu să constate că se afla întinsă pe un pat cioplit destul de grosolan. O pătură de lână îi acoperea picioarele. Pe podeaua din pământ bătătorit văzu pantofii ei de pânză albă murdarii și rupți în urma drumului lung pe care îl făcuse de curând.

Prezența încălțămintei făcu și mai precise amintirile rătăcitei: își rememorează pana de automobil, mersul nesfârșit prin deșert, apoi apariția călărețului, ale cărui trăsături nu le putuse deosebi, atât de mare fusese starea ei de slăbiciune.

Apoi, nimic! Se părea că un mare gol se săpase în memoria ei. Încercă să înțeleagă cum a putut ajungă până la locuința aceia modestă, îngrijată, tânăra se dădu jos din pat ca să cerceteze mai cu deamănuntul locul unde ajunsese.

Abia luă contact cu pământul și crezu că iar o să-i se facă rău, atât era de istovită. Sprijinindu-se de scaunul de lângă piciorul patului, izbuti de bine, de rău să se țină în picioare.

Încăperea era foarte mică; două cromolitografii înfățișând scene de cowboy erau înfipite în cuie pe zidul făcut din scânduri groase de stejar. Deasupra patului, crucifix. Puțin mai încolo, într-un colț, trei șei și hățuri agățate.

„*Dear me...* Desigur că am fost dusă în vreun *ranch* de prin vecinătatea pustiului”, își spuse tânăra din ce în ce mai intrigată.

Razele soarelui pătrundeau în valuri printr-o fereastră destul de mică. Nancy se apropia de deschizătură. Își închipuia că o să zărească prin prejur un grup de locuințe și că o să poată în sfârșit

să facă semn cuiva.

Ea se întunecă văzând că refugiul părea izolat în mijlocul pustiului.

Din ce în ce mai uluită, Nancy se întrebă, cu inima strânsă, ce putea să însemne tăcerea stăruitoare, împingând o ușă, ajunsse pe pragul unei săli cu mult mai mare decât refugiul în care dormise.

Acelaș miros de piele, care i atrăsese atenția de cum își revenise în simțirii, stăruia și aici.

— Hei!... E ceva?... striga din nou tânăra.

Iarăși nici un răspuns.

Sleită de efortarea făcută, tânăra, zăbind un scaun lângă o masă, se așază și rămase câteva clipe nemișcată. Mai tare decât oboseala, o chinuia acum neliniștea. Avea cele mai groaznice bănuieli. Avertismentul garajistului îi venii în minte. N-o fi căzut care într-una din vizuinile lui Bud Morgan?... Un ulcior umplut cu apă era pe masă. Îl duse la gură și sorbi din lichidul binefăcător.

O inspecție mai lungă îi îngădui să se încredințeze că unui sau mai mulți bărbați locuiau acolo. Scrum de țigări lăsase pete cenușii pe pământ.

Sprijinită de masă, nenorocita își punea mii de întrebări tot atât de grele unele ca și altele. Era convinsă că singurătatea ei n-o să se prelungească mult și că misteriosul locuitor al colibei se va înapoia acasă.

Totuși, speranțele ei fură înșelate. Ceasurile trecură nesfârșite, fără ca să zărească vreo silueta în apropierea refugiului. Se înnoptă... Tot nu venise nimeni! Rătăcitei începu să-i se facă foame; aprinse lampa de petrol.

La lumina nesigură a lămpii, Nancy se resemna să nu mai aștepte pe stăpânul casei. Suindu-se pe un scaun luă o cutie de conserve; deschide cu multa greutate capacul, goli conținutul cutiei într-o farfurie și începu să mănânce cu degetele.

Carnea era sărată, dar tinerei îi era atât de foame că nu dădu nici o atenție gustului. Sfârși masa cu o bucată de brânză de capră, descoperită într-un dulap vecin și cu puțină marmeladă. Însetată, ca bău de mai multe ori tot din ulcior; apoi, puse un drug zdravăn la ușă și se refugia în încăperea ei. De astă dată, somnul îi veni greu. Întinsă pe pat, pe jumătate dezvelită, ea se înarmă cu un revolver Colt de calibru 45, pe care îl descoperise într-un sertar al mesei din încăperea de alături.

Cele mai turburătoare ipoteze se înfățișau înaintea tinerei. Se

plângea că starea ei de slăbiciune o împiedecase să meargă cu explorarea prin împrejurimi. Văzându-se redusă la simple presupuneri, ea se mai întreba dacă nu căzuse în mâinele hoților de vite din solda lui Bud Morgan.

Un glas aspru, însoțit de bătaie puternice în ușa, o trezi.

— *Hello!...* Ce s-a întâmplat?... Tu ești, Smith?...

Tânăra nu se mișcă, neștiind dacă trebuie să deschidă.

— *By Jove!...* Deschide odată!... repetă noul venit, care părea în foarte proastă dispoziție.

Nancy nu mai stătu în cumpănă. Dădu drugul la o parte cu un brânci puternic. Omul împinse ușa. Tânăra stăpânindu-și tulburarea pe care o simțea, privi fără să scoată un cuvânt pe cel care se opri în prag.

— Ah! Asta-i bună!... Cine ești d-ta și ce cauți aici? O femeie în meleagurile astea, asta într-adevăr nu-i banal...

— D-le, spuse Nancy cu un glas care tremura puțin, aș fi într-adevăr încântat dacă ați putea să mă lămuiriți... Ieri dimineața m-am trezit în coliba asta... Nu știu cine m-a adus...

Privirile bănuitoare ale noului venit se opriră cu stăruință asupra ei. Era un om cam de vreo treizeci de ani. O luminii care o neliniștise de la început strălucea în ochii lui negri.

În sfârșit necunoscutul, căruia nu-i scăpase stinghereala ei, rupte tăcerea ce amenința să se prelungească:

— Are mult haz povestea d-tale! declară el, punând într-un colț șeaua cu care era încărcat. Mă socotești atât de prost încât să cred că ai fost adusă la mine printr-o simplă lovitură de baghetă magică...

— Cum... Sunt aici la d-ta?...

— Chiar la mine. Eu sunt Sandy Barr, vânător de cai sălbatici și îmblânzitor de *broncos*... Mi-am căutat refugiu în pustietățile astea ca să fug de femei pe care le urăsc de moarte. Hotărât lucru, n-am noroc! Iată că o întâmplare, căreia i-aș spune îndrăcită, aduce pe una până în refugiul meu!...

Nancy se stăpâni cu multă greutate. Nu era într-adevăr deprinsă să i se vorbească astfel. Obrazul i se împurpură. Cu pumnii strânși și privirea strălucitoare, ea se hotărî în sfârșit să răspundă interlocutorului ei atât de puțin îndatoritor.

— Într-adevăr, d-le, sunt puțin mirată de atitudinea pe care o iei față de mine... Sunt aici, nu din voința mea, poți să mă crezi...

Nancy se grăbi să-i povestească pe scurt ce i se întâmplase. Când sfârși omul clătină din cap zâmbind.

— E interesant ceea ce îmi povestești, dar cum arăta acela care te-a ajutat?... Poate că l-aș recunoaște dacă îmi vei face o descriere exactă!...

— N-aș putea să vă spun!... Era un călăreț cu o pălărie ca a d-tale... Fiind istovită n-am putut să-i deosebesc bine trăsăturile...

— Un călăreț?... Cu asta, m-ai lămurit buștean! o zeflemisi noul venit... Dar, miss, d-ta nu știi oare că toată lumea merge călare prin pustiul ăsta?

Atitudinea ironică a omului o scoase din sărite.

— Îmi ajunge! exclamă ea. Sunt obișnuită să aud pe oamenii care îmi vorbesc arătându-mi mai mult respect... Sunt miss Prattson!...

— Miss Prattson?... la stai... Cred că am auzit adeseori vorbindu-se de o mică năzdrăvană cu numele ăsta!... Se lăuda că are pe toți bărbații la picioare... Tatăl ei, care a cheltuit totdeauna fără să țină seamă ca să-i facă toate pe plac și-a găsit de curând moartea în împrejurări deosebit de tragice...

— Pentru un locuitor al pustiului, văd că ești ciudat de bine informat! răspunse îndată Nancy, din ce în ce mai întărită și jignită de cuvintele lui.

— Doamne! Miss Prattson, ce te interesează mijloacele noastre de informație?... Deocamdată, trebuie astă te gândești la un singur lucru... Ești aici, la Sandy Barr. Pentru că te găzduiesc fără voia mea, am să-ți fiu îndatorat dacă o să pregătești masa în timp ce eu am să-mi fac puțin toaleta!

Fata se făcu galbenă de tot.

— Să pregătesc masa!... Ah! Asta, d-le Barr, e culmea!... Mă crezi sluga d-tale?

— Departe de mine gândul acesta umililor, miss Prattson... Aici nu suntem la Pasadena, ci în plin pusti. Înainte, soțiile pionierilor noștri care se aventurau prin aceste ținuturi îndepărtate, vedeau cu blândețe de grijile căminului... își ajutau tovarășii.

— Îngăduie-mi să-ți fac observația că există o nuanță, d-le Barr. Nu sunt soția d-tale și cred că n-am să tind niciodată să devin...

Un zâmbet ușor lumină chipul energic al lui Sandy.

— *Quien sabe?* Ce poți să știi? Cum spun minunații noștri vecini, mexicanii... Să nu spui vorbă mare. Nu știm niciodată ce ne rezervă viitorul... Nu-ți ascund, miss Prattson, că până acum n-ai fost decât o păpușă adorată și nefolositoare, dar nu trebuie

să pierzi nădejdea... Desigur că s-ar putea face ceva din d-ta!...

Nancy se sculă, tremurând... Se părea că noul venit ar fi pleznit-o cu o lovitură de biciușcă în obraz.

— Să sfârșim, d-le... Deajuns cu glumele neroade... Iartă-mă că am fost adusă la d-ta... Ai să găsești în buzunarul meu un portofel cu 100 de dolari... Păstrează-i ca să te despăgubești de neajunsurile pe care ți le-am pricinuit... Și acum, adio... Sper că n-am să mai am niciodată prilejul să întâlnesc un mojić ca d-ta!

Sandy Barr rămase rece la insultă. Scoțând din geanta șei lui o ciozvârtă de carne sângerândă, o puse pe masă.

— Aș fi necuviincios, miss Prattson, să te mai țin mult aici... Ușa e deschisă; dar, crede pe un vechi obișnuit al pustului, nu dai de apă la cel puțin douăzeci de mile de aici... Oricât de uimitoare ar fi răbdarea d-tale, nu vei străbate drumul ăsta pe un soare de foc. Dacă vrei să mori de sete, n-ai decât!...

— Adio... Nu pat avea nimic de-aface cu un necioplit care o fi făcând parte din banda lui Bud Morgan.

— Voia d-tale!...

Fără să pară jignit, Sandy își scoase cuțitul de vânătoare de la brâu și începu să curețe praful care mânjise ciozvârtă de carne pe care o adusese.

— E o bucată de cal, lămuri el. L-am urmărit cu înverșunare datorită lui Fellow, roibul meu până la capătul lui Mesa Grande, marele platou pe care îl poți zări din pragul colibei... Animalul acela tâmpit a făcut o mișcare greșită și s-a zdrobit de stânci... Am trebuit deci să mă mulțumesc să iau de pe leșul lui ciozvârta asta de carne.

Sandy se întrerupse repede. Fata își pusese în grabă pălăria pe cap; apoi, cu pas iute, ajunse la ușă și ieși...

Îmblânzitorul de cai nu părea deloc neliniștit de plecarea fetei. Ducându-se până la vatră, el îndesă crengi uscate și aprinse focul pe care puse să se frigă carnea de cal. Lăsând pe masă revolverul cu care se înarmase la venirea lui Sandy Barr, Nancy se îndepărtă cu pași iuți. Puțin îi păsa de gândul de a înfrunta din nou pustiiul și pericolele lui. Nu putea suferi pe proprietarul colibei.

Mânia care cuprinsese pe fată, părea că îi înzecește puterile. Timp de douăzeci de minute, ea înaintă fără să se întoarcă, pe un soare necruțător. Trecuse cu peste două mile de mica oază în care se statornicise Sandy Barr, când se opri, gâfâind. Sudoarea îi șiroia de-a lungul feței. Căldura copleșitoare făcea să-i piară

puțin câte puțin toată puterea.

Setea începu s-o chinuiască din nou. În graba de a părăsi coliba, nu-și luase nici o provizie; nu avea nici o singură picătură de apă.

Se opri, năucită. Înțelese fără mare greutate că se expune unei morți groaznice stăruind în planul ei. De astădată n-o să mai întâlnească pe misteriosul necunoscut, care o scosese întâia oară de acolo.

Ștergându-și cu dosul palmei sudoarea care îi curgea pe frunte, cu gâtul uscat ea se înapoia, privind în direcția pe care o părăsise.

Coliba lui Sandy nu mai era acum decât un punctuleț alb înconjurat de un covor de verdeață.

O jumătate de ceas, Nancy așteptă, încă nehotărâtă, sub un soare necruțător. Privea deseori în direcția colibei, închipuindu-și că Sandy Barr o să iasă și s-o pornească în căutarea ei. Dar nu văzu nimic. Atunci, obosită, fugind prin pustiul prin care se înfundase din nou, tânăra se înapoie. De mai multe ori, înainte de a ajunge la colibă; crezu că picioarele n-o mai țin.

Îmblânzitorul de *brancos* (cai sălbatici) sta foarte liniștit în fața unei bucății de carne pe care o fripseră, când o bătaie ușoară răsună la ușă.

— *Come in!*... Intră!... porunci simplu, fără să se întrerupă din mâncare.

Ușa se dădu încet deoparte. Cu hainele acoperite de praf, Nancy apăru în prag. Ea își închipuie că omul o să se scoale ca s-o primească. Nici pomeneală de așa ceva... Nemișcat, cu un zâmbet batjocoritor în colțul buzelor, el continua să stea cu spatele la ușă și să mestece biftecul de cal.

Sprijinindu-se de prag, Nancy își scoase pălăria și o aruncă cu un gest obosit pe scaun.

— Fii binevenită, miss Prattson... Nu-i așa că-i cam cald afară pentru o mică plimbare?

Trăsăturile fetei se contractară. Nu răspunse și se așeză furioasă într-un colț. Sandy Barr nu mai dădu nici o atenție atitudinii posomorite a fetei. Cinci minute, rămaseră așa, ea întorcând spatele, el umplându-și din nou farfuria.

— Nu știi dacă îmi împărtășește părerea, miss Prattson, se hotărî în sfârșit să declare, între două îmbucături, îmblânzitorul de *brancos*, dar socotesc că-i o absolută tâmpenie să te superi pe mâncare. Poate că ți-e foame?... Atunci, n-ai decât să-ți tai

doua bucăți din ciozvărta de carne pe care am pus-o la capătul mesei... Mașina e lângă vatră... Focul e aprins... Ști ce-ți rămâne de făcut... Nu te mai opresc...

Nancy mai așteaptă o clipă... Totuși, foamea învinse mândria ei. Se îndreaptă spre masă și, luând cuțitul tăie cu stângăcie două bucăți sângerânde pe care le puse pe mașină cu o bucată de grăsime.

Deodată, Sandy îi spuse:

— Urciorul e gol... Dacă vrei să te răcorești, ai să te duci să iei apă de la izvor.

Nancy se îngălbeni.

— Nu sunt deprinsă să mi se poruncească așa.

— Bagă de seamă, miss Prattson... Nu vezi că dejunul d-tale e gata să se ardă?... Întoarce cele două bucăți cu vârful cuțitului!...

Mânioasă, tânăra se supuse. Scoase apoi un oftat de mulțumire când văzu pe Sandy că se scoală de la masă, iese și se îndreaptă spre coral.

O să poată mânca în sfârșit fără să-l mai vadă pe nesuferitul acela.

Profitând de lipsa călărețului, Nancy se duse să aducă apă; apoi, așezându-se la rândul ei la masă, mănca cu multă poftă bucățile pe jumătate arse.

După ce-și sfârși masa, tânăra lăsa să-i hoinărească gândurile.

Un zgomot de pași smulse pe Nancy din meditația ei. Întorcându-se deodată, zări pe împlânzitorul de *brancos* a cărei siluetă puternică se încadra acuma în ușă. Privirile omului care luceau ciudat, ținteau pe nefericita.

— Te opresc să-mi vorbești!... porunci ea.

— *Good Almighty!*... Ai uitat, miss Prattson, că te afli la mine?

Sandy Barr se apropiase. Erau acuma față în față, măsurându-se cu privirea. Până la sfârșit, Nancy nu se mai putu stăpâni. Mâna ei, care se ridicase pe neașteptate, căzu de mai multe ori pe obrazii lui bronzăți.

— Te urăsc!... Nu pot să te sufăr!... Te oprește să mă privești așa!...

Fără să-i pese de palmele pe care le primise, împlânzitorul de *brancos* zâmbea mereu.

— Am împlânzit eu cârlani și mai năbădăioși, miss Prattson!... se mulțumi să spună el.

Deodată, Nancy nu se mai putu ține. Încă de două ori, mâniile ei se abătură pe fața călărețului. Îi zgâria fața cu unghiile, când

se simți atrasă fără a se putea împotrivi la pieptul lui.

— Dă-mi drumul!... Dihanie!... Îți...

Nancy nu sfârși. Paralizându-i mișcările, dânsul se aplecase asupra ei. Zadarnic voi să-l înlăture. Buzele lui Sandy s-e lipiseră de ale ei...

CAPITOLUL V

Câteva clipe împlânzitorul de *brancos* și tânăra rămăseră strâns înlănțuiți. Nancy înmulți efortăările disperate ca să scape...

— Oh!... Bestie! Bestie nerușinată!...

Cu un gest brusc, nefericita izbui în sfârșit să se desprindă.

Acum, sprijinită de masă, gâfâind, nu mai părăsea din ochi pe Sandy care nu se clinti din locul pe care-l ocupase înainte. Cu podul palmei, își ștergea gura. S-ar fi spus că fusese însemnată cu ferul roșu.

Niciodată fata nu se găsisese într-o stare atât de delicată. În fiecă clipă se aștepta să-l vadă aruncându-se asupra ei. Cum i s-ar fi putut împotrivi?

Sandy aștepta mereu. Un zâmbet batjocoritor i se desena pe față. Părea că-i încântat de spaima fetei, dar aceasta, întărită, se hotărî în sfârșit, să treacă la faptă. Brațul i se destină cu o iuțală, fulgerătoare. Pironind Coltul în pieptul lui Sandy, strigă cu un glas care tremura puțin:

— O singuri mișcare... în singur pas înainte... și te omor ca pe un câine!...

Amenințarea aceasta nu păru să sperie deloc pe bărbatul care continua să-și țină brațele încrucișate.

— Într-adevăr, miss Prattson se mulțumi să spună el, ai simplitate, ești tare naivă dacă îți închipui că n-am luat măsurile cuvenite... Crezi că aș fi lăsat arma încărcată la cheremul oricui? E o jucărie care nu-i pentru fetele neastâmpărate...

Apoi, cum Nancy, uluită, își aplecă privirile spre armă, adăogă:

— Poți să apeși pe trăgaci, miss Prattson, urmă împlânzitorul de *brancos*... Butoiașul n-are gloanțe!...

Tânăra, care își întoarse ușor arma, apăsa cocoșul. Se auzi un pocnet sec.

Scoțând un strigăt de mânie, aruncă furioasă revolverul în fundul încăperii.

— Diavole!... Ești un diavol!...

— Greșești, miss Prattson... În viața mea n-am avut nici cea mai mică legătură cu Scaraoțchi!...

Constatând că Barr stătea tot nemișcat, tânăra schiță o mișcare de retragere. Se aștepta în fiecare clipă ca omul să-i taie retragerea; dar nici pomeneală de așa ceva. Sărind atunci până la ușă, trecu pragul. Câteva clipe, tânăra se sprijini de ușă. Mâna, care-i tremura, căuta un zăvor. Trebui totuși să-și dea seama că nu există. Primejdia stăruia, tot așa de mare. Doar cu un brânci, Sandy putea s-o ajungă și să se arunce din nou asupra ei.

Zece minute, cu urechea lipită de ușă, tânăra așteptă stăpânindu-și bățile inimii.

Temerile fetei nu se înfăptuiră totuși. După clipă ea auzi un zgomot de pași care se îndepărtau. Ușa de la intrarea colibei fu trântită. Îmblânzitorul de *brancos* plecase.

Nancy scoase un oftat de ușurare și se repezi spre fereastră. Cu fața înseninată, văzu pe Sandy îndepărtându-se spre *coral*, ducând cu el șeaua și hamurile pe spate.

Asemeni unei statui, ea văzu atunci din refugiul ei cum pleca acela de care îi era atâta teamă. După ce se duse să-și ia roibul călărețul sări în șea și porni în goana mare spre Mesa Grande. Tânăra mai așteptă până ce văzu pe îmblânzitorul de *brancos* dispărând în depărtare, în mijlocul unui nor de praf, apoi nemaifiind în stare să-și stăpânească emoția care o cuprinsese, sleită, căzu pe pat și izbucni în plâns.

Cât o fi stat astfel înting plângând cu lacrimi amare și cuprinsă de cea mai mare deznădejde? N-ar fi fost în stare s-o spuie. Ultimele raze ale soarelui, care apunea pătrunzând prin pătratele ferestrei și zugrăvind în trandafiriu pământul bătut al colibei, îi aminteau că se apropia noaptea.

Atunci, încet de tot, ca și când s-ar fi smuls dintr-un vis urât, fata se sculă. Ducându-se până la ligheanul ce se afla într-un colț, pe o masă șchioapă, îl umplu cu apă și-și spălă îndelung fața, muindu-și mereu buzele. I se părea că mai simte arsura sărutului lui Sandy și că simte acel miros de tutun galben și de piele pe care călărețul îl purta cu el.

Întorcându-se atunci spre cruce, Nancy căzu în genunchi și împreunându-și mâinile, se rugă fierbinte:

— Dumnezeuule, apără-mă, te rog!... Scapă-mă!...

Nu voi să doarmă, dar oboseala fu mai tare. Adormi adânc de tot, lângă fereastră, uitând turburătoarele întâmplări care se perindaseră.

Când, Nancy se trezi, era ziuă și soarele și răsărise deasupra munților vecini. Amețită, tânăra privi în jurul ei, încercând să-și

adune amintirile. Repede de tot își aduse aminte de tulburătoarele clipe când fusese între patru ochi cu împlânzitorul de *brancos*.

Privind spre fereastră, constată că *coralul* era tot gol.

Cu un pas mașinal, luptând contra istovirii, sub stăpânirea căreia se mai găsea, Nancy se duse până în prag și deschise ușa larg de tot, răsuflând din adâncul pieptului aerul cald ce venea de afară.

„Poate că a fost silit să se culce la Mesa Grande și o să se înapoieze în timpul zilei”, își spuse ea, gânditoare, privind îndelung în direcția în care pornise călărețul.

Sandy nu se întoarse nici în ziua aceea, nici a doua zi, nici a treia... Copleșită de această singurătate prelungită, Nancy făcu cele mai felurite presupuneri. Nu suferise niciodată atât de părăsire. Împlânzitorul de *brancos* îi insufla o teamă amestecată.

În antipatie; dar, gândindu-se bine, ar fi preferat desigur să-l aibă lângă ea decât să fie silită la o nesiguranță atât de sfâșietoare.

Fata se mai gândea să fugă; dar amintirea recentei ei fugi îi răpea orice speranță de reușită. Dacă ar fi avut un cal, s-ar fi hotărât poate să-și încerce norocul și să treacă partea de pustiu care o despărțea de lumea civilizată, dar Sandy știuse să-și ia măsurile cuvenite. Ea rămăsese la bunul lui plac.

Și ceasurile se înlănțuiau, monotone, de nesuferit. Nancy nu-și găsea alinare decât în rugăciune. Adeseori, visătoare, își rătăcea privirile spre podișul cel mare. Își spunea că bănuielile ei nu erau la urma-urmelor întemeiate, că lui Sandy i o fi fost rușine de fapta lui și că vâna acum cai sălbatici.

În sfârșit, în după amiaza celei de-a patra zile, Nancy de abia sfârșise masa ei cumpătată de fasole cu roșii, o cutie de *corned-beef* și o ceașcă de cafea bine încălzită, când auzi zgomotul unei goane.

Fata se repezi la ușa rămasă larg deschisă. Zări îndată, în direcția lui Mesa Grande, un nor de praf care se apropia din ce în ce mai mult.

— Călăreți!... exclamă nefericita, neștiind ce să mai gândească.

Totuși, după o clipă, ea se asigură că nu era vorba de mai mulți călăreți, ci numai de unul singur, a cărui siluetă o recunoscuse îndată. Sandy, călare pe roibul lui, mâna în fața lui vreo șase *brancos* bine legați unul de altul prin lațuri.

Un fulger străluci în ochii deținutei. Ea înlătura acum puțința unei înțelegeri între Sandy și gangsteri. Trei zile, călărețul fusese să vâneze cai sălbatici. Nu se întorcea plouat, dar îi era cam greu să-și conducă grupul de captivi.

Din prag, Nancy, putu să vadă pe cowboy împingându-și captivii și îndreptându-i spre bariera rămasă larg deschisă a coralului.

Broncosii se repeziră îndată acolo, Descălecând atunci cu sprinteneală, călărețul le desfăcu legăturile care îi dăduseră posibilitatea să-i păstreze pe toți lângă el. Liberate, animalele, crezură că a să poată scăpa. Se lovira în curând de îngrăditură, în jurul căreia începură să galopeze de mai multe ori.

Îmblânzitorul de *brancos* nu părea să se mai ocupe acum de ei. Îi știa în loc sigur. După ce-și trecu o mână mângâietoare peste coama armăsarului, îi scoase șeaua și-l deshăma. Sfârșindu-și treaba, se înapoie, încărcat, spre colibă. Nancy nu așteptase clipa aceasta ca să înapoieze în refugiul ei. Bătându-i inima, nenorocita se întreba cam cum să se poarte cu Sandy. Simțea în aceiaș timp bucurie și teamă, revăzându-l.

O luptă puternică se dădu în inima fetei; dar își pierdu repede sărita la ideea că ar putea capitula în fața tovarășului ei. Nancy de altădată, care părea moartă, învia deodată. Zărind un scaun lângă vatră, se așează, întorcând cu hotărâre spatele ușii de intrare.

Un zgomot de pași din ce în ce mai apropiați făcu să bată inima deținutei. Sandy intră. După ce scoase un oftat lung, își descarcă șaua și hamurile și le puse toate într-un colț. Ridicându-se îndată, îmblânzitorul de *brancos* privi fata, care se făcea că nici nu-i observase sosirea.

— Am zis bună ziua, miss Prattson!

Nici un răspuns! Doar o bruscă ridicare din umeri. Sandy fluiera puțin.

— *God Almighty!*... Hotărât lucru, ești răzbunătoare, miss Prattson. Desigur că acum câteva zile am greșit. Am fost îmbătat de frumoșii d-tale ochi, care mă priveau cu o semeață expresie de dispreț... Ma biruit ispita... Vă cer totuși cu multă umilință iertare...

— Iertare? nu putu să nu repete Nancy, uluită.

— Într-adevăr, miss Prattson, ai memoria foarte scurtă și uiți foarte ușor tot ce nu interesează micul d-tale amor propriu: Adu-ți aminte... Dacă n-aș fi descărcat Coltul, m-ai fi omorât fără milă

ca pe un iepure... Vei admite chiar și d-ta că să ridici viața cuiva pentru o sărutare și pentru o sărutare dată de altfel fără plăcere, înseamnă să mergi cam departe...

Nancy nu răspunse. Liniștea pe care o arăta noul venit, cuvintele batjocoritoare pe care i le spunea o întărâtau grozav. Ea nu voia să cedeze și să se declare biruită.

— Mai bine să sfârșim!... exclamă ea, sculându-se de pe scaun. Nu-ți închipui desigur că am să primesc să trăiesc încă multă vreme în mijlocul acestei regiuni blestемate...

Neclintit, Sandy își scoase tabachera și-și răsuci între degetele prăfuite o țigară.

— Nu te țin, miss Prattson, se hotărî însfârșit el să răspundă, Te-am lăsat singură trei zile și tot atâtea nopți... Ești liberă, dacă găzduirea mea e nesuferită, să te duci să cauți în altă parte masă și adăpost!...

— La ce bun să te încăpățânezi să mă păcălești astfel!.. D-ta știi prea bine că lăsându-mă aici singură mi-ar fi fost cu neputință să străbat pustiul doar cu mijloacele mele...

— Dacă înțeleg bine cuvintele d-tale, miss Prattson, întrerupse călărețul, ai vrea pur și simplu ca să-ți dau calul meu ca să te duci, Dumnezeu știe unde, *brancosii* pe care i-am prins fiind încă în stare sălbatică...

— Nu-ți cer să-mi dăruiești calul, ci cel mult să mă iei și pe mine în șea și să mă duci într-un ținut civilizat...

Îmbлъnzitorul de brancos clătină negativ din cap.

— Ceea ce-mi ceri, miss Prattson, este imposibil.. Ți-am mai spus-o acum câteva zile...

— Imposibil?... Haida-de!... Încetează cu gluma!... Spune mai de grabă că vrei să mă ții ca prizonieră, nu știu în ce scop nemărturisit!...

— Am să-ți atrag atenția, miss Prattson, că nu sunt răspunzător de pana nefericită care te-a ținut la vreo zece mile de aici!... Mai mult încă, dă-mi voie să-ți spun că exagerezi!... Te găzduiesc și mai pretinzi să-mi pierd timpul ca să-ți servesc de călăuză!... Nu!... De o mie de ori nu!...

Nancy nu răspunse. Purtarea energică a călărețului îi impuse fără voia ei. Aplecând capul, se retrase fără să protesteze. Sandy, fără să mai rostească vreun cuvânt, se așează la masă și începu să înghită cu lăcomie.

În restul zilei, Sandy n-o cinsti pe Nancy cu o singură privire. Disperată, ea începu să frunzărească un magazin vechi, murdar

de tot, pe care-l descoperise într-un cufăr. Tânăra nu se interesa, totuși decât foarte puțin de cuprinsul revistei, ridicând adeseori ochii ca să observe pe bărbatul, ocupat să-și lustruiască șeaua. Uneori Sandy începea să fredoneze; apoi, ducându-se la celălalt capăt al încăperii, s-e asigura de soliditatea numeroaselor lui lațuri. Neavând ce face, se îndeletnicea cu curățarea revolverelor și carabinei.

Ceasurile trecură astfel: cina fu tot atât de morocănoasă ca și prânzul. După ce masa fu curățată, Sandy se întinse pe pat. Nancy nu mai așteptă multă vreme și se refugia în încăperea ei.

Furioasă, așezându-se pe patul ei tânăra începu să se dezbrace; dar, în curând se întrerupse și se încălță în grabă. O lumină batjocoritoare îi străluci în ochi. Întărită de atitudinea tovarășului ei și nepăsarea pe care i o arăta, se gândi că, a găsit un mijloc să se răzbune pe el. Prin fereastră, Nancy vedea topindu-se ultimele reflexe ale apusului care aprinseseră orizontul, în spatele munților. La o mică depărtare de colibă, mai zări neclar siluetele animalelor încercuite în *coral*. Trăsăturile fetei se destinseseră. Ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, ea încăleca cu îndemănare marginea ferestrei și sări afară.

Totul era liniștit prin prejur. Nancy se duse drept spre *coral*. Trei minute îi fură deajuns ca să ajungă la barieră și dădu deoparte piedica ce ținea caii sălbateci prinși de Sandy.

Broncosii se repeziră spre deschizătura care le îngăduia să se înapoieze la herghelia lor. Doar roibul, liniștit, rămăsese nemișcat.

— *Dear me...* N-o să mai sfârșească!... Dar plecați toți odată! Vedeți dar bine că vă dau libertatea!...

Speriați de glasul fetei, *brancosii* se îmbulzeau galopând în îngrăditură. Ajunseră în curând cu toții la barieră. Atunci, unii după alții, ieșiră din *coral* și porniră ca vântul spre munți fericiți că au scăpat din mâna biruitorului lor.

Câteva clipe, Nancy întârzia lângă barieră. Roibul rămas lângă *coral*, privea în direcția pe care o luaseră tovarășii lui, dar nu încercă nici o singură clipă să urmeze pilda lor și începu să taie iarba care smălțuia pământul *coralului*. Fiindu-i teamă să nu fie prinsă, Nancy nu mai întârzia mult lângă îngrăditură. Înapoindu-se cu multă grabă, ea ajunse la colibă și, încălecând din nou fereastra, își dădu drumul în încăpere, foarte încântată că a putut să se răzbune pe acela care îndrăznise să-i se impună.

CAPITOLUL VI

În noaptea aceea Nancy nu dormi deloc. Se bucura la gândul dezamăgirii pe care o va avea Sandy, când se va trezi. La ora cinci dimineată, cei câțiva pași pe care îi făcu împlânzitorul de *brancos* sculându-se, o treziră îndată. Un zâmbet ironic îi brăzdă buzele. Se dădu repede jos din pat ca să privească pe fereastră, când Sandy se va duce să adape caii.

Tânăra știa câtă deosebită grijă avea omul de roib, așa că, pe jumătate goală, îi urmărea atent silueta. Desigur că el presimțise ceva neobișnuit, căci grăbi pasul și începu să alerge spre *coral*.

Nemaiputând să-și stăpânească bucuria pe care simțea. Nancy bătea din palme. Sandy se opri, uimit în fața barierei deschise. Nenorocitului îi venea tare greu să creadă că-i dispăruseră captivii. Aventurându-se înăuntrul îngrăditurii, mângâia pe Fellow, roibul care nu-și părăsise stăpânul; apoi, înapoindu-se pe unde venise, începu să cerceteze cu stăruință pământul jur împrejurul barierei.

Fruntea lui Nancy se posomori. În clipa aceea, fata simțea că-i pierde siguranța. În graba ei, nu căutase să șteargă urmele. Împlânzitorului de *brancos*, nu-i va fi desigur greu să-i recunoască amprente.

Nancy își văzu tovarășul întorcându-se spre colibă, părând foarte gânditor.

„Nu-i mulțumit dl. Sandy!...”, își spuse fata, silindu-se cât putu să-și stăpânească temerile.

Părăsind fereastra, ea se îmbracă. Auzi pașii împlânzitorului de *brancos* care măsura în lung și în larg încăperea de alături, părând în prada unor foarte vii preocupări.

Vinovata se simțea totuși din ce în ce mai puțin liniștită în privința urmărilor pe care putea să le aibe gluma ei. Dezarmată, ea se afla la cheremul călărețului, care ar putea, la rândul-i, să se răzbune cumplit.

Deodată ea tresări auzind glasul metalic al împlânzitorului care strigă:

— Miss Prattson!...

Tânăra șovăi puțin înainte de a răspunde. Călărețul o strigă din nou, ceea ce o hotărî să întrebe eu glas cam tremurător:

— Ce vrei?

— Nimic, miss Prattson!... Mă miram doar că nu te aud...

— Am dormit puțin mai târziu ca de obicei...

— Repede!... Vino să faci cafeaua... Trebuie să plec... Sunt grăbit...

— Te-ai hotărât însfârșit să mă conduci dincolo de acest peisaj sălbatic?

— În felul cum merg lucrurile, nu prea văd cum o să pleci de aici, miss Prattson! N-am să părăsesc locurile astea decât în clipa când am să prind un număr suficient de *brancos*.

Tânăra își mușcă buzele. Răzbunarea din timpul nopții se întorcea așa dar contra ei. Ascunzându-și cât mai bine tulburarea, ea deschise ușa, aruncând o privire în încăperea vecină.

— În sfârșit, miss Prattson, ce aștepți!... Desigur că îți închipui că am să-ți aduc mâncarea la pat?...

Lui Nancy îi era teamă că împlânzitorul de *brancos* o să facă îndată aluzie la recenta ei ispravă. Spre marea ei uimire, el nu pomeni nimic. Atitudinea lui foarte liniștită, nu arăta că el era enervat de pe urma fugii animalelor pe care le prinsese cu atâta greutate și primejdii.

Stângace, tânăra puse mâna pe ibric și începu să fiarbă cafeaua. Sandy o privea, fumând.

— Hotărât lucru, ești foarte înceată azi, miss Prattson, se mulțumi el să-și spună părerea.

În mod obișnuit, ea ar fi protestat și l-ar fi pus la locul lui; dar, de astădată, frământarea ei era prea mare. Se grăbi și îi scăpă puțin din lichidul fierbinte pe mână.

De durere, țipă.

— Ce s-a întâmplat, miss Prattson?

— O nimica toată!... M-am ars puțin...

— Să văd...

Sandy se apropiase de tânăra ingenunchiată lângă foc. Cu o grabă care uimi pe Nancy, îi luă mâna.

— Nu mișca, miss Prattson, am să torn puțin ulei pe mână. Nu-i mare lucru, dar nu trebuie să glumești niciodată cu rănille astea!

...

Nancy nu protestă, atât de uimită era. Se aștepta ca Sandy să-i facă muștrării biciuitoare și s-o bată chiar și când colo el se

silea să-i aline durerea.

Totuși, împlânzitorul de *brancos* nu rămase multă vreme lângă față. Obrazul lui aspru își recăpătase nepăsarea obișnuită. El bău în sorbituri mari lichidul aproape clocotind, fără să-i mai spuie vreo vorbă măcar.

Nici nu fu vorba de dispariția cailor. După ce-și întinsese cu cuțitul un strat gros de marmeladă pe o bucata de mămăligă, Sandy mânca în grabă, dădu peste cap un pahar de apă, apoi ieși ștergându-și cu dosul palmei buzele încă umede.

Nancy uimită, își privi tovarășul plecând. În clipa aceea ar fi preferat să-i facă cele mai aspre dojeni. Nepăsarea, pe care i-o arăta într-o asemenea împrejurare, o zăpăcea. Cât de mult se înșelase crezând că o să-l scoată din fire!...

Fără să se întoarcă o singură dată, împlânzitorul de *brancos* ajunsese la coral. După ce înșeuă iute pe Fellow, încalecă și porni în galop spre Mesa Grande...

Nu se înapoia decât la căderea nopții. Nancy, care îi pregătise masa și îl aștepta cu destulă nerăbdare, spera în zadar că o să-i vorbească. Doar hainele sfâșiate de spinii cactușilor și acoperite de praf, o informară că împlânzitorul de *brancos* făcuse o lungă cavalcadă, fără să izbutească să-și regăsească caii fugiți.

După ce Sandy se culcă, fata se retrase în încăperea ei și îi imită pilda. Departe de a simți vreo mulțumire oricât de mică, a răzbunării din timpul nopții, ea se simțea năpădită de remușcări. Atitudinea lui Sandy o zăpăcea. Cât de deosebit i se părea flăcăul ăsta zdravăn cu priviri întunecoase față de toți prietenii pe care îi avusese în timpul când mai era încă bogata moștenitoare a regelui pielăriei... Cât de departe părea vremea aceea!... I se părea că nu mai este aceiaș femeie. Pentru întâia oară de când își revenise din leșin, începu să îndrăgească pustiul ăsta sălbatic.

Ceasuri întregi Nancy dormi buștean. Ea se trezi puțin timp după răsăritul soarelui. Deodată, se ridica în capul oaselor. I se păruse că aude vorbindu-se în încăperea de alături.

Mai întâi, fata se crezu jucăria unei amăgiri; totuși, trebui să se convingă foarte curând ca nu visează. Sandy, căruia îi recunosc glasul lesne de tot, discuta în clipa aceea cu un necunoscut.

Ciulind foarte îngrijorată urechea, Nancy încercă în zadar să înțeleagă cuvintele pe care le schimbau cei doi bărbați. Nerăbdătoare să cunoască identitatea acelui musafir neașteptat, ea se îmbracă în toată graba.

Primul gând care îi veni, fu că necunoscutul călăreț, care o

ajutase când căzuse în pustiu, venise s-o ia, așa că dezamăgirea ei fu foarte mare când, după ce împinse ușa, constată că interlocutorul lui Sandy nu era altcineva decât un bătrânel, a cărui față brăzdată și gălbejită era încadrată de a barbă lungă albă. Vestmintele pline de praf ale străinului nu mai aveau culoare. Era încălțat cu cizme, din care îi ieșeau degetele mari.

Dezamăgită, tânăra se dădu înapoi și închise ușa, dar necunoscutul se întorsese și o zări.

— *Good Almighty!... Felicitările mele!... Old son of a gun!*¹ Ce minunat de bine știi să-ți alegi tovarășele!...

Îmblânzitorul de *brancos* se întoarse și el, cu sprâncenele încruntate. Băgă îndată de seamă șovăiala fetei și se grăbi să-i vorbească.

— Poți să intri, miss Prattson... E vorba de un prieten vechi de tot, un incorigibil hoinar al pustiei, cetățeanul Staggering Smith...

— Foarte bine, fetițo... Staggering Smith... Smith care se clatină cu voia d-tale... Porecla mea o să te mire poate, dar, ce vrei, când ai străbătut luni întregi întinderile nesfârșite ale Mohaveului sau Coloradului, fără să întâlnești țipenie de om, ți se usucă gâtul...

— Și te duci să vizitezi *saloons*-urile, adaugă zâmbind îmblânzitorul de *brancos*.

— *Saloons*-urile!... De mult au dispărut de când cu blestemata de prohibiție... Suntem nevoiții să înghițim arsura de mațe pe care ticălosul ăla de Bud Morgan o scurge prin fraudă în ținut...

Auzind rostindu-se numele gangsterului cărei fusese amestecat în chip atât de ciudat în moartea tatălui ei, tânăra se înfiora fără voie și-și strânse pumnii. Schimbarea ei bruscă de atitudine păru să mire pe Staggering Smith. El se pregătea să întrebe, când Sandy puse un deget pe gură, ca să-l îndemne să tacă.

Cât de iute fu gestul călărețului, lui Nancy nu-i putu scăpa.

Flecar nesleit, bătrânul continuă atunci:

— Ce vrei, fetițo... Sunt unii care se înfundă prin pustiiurile din Extremul Nord... Le place să aibă picioarele înghețate sau să capete degerături. Eu nu împărtășesc gusturile lor, prefer să mă încălzesc la soare... Sunt ca și șopârlele... Și apoi, îmi place singurătatea, lumea mă scârbește grozav... Oamenii sunt niște

¹ „Bătrâne fiu al pustiei”, expresie întrebuințată deseori în Far-West.

tâlhari, iar femeile, fie-mi cu iertăciune, fetiço, nu fac nici două parale...

— O să ierți pe bătrânul Smith, miss Prattson, întrerupse îndată Sandy; el uită să spună că colindă mereu prin pustiu, fiindcă speră să ajungă, mai curând sau mai târziu, milionar...

— Milionar? repetă tânăra uluită.

— Desigur, lămuri împlânzitorul de *broncos*... Bătrânul Smith își închipuie că o să găsească aur în pustietățile astea... Urmează, să scotocească p-aici pe colo, mereu în căutarea unui filon ipotetic...

— Și până acum, fetiço, n-am izbutit să descopăr decât sare alcalină! Și asta ține de pesete cincizeci de ani...

— Nu trebuie să disperezi niciodată, *old fellow!* glumi Sandy. Dar nu mai pot întârzia mult aici. Ai să mă ierți, bătrâne Smith, că nu-ți pot ține tovărășie până la plecare... Am dat ieri de urmele acelui diavol de armăsar și a hergheliei lui și n-aș vrea să-i las s-o șteargă pentru o împărăție... După ce mănânc, plec iarăși spre Mesa Grande.

— Caii tăi o să te înnebunească, *my boy!*... Ai nevoie să te trudești atâta ca să fii fericit?... Ce idee caraghioasă să viii să te refugiezi în pustiul ăsta... N-ai totuși nici o crimă pe conștiință?...

Nancy constată încă odată că împlânzitorul de *broncos* făcu lui Staggering Smith un semn de înțelegere. Căutătorul de aur se opri bombănind.

— Haide, miss Prattson. Dejunul!...

Aceste câteva cuvinte ale lui Sandy smulseră pe fată din nedumerire. Se sculă iute și se duse să puie un ibric plin de apă pe focul aprins de împlânzitorul de *broncos*, înainte ca ea să se fi sculat; apoi, scoase merinde din dulap și văzu de mâncarea celor doi bărbați.

Pe când Nancy se frământa așa, Sandy se apropiase de musafirul său și discuta cu el în șoaptă. Degeaba încercă tânăra să surprindă convorbirea lor; constată doar că împlânzitorul de *broncos* o arătă de mai multe ori. Staggering Smith puncta frazele lui cu mormăituri aprobatoare. De mai multe ori, el se opri să cerceteze pe nefericita, îngenunchiată în fața vetrei.

Atenția aceasta enervă foarte mult pe Nancy; totuși, stăpânindu-se cât putu, se sili să-și ascundă proasta dispoziție. După vreo jumătate de ceas, înștiința pe cei doi bărbații că masa era gata.

— Zău, mi-e o foame de lup... Nu pot să refuz! exclamă tare

vesel căutătorul de aur. La mirosul ăsta frumos de slănină îmi lasă gura apă...

Fără să spună un cuvânt, Nancy îi servi. Dialogul misterios avut cu puțin înainte o intrigă grozav. Se așează lângă ei și mănă, trăgând cu urechea; dar Staggering Smith și Sandy nu mai vorbeau acum decât de lucruri neînsemnate.

Masa țină vreo zece minute. Căutătorul de aur înghițea cu multă lăcomie alimentele pe care-i le servea Nancy, lăudându-i mereu talentele de bucătăreasă.

— *By Jove!* Ești foarte îngăduitor îi tăia vorba împlânzitorul de *brancosi*... Miss Prattson are desigur dispoziție pentru bucătăriei, dar mai are multe de învățat ca să ajungă o bună gospodină!..

Pumnii fetei se strânsură; aruncă lui Sandy o privire furioasă, dar călărețul păru că nu se supără deloc. După ce înghiți o ceașcă de cafea tare caldă, se sculă și, dându-i lui Smith un pumn prietenesc, îi zise:

— Bătrâne Smith... Poate că o să ne revedem diseară dacă mă înapoiez înainte de a se înnopta...

Căutătorul de aur clătină negativ din cap.

— Nu voi întârzia mai mult aici, *son of a gun!*... Cred că am să plec peste un ceas...

— Haide, canalie bătrână, pustiul are mereu tot atâtea atracții pentru tine?...

— Nu te schimbi la vârsta mea, *my boy*... Apoi mă așteptă Grăseana...

Auzind numele ăsta, Nancy nu se putu stăpâni să întrebe cu privirea pe Staggering Smith.

— *Good Almighty!*... Nu cunoști, fetițo, pe Grăseana!... Am să ți-o recomand îndată!... Nouăsprezece ani de viață comună au făcut din noi doi prieteni vechi. Doar moartea ne mai poate despărți...

Bătrânul și-ar fi continuat lămuririle, dacă Sandy nu l-ar fi întrerupt cu un gest.

— O să poți să flecărești cu miss Prattson cât ți-o plăcea când am să fiu departe de aici, *old fellow*... Acum trebuie să plec...

Sandy își luă șeaua și hamurile, apoi, încărcându-le pe umeri, schimbă cu oaspetele său un puternic *shake-hand*; în sfârșit, fără să dea cea mai mică atenție fetei, ca și când nici n-ar fi existat, ieși și se îndreptă cu pași iuți spre *coral*. Staggering Smith nu căutase să însoțească pe călăreț. Întors ușor pe scaunul lui, el îl privea plecând, cu ochii lui mici care clipeau, scobindu-se în dinți

cu vârful unui cuțit..

— Strașnic flăcău, Sandy ăsta, fetițo, exclamă el însfârșit, interpellând pe Nancy care se așezase în fața lui.

Tânăra avu un gest vag. Simțindu-se în acelaș timp intrigată și jignită de purtarea de neînțeles a îmblânzitorului de *brancos*, ea se felicita că o lăsase între patru ochi cu acel căutător de aur.

O clipă, bătrânul și tovarășa lui nu rostiră nici un cuvânt, mulțumindu-se doar să observe pe Sandy care-și scosese roibul din *coral*.

Călărețul îl înșeuă în grabă, apoi, fără stă mai aștepte, încăleca și se îndreptă spre Mesa Grande, Nancy urmări multă vreme cu privirea pe îmblânzitorul de *brancos*; în sfârșit, ea își întoarse privirile și le îndreptă spre *coral*. În acea clipă, atenția îi fusese trezită de silueta unei iepe albe de-o înspăimântătoare slăbiciune, care rămăsese înăuntrul îngrăditurii.

— Asta-i Grăsciana, fetițo. Am plăcerea să ți-o prezint, lămuri Staggering Smith rupând primul tăcerea.

Fata zâmbi. Numele acesta de Grăsciana, pe care căutătorul de aur îl dase unui animal care nu era decât piele și oase, uluia puțin; dar trăsăturile fetei se contractară îndată și mâna i se întinse spre tovarășul ei.

— Să lăsăm gluma, se rugă ea. Ia-mă cu d-ta! Nu vreau să mai rămân nici un ceas aici!

— Să te iau cu mine, fetițo... Ce glumă!... Ce dracu', nu sunt dădacă!...

— N-am vorbit niciodată în viața mea atât de serios, replică Nancy; n-am venit de bună voie în pustietățile astea, crede-mă...

Căutătorul de aur clipi batjocoritor din ochi.

— Da, știu... Sandy mi-a povestit totul...

— Poate că a uitat să-ți spună că s-a purtat față de mine ca un neghiob?...

— Un neghiob?... Desigur că exagerezi, fetițo...

— Cum aș putea spune unui bărbat, care mă reține în coliba asta și care refuză să mă ducă dincolo de pustiul ăsta?... Eu, o Prattson să fiu tratată ca o slugă și să mă pună să muncesc ca și cum i-aș fi servitoare...

— Haide, fetițo exista o nuanță!... Sandy nu te ține cu sila... Ești liberă să pleci... Dar n-ai putea totuși să-l oprești pe flăcăul ăsta să vâneze cai sălbatici. Îi datorezi, de altfel multă recunoștință!... Nu te-a ridicat el tocmai când căzuseși leșinată în pustiul?... Fără el, vulturii ar fi sfâșiat de mult corpul d-tale

plăpând și osemintele d-tale ar fi fost acoperite de nisip...

— Cum?... El m-a salvat?...

— *God Almighty!*... bombăni Staggering Smith, apucându-se de cap. Am făcut o boroboacă!... Ce flecar al dracului mai sunt și eu!... N-ar fi trebuit.

— Ba da, ai făcut foarte bine că ai vorbit, stăruii fata...

— Tea smuls pur și simplu de la moarte, fetițo...

— Dar atunci... călărețul care m-a ridicat din pustiu când leșinasem...

— Era Sandy în carne și oaste!...

— *Dear me!*... Dar nu mai înțeleg nimic... Când s-a înapoiat la coliba lui, a părut mirat că m-ă găsește aici!...

— Desigur că avea temei fetițo să facă pe miratul...

Amintirea acelor întâmplări ciudate, ce se perindaseră în colibă reveneau acum în mintea fetei. Adânc tulburată, își amintea clipea când Sandy o strânsese în brațe. În mod mașinal, își trecu încă odată mâna peste buze, ca și când ar fi vrut să șteargă chinuitoarea amintire a sărutului.

Surprinzând privirile căutătorului de aur, Nancy se înroși ca un copil vinovat, apoi, ridicându-și deodată capul:

— M-am hotărât... Am să plec de aici!... Nu-mi plac tainele; de altfel, Sandy al d-tale e departe de a se fi purtat față de mine ca un adevărat gentleman...

— Zău. Fetițo, am să-ți mărturisesc că nu prea sunt gentlemen prin ținutul nostru... Omul se luptă aici pentru existență și formulele de politeță sunt desigur mai rare aici decât împușcăturile de revolver.

— Da... știu. Hoții de vite și ucigașii vin adeseori să-și caute adăpost în pustietățile astea. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi spun că Sandy asta trebuie să facă parte din acele bande organizate; aceea a lui Bud Morgan... de pilda. Trebuie să aibă vreun omor pe cuget, ca să se izoleze astfel...

Căutătorul de aur nu-și putu stăpâni un hohot de râs auzindu-i vorbele astea.

— *Good Almighty!*... Sandy, un *mustler* și tâlhar!... E într-adevăr foarte caraghios!... Oh! Fetițo, dacă ai ști...

— Tocmai vreau să știu! Trebuie să-mi spui ce înseamnă această comedie în care sunt pusă să joc un rol, te asigur, fără voia mea.

Rostind cuvintele acestea, tânăra își întreba îngrijorată tovarășul. După cele câteva vorbe pe care i le spusese înainte,

înțelesese foarte ușor că el știa de mult încă identitatea împlânzitorului de *brancos* și motivele care îl îndemnaseră să se refugieze în pustiul ăsta.

Fața lui Staggering Smith se făcuse deodată foarte serioasă.

— Spre marea mea părere de rău, fetițo, o să-mi fie cu neputință să-ți dau deocamdată satisfacție. Am obiceiul să-mi țin făgăduielile... Dar i-am dat lui Sandy cuvântul de cinste că n-am să-ți spun nimic despre el!... Ar fi trebuit să-mi mușc limba adineauri! Totuși, dă-mi voie să-ți spun că lacrimile d-tale n-au nici un rost... Sandy n-are nici în clin nici în mână cu Bud Morgan și toți ticăloșii care tâlhăresc din când în când ținuturile din vecinătatea pustiului...

— Oricât de liniștitoare ar fii aceste cuvinte, ele nu schimbă nimic din hotărârea mea... Vreau să plec și am să plec...

— Și cum ai să pleci?...

— Cu d-ta, pur și simplu... Desigur că te înapoiezi într-unul din orașele cele mai apropiate... la-mă de aici...

Staggering Smith ridică brațele.

— Să te iau cu mine, fetițo?... Nu se poate... Mai întâi, Grăsciana e prea geloasă și nu te-ar lăsa s-o încaleci... În al doilea rând, greșești crezând că eu am să mă îndrept spre regiunile pretinse civilizate... Am să iau de aici câțiva litri de apă în găleata mea câteva cutii de conserve și biscuiți pe care prietenul meu Sandy mi i-a pus cu multă amabilitate la dispoziție. Mă duc mai întâi drept spre Mohave, fugind ca de ciumă de ținuturile locuite... De altfel, n-am să lipsesc desigur multă vreme... S-ar putea ca să mă înapoiez curând...

— la-mă totuși cu d-ta!... Am să merg oriunde, nu mai să nu rămân aici!...

— Niciodată!... Nu vreau să nemulțumesc pe Grăsciana... Și apoi, gândindu-te bine, d-ta nu ești de plâns! Câte fete frumoase din San-Bernardino, din Bastow sau Salton nu ți-ar pizmui soarta! ... Să trăiești zile și săptămâni în tovărășia frumosului Sandy!... *God Almighty!*... Flăcăul are numeroase admiratoare!.....

Fruntea lui Nancy se încruntă deodată.

— Îmi închipui că Sandy n-are nimic dintr-un Don Juan, dar asta nu schimbă cu nimic hotărârea mea; sunt decisă să-l părăsesc în cel mai scurt timp...

— Atunci, n-ai s-o faci cu Staggering Smith. *By Jove!* Nu mă văd deloc pe mine, cel mai necruțător misogin, cu o femeie în brațe în pustietățile Mohavei!... Și până și cactușii s-ar tăvăli de

râs văzându-ne.

După atitudinea lui Staggering Smith, Nancy înțelese îndată că stăruia degeaba.

— Nu fi supărată!... exclamă căutătorul de aur. Dacă ai avea măcar puțina minți, ai iubi pustiul ăsta cu o mie de miraje în mijlocul căruia trăiești!...

Tânăra se ridică brusc în picioare.

— Ce ai spus? zise ea, prinzând pumnul interlocutorului ei. Pustiul ăsta se cheamă...

Staggering Smith nu lăsă pe Nancy să-și sfârșească fraza.

— Pustiul ăsta face parte din deșertul Coloradoului, dar foștii pionieri, care s-au aventurat primii în regiune, l-au poreclit: Deșertul cu o sută de miraje... Nu cunoșteai amănuntul acesta?

— Într-adevăr, nu-l cunoșteam, zise tânăra gânditoare, totuși, am mai auzit vorbindu-se de acest frumos deșert...

Nancy își aminti acum convorbirea scurtă pe care o avusese cu misteriosul tuareg chiar în seara asasinării tatălui ei. Nu-i vorbise necunoscutul acela de pustiul lui?... Printr-o coincidență ironică, ea căzuse în aceiași regiune...

Căutătorul de aur întrerupse repede turburătoarele meditații ale tinerei.

— *Good Almighty!*... Flecăresc ca o coțofană bătrână, dar asta nu împiedecă soarele să-și urmeze drumul... Spre marea mea părere de rău, fetițo, am să fiu silit să mă despart de tine; dar, dacă vrei un sfat, poți zău să ai toată încrederea în Sandy.... De altfel, nu-ți spun, fetița adio; ci la revedere... împrejurările pot să mă silească să revin mai devreme decât socotesc eu, totuși să nu fii neliniștită pentru mine... Sandy mi-a spus să mă port aici ca la mine acasă...

Staggering Smith se sculase, întinzând fetei mâna.

— Atunci, întrebă iar Nancy, tot nu?

— Dumnezeuule! Ce încăpățânate sunt femeile!... Desigur, fetițo, că tot nu... Nu mai stăruie! De altfel, la ce bun să mă încurc cu d-ta, dacă o să trebuie apoi să te aduc înapoi aici... Sandy nu-i omul care să te țină captivă. Când o să sfârșească vânătoarea lui de *brancos*, el n-o să vrea desigur altceva decât să te ducă spre scumpii d-tale civilizați.

Nancy dădu încet din umeri, totuși, stăpânindu-se marea ciudă pe care o simțea, schimbă un puternic *shake-hand* cu căutătorul de aur.

— Noroc, d-le Smith!...

— Fie-ți milă!... Nu spune asta, fetițo! O să-mi porți ghinion!

— Cu atât mai bine.. Asta o să-ți fie pedeapsa că n-ai vrut să fii drăguț cu mine!

Staggering Smith se grăbi să-și încarce sacul cu merinde, pe care Sandy îl dăduse înainte de a se fi trezit Nancy; apoi, cu pași nesiguri, se înapoia, spre *coral*.

Căutătorul de aur nu se ostenise să scoată șeaua, de pe cal, așa că, ținându-l de hăț îl duse în zig-zag până la izvor unde putu să se adape în voie...

— Atenție, fetițo... Stai mai la o parte! o sfătui Staggering Smith pe Nancy, care se apropia de el. Grăsceana e șireată ca o femeie!... Poate să-ți azvârle o copită tocmai când nu te aștepți!

...

lapă, care radia pământul cu vârful copitei, părea nervoasă, așa că fata se grăbi să asculte de sfatul tovarășului ei.

— De astădată, la revedere, fetițo! făcu el așezându-se în șea... Și mai ales, nu uita ce ți-am spus... Ai încredere în Sandy... Viitorul o să-ți arate desigur ca nu-i omul pe care îl crezi...

Nancy nu răspunse, mulțumindu-se să facă un gest de adio interlocutorului său.

— *Go ahead*, frumoaso... La drum!...

Grăsceana nu așteptă să-i se repete porunca. O luă la drum și în câteva clipe trecuse pârâul apoi, pornind în trap, se îndepărtă în direcția opusă celei pe care o luase cu puțin înainte îmblânzitorul de broncos.

CAPITOLUL VII

O clipă, Nancy rămase sprijinită de bariera *coralului*. Îi păru rău că-i gol și că n-are un cal ca să plece din pustiul acela. Privirile ei urmăriră pe Staggering Smith a cărei siluetă se micșora din ce în ce mai mult, ca să devină în curând un minuscul punct negru. În sfârșit căutătorul de aur dispăru și tânăra, scoțând un oftat adânc, se smulse din reverie.

Singură!... Era și acum singură și unica șansă pe care o avusese, ca să se înapoieze în lumea civilizată, dispăruse.

Tot mergând, fata își reaminti ciudatele cuvinte ale lui Staggering Smith. Gândindu-se bine, convorbirea pe care o avusese cu bătrânul nu-i fusese nefolositoare. Ea știa identitatea salvatorului ei. Era Sandy; care, călare pe Follow, o descoperise în pustiu și o adusese până la refugiul lui.

Totuși, ceea ce zăpăcea mai ales pe Nancy în această întâmplare, era felul cum o tratase împlânzitorul de *brancos* când se înapoiasă în colibă. Mai mult decât enigmatică atitudine a lui Sandy, declarația lui Staggering Smith că se află în inima Pustiului cu o sută de miraje puse fata pe gânduri. Ea evocă cererea neașteptată pe care i-o făcuși tuaregul și avertismentul pe care i-l dase apoi, avertisment cu atât mai neliniștitor cu cât împrejurările îl confirmaseră. Și Nancy își aminti concluziile lui Morey și ale *cornerului* Busson. Înainte de a muri, Eric Prattson telefonase poliției că ucigașul lui era deghizat ca și ceilalți invitați. Disparația tuaregului făcuse autoritățile să creadă că Bud Morgan profitase desigur de împrejurări ca să se strecoare până în biroul industriașului și să săvârșească omorul lui mârșav. Nici o clipă de când se găsea în acea colibă pierdută, Nancy nu se gândise atât de mult la evenimentele din noaptea tragică.

Gânditoare, Nancy trecu pragul colibeii fără să-și dea seama. Căderea unui scaun de care se lovise a readuse la realitate. Smulsă deodată din gândurile ei, aruncă o privire speriată asupra umilului decor ce o înconjură.

Staggering Smith, are dreptate, șopti ea însfârșit. Sandy nu poate fi tâlhar... De altfel, de ce să mă încăpățânez să-l

învinuiesc așa?... Acum știu că lui îi datorez viața. Dar de ce vrea Sandy să nu știu cine m-a scăpat?... De ce la întoarcerea lui, m-a tratat ca și cum aș fi o intrusă?... De ce, în sfârșit, a împins îndrăzneala până acolo încât să mă strângă în brațe?

Apucându-se de măturat, își reaminti cuvintele batjocoritoare ale căutătorului de aur. Părea că aude glasul subțire al lui Staggering Smith spunându-i: „Câte fete din San-Bernardino, Barstow sau Salton n-ar pizmui soarta d-tale! Flăcăul ăsta are numeroasă admiratoare!” Nancy simți cum i se strânge inima la aceste vorbe, dar își reveni imediat... Într-adevăr, puțin îi păsa de admiratoarele acestui vânător de cai sălbatici, acestui destrăbălat care-și păstrase apucăturile de *bad men* din Far-West!...

Intrigată de vizita căutătorului de aur, ea se întreba care o fi adevărata identitate a călărețului. De ce își căutase refugiu în acest pustiu cu o sută de miraje, atât de familiar tuaregului?... N-o mințise bătrânul asigurând-o că Sandy n-avea nimic de-aface cu hoții de vite și ticăloșii carii se strânseseră sub ordinele lui Bud Morgan?... Nancy voia să fie cu inima împăcată! Folosindu-se de lipsa lui Sandy, o să scotocească prin sertare și dulapuri. Cine știe, poate că o să descopere ceva care să-i îngăduie să cunoască adevărata identitate a împlânzitorului de *brancos*. Zis și făcut: rând pe rând, dulapurile fură cercetate cu deamănuntul, fără mare izbândă.

Amărâtă, Nancy era să se lase păgubașă, când descoperi într-un carton numeroase foi mângălite cu creionul. Luând cu înfrigurare hârtiile în mână, tânăra se apropiă de fereastră ca să vadă mai bine.

O exclamație îi scăpă de pe buze. Desigur, hârtiile din mână nu-i destăinuira personalitatea lui Sandy, dar ele cuprindeau numeroase liste. De vite, pe care unii călăreți urmau să le ducă. Fie într-un loc, fie într-altul. Se făcea aluzie la unele *ranchuri* din preajma pustiului Colorado, a lacului Salton și a muntelui San-Bernardino.

Tânăra nu înțelegea exact sensul tuturor acelor mângăleli făcute în grabă, dar bănuielile ce-i încolțiseră de mai multe ori o chinuiau din nou.

Nancy se sili să descopere, dar fără izbândă, printre listele de pe acele foi volante, numere lui Bud Morgan. Frunzări mult și bine, reciti, mototoli hârtiile între degetele ei nervoase dar nici una nu făcea aluzie la cunoscutul gangster.

Punând deoparte hârtiile și așezându-le din nou cu multă grijă la locul unde le descoperise, Nancy începu să scotocească din nou. Cercetările ei prin dulapuri și sertare neavând nici un rezultat, îngenunchiă lângă șeile înșiruite la perete. Desfăcând cu multă grabă curelele ce rețineau *alforjos*-urile, trecu mâna înăuntrul pungilor, dar nici acolo nu găsi decât niște lucruri lipsite de interes.

Înfrântă, Nancy își trecu mâna pe frunte și aruncă o privire spre ușă. Gândul că ar putea fi surprinsă de întoarcerea lui Sandy îi insufla oarecare neliniște; totuși, se liniști curând, amintindu-și că vânătorul de cai sălbatici spusese că nu se va înapoia înainte de apusul soarelui.

Până atunci, tânăra avea deci tot timpul să pună la loc lucrurile și hârtiile pe care le găsisese, fără ca proprietarul lor să poată bănuî o singură clipă măcar ancheta făcută de fată.

Lăsând să-i scape o exclamare de ciudă, tânăra era să se scoale și să pună capăt cercetărilor, când privirile i se opriă pe o pătură albastră, înfășurată cu multă grijă lângă o șea. Îi trecu atunci prin cap ca Sandy ar fi putut foarte bine să ascundă ceva acolo, așa că puse îndată mâna pe pătură și o trase spre ea. De astădată, fu mai norocoasă. Abia desfăcuse pătura, când zări, îndoită cu multă grijă, o mantie lungă.

— *Dar me!... Un burnuz!...*

Nancy nu se înșela: era într-adevăr un burnuz ceea ce desfășurase în fața ei. De altfel, mantaua cea lungă nu era singură. Căzură afară la picioarele fetei și alte vestminte de un albastru închis. În câteva clipe zări, învăluită în mijlocul hainelor, un lucru de o forma ciudată pe care se grăbi să pună mâna.

— Un paloș!... exclamă ea. Un paloș cu mânerul în formă de cruce, așa cum poartă tuaregii!...

Nancy credea că visează. Lângă armă, verdea acum un vâl întunecat cu un turban.

— Dumnezeule!... Cerga!...

Gândul fetei se îndreptă spre misteriosul tuareg, care apăruse în seara dramei. Nu mai încăpea îndoială, era vorba de vestmintele pe care le purtase el în timpul balului.

Acum nu se mai putea îndoii. Ucigașul lui Eric Prattson era el!... Pustiul din deșertul eu o sută de miraje era coliba în care venise răătăcită fără voia ei!...

Tânăra își trecu mâna pe frunte ca să se încredințeze că nu-i deloc victima unui vis urât. Realitatea i se părea de necrezut.

Mâinile ei frecau nervoase stofa cergii. Nu! Nu visa! Avea acum sub ochi dovezi prea zdrobitoare.

— Oh! Asta-i prea de tot!... Dar atunci, dacă Sandy este tuaregul... atunci trebuie să fie Bud Morgan!... El este ucigașul tatei!...

Groaznica ipoteză se impunea din ce în ce mai mult în mintea fetei. Cu fața contractată de spaimă nenorocita se gândi că trăise c-un ucigaș și că acesta, cu mâinile încă înroșite de sângele lui Eric Prattson, o sărutase cu sălbăticie pe gură. Dumnezeu! Atotputernic! Ea evocase chiar uneori cu oarecare plăcere clipa aceia tulburătoare!

— Ce nenorocită sunt!... Ticălosul!... Oh, de ce? Sunt dezarmată... L-aș fi ucis ca pe un câine!...

Nancy nu mai nutri decât un singur gând. Fiindcă simțea că singură nu poate să-și răzbune tatăl mort, o să plece, să-l înfunde pe ucigaș și să-l denunțe justiției.

Să plece! Ușor de zis, desigur; dar nu făcuse deunăzi experiența crudă că pustiul nu-i lasă să-i scape prizonierii. Dacă ar avea un cal, ar fi pornit-o ca vântul prin marea întindere. Din păcate era redusă la mijloacele ei proprii și nu putea face absolut nimic.

— Ce să fac, Dumnezeu! Ce să fac?... bâlbâi ea, înspăimântată. Nancy căută mai pe îndelete să pună puțină ordine în gândurile ei.

— Numai vreau să-l văd pe ticălosul ăla... Trebuie să fug... să fug cu orice preț!...

Tot monologând, tânăra făcu câțiva pași spre ușă, ținând în mâini cerga, care-i îngăduise să bănuiască adevărul. Ridicând deodată capul, arunca o privire lungă afară.

Paznic necruțător, pustiul cu o sută de miraje se întindea în jurul colibeii... A pleca, însemna să se expună pieirii în mijlocul imensității nisipoase. Tânăra nu găsi o altă soluție decât aceia de a aștepta reîntoarcerea tovarășului ei.

Nancy se grăbi, după cum lesne se înțelege, să pună cu multă grijă la loc costumul și voalul tuaregului.

Ceasurile, care urmară până la apusul soarelui, părură fetei tot atât de lungi ca niște veacuri.

Amurgul împurpura orizontul în spatele munților, când zări un nor ușor de praf, care se apropia din ce în ce mai mult.

Inima fetei începu să bată foarte tare. Nu mai încăpea îndoială că îmblânzitorul de *brancos* se înapoia. Ochii fetei se luminară

când recunosc roibul și pe călărețul lui. Ajuns lângă bariera *coralului*, Sandy sări sprinten de pe cal. După ce-și duse calul lângă pârau ca să-l adape, îl deșeua ca de obicei; apoi punându-și șeaua și hamurile pe spate, îl închise și înapoie cu pași iuți spre casă.

Sandy nu adusese nici un cal sălbatic; totuși, fața lui arsă de soare părea foarte mulțumită.

— Bună ziua!... exclamă el, punând șeaua la locul obișnuit. Am descoperit o urmă nouă!...

Îmblânzitorul de *brancos* își dădu îndată seama că Nancy se prefăcea nepăsătoare. De aceia nu mai stăruie și se închise într-o muțenie adâncă.

— Masa!... ceru el după puțină vreme. Mi-e foame...

Fără să răspundă, Nancy aprinse lampa de petrol și căută să dea la masă mâncarea pe care o gătise. Ea puse iute de tot, în cele două farfurii pe care le așezase pe masă, o foarte gustoasă omletă cu șuncă.

Cei doi mâncară în tăcere. De mai multe ori, Sandy aruncă o privire în spre vecina lui. I-ar fi vorbit cu plăcere; dar, văzându-l indiferentă, nu stăruie.

Înnoptase de-a binelea, când Nancy, după ce spălase vasele, se duse în odaia ei, nemai sinchisindu-se deloc de tovarășul ei, îmblânzitorul de *brancos*, fuma o țigară și se plimba prin încăpere, părând că se gândește adânc de tot.

Fără zgomot, ferind să-i vorbească, tânăra închise ușa refugiului. Cu toată liniștea ei aparentă, îi fu tare greu să-și stăpânească nerăbdarea.

În timpul mesei, ea fusese pe punctul de a-i striga că acum nu mai e proastă și că descoperise travestirea tuaregului.

Ea se întinse pe pat. Hotărârea ei era luată. O să aștepte până ce Sandy va adormi adânc, apoi o să sară fereastră, o să se ducă; la *coral*, o să înșeeze pe Fellow cu una din șeile, pe care le avea în odaia ei și va porni în goană spre Nord. Desigur că o să izbutească, gonind toată noaptea, să străbată pustiul înainte de zori și să ajungă într-un ținut locuit.

Se scurse așa un ceas. Ea auzea pe îmblânzitorul de *brancos* măsurând odaia de alături în lung și lat.

— Nu se mai culcă odată? își spunea nefericita din ce în ce mai nervoasă. Ce așteaptă astă-seară? Nu l-am văzut niciodată atât de nervos... Bănuiește ceva?... Nancy înlătură îndată această ipoteză. Călărețul nu aruncase nici o dată măcar vreo privire de

la întoarcerea lui spre locul unde își înfășurase cu atâta grija, travestiul lui.

Cam după vreo trei ore, ea constată că Sandy se culcase. Zgomotul respirației lui regulate arăta că dormea adânc de tot.

Atunci Nancy nu mai stătu la cumpănă. Sorții fuseseră aruncați...

Hotărâtă să riște totul, ea deschise încet de tot fereastra, căutând să nu provoace nici cea mai mică scârțitură. Aerul proaspăt îi răcori obrazul. Fără să mai aștepte, mergând în mijlocul celei mai adânci bezne, îndrăzneța fată luă șeaua pe care o pusese pe pat; apoi, o lăsă pe fereastră afară.

Își mai lipi încă odată urechea de ușă: Sandy dormea adânc de tot. Atunci, în mare grabă sări peste pervazul ferestrei și alergă spre *coral*.

După trei minute Nancy, gâfâind, se sprijini de îngrădituri. Luna răsărise în dosul munților și lumina cu razele ei palide tot pustiul.

Mai hotărâtă ca oricând să fugă, tânăra își făcu cruce; apoi, ducându-se până la barieră, o întredeschise cu grijă. Se auzi un scârțâit ușor.

Roibul era la câțiva pași; neîncrezător, cu urechile ciulite.

— Haide, vino încoace, *my boy*.

Fellow nu era deloc sălbatic. Lesne, Nancy putu să-i treacă și să-i lege bine frâul și șeaua.

— Repede să plecăm, bunul meu Fellow!...

Tânăra trecu o mână mângâietoare peste coama calului, apoi sări ușor în șea și călcâiele ei nervoase apăsă soldurile nobilei animal. Calul nu șovăi, ci porni ca fulgerul spre barieră și galopând spre Nord, se pierdu în noapte.

După ce străbătu aproape o milă, Fellow își încetini simțitor mersul. Roibul părea că se obișnuise cu noua lui tovarășă.

— *Go ahead!... Go ahead!...* repeta mereu fugara.

La lumina lunii, pustiul părea acoperit de o mantie albă de zăpadă. Oriunde și-ar fi întors privirea, zărea acelaș peisaj de moarte, aceeaș singurătate înspăimântătoare. Munții, deși foarte apropiați, pe care noaptea îi învăluiseră în marea ei mantie întunecoasă, nu se vedeau decât cu multă greutate.

Inima lui Nancy se strânse. Cu cât înainta mai mult, cu atât își spunea că pustiul acela era nesfârșit și n-o să izbutască să iasă din el. Scăpase de o primejdie ca să cadă într-alta și mai înspăimântătoare. Fellow dădea semne de oboseală. Calul era

desigur, rezistent, dar galopase toată ziua cu Sandy prin apropierea lui Mesa Grande și nu se odihnisse apoi decât foarte puțin în *coral*. Trecuse un ceas de când se îndepărtase de colibă și călăreața constată, înspăimântată, că el își încetinise mersul mult de tot.

— Haide, Fellow!... Curaj!... Încă o mică sforțară!..

Neliniștită de moarte, Nancy cerceta mereu împrejurimile. Cât vedea cu ochii, se întindea pustiul... mereu pustiul! Nici o singură lumină în depărtare care să-i arate vreo locuință sau vreun foc de tabără.

Dând piteni zdraveni calului, tânăra se îndrepta mereu spre Nord. Speranțele de adineauri, bucuria de a fi izbutit să scape de sub paza lui Sandy se risipiră încetul cu încetul, ca să facă loc celor mai sfâșietoare temeri.

— *Go ahead, Fellow!... Go ahead!*

Vreo zece minute, goana nebună continuă prin beznă. Nancy vedea sosind clipa când va fi silită să se oprească spre a nu-și obosi roibul, când, deodată, tresari și lăasă să-i scape o exclamație veselă. La mai puțin de-o milă în fața ei, zărise două lumini, două fășii de lumină care măturau suprafața tristă a pustiului.

— *Dear me!... Am scăpat!... Un automobil!...*

CAPITOLUL VIII

Fugara ghicise. Era într-adevăr un automobil, care înainta printre coline, cu celei două faruri aprinse părând că se aventurează și el prin imensitatea tristă a deșertului cu o sută de miraje.

— Încă o sforțare, Fellow!... Iată-ne scăpați de astădată!

Părea că inteligentul animal înțelesese cuvintele călăreței. Își grăbi mersul și se apropia foarte mult de mașina, care nu putea înainta decât încet prin nisip.

Deodată robul se ridică în două picioare speriat și făcu o săritura. Razele farului automobilului îl buimăciseră și-l orbiră. Mișcarea calului fu atât de neașteptată, încât Nancy ieșind din scări, fu trântită pe nisip la trei pași depărtare. Mașina stopa scurt. Depășind zgomotul motorului, se auzi un glas aspru:

— *By Good!*... O femeie!...

Tânăra se ridică, cam zăpăcită de cădere, scuipând nisipul ce-i intrase în gură. În câteva clipe se încredință că nu-și scrântise nici un mădular. Doar palmele îi fuseră zgâriate.

Îndată se arătară două siluete. Doi bărbați, care purtau pe cap Stetsons-uri cu boruri marii, ieșiră din mașină și alergară să dea ajutor nenorocitei.

— Te-ai rănit? Întrebă primul, unul înalt cu fața colțuroasă.

— Mulțumesc... N-am nimic!... spuse îndată Nancy gâfâind. Câteva mici zgârieturi!...

Tânăra apucă mâna ce i-o întinse noul venit. Într-o clipă fu pe picioare și-și șterse cât mai bine graful de pe haine. Nemișcați, cei doi bărbați așteptau de o parte și de alta a fetei.

Fugarei îi fu cam greu să deslușească trăsăturile tovarășilor ei, dar constată foarte iute că lunganul avea la vestă o stea de argint.

— Sunteți șerif? Întrebă ea îndată.

— Dacă ți să știi, sunt Cecil Wharton, șeriful din Halleck, miss...

— Miss Prattson!... încheia Nancy.. Pronia cerească vă scoate în cale, d-le Wharton... Cred că e nevoie de serviciile d-tale ca să

arestezi pe ucigașul tatălui meu, Eric Prattson!...

Omul nu putu să-și stăpânească un tremur, auzind pe Nancy vorbind astfel.

— Eric Prattson, industriașul din Pasadena? exclamă el după puțină vreme, aruncând o privire mirată spre vecinul lui, care stătea tăcut în umbră.

— Într-adevăr, industriașul din Pasadena, spuse din nou tânăra. Am să vă spun în urma căror întâmplări neprevăzute m-am aventurat în inima acestei pustietăți, dar, mai întâi vă rog din suflet, ați putea să-mi dați ceva de băut?... Mor de sete!...

— Foarte ușor, miss Prattson, răspunse repede șeriful. Webb, dă-mi bidonul tău...

Omul, care aștepta lângă șerif, se grăbi să întindă fetei bidonul. Fugara îl duse la gură, dar nu putu să-și ascundă o strâmbătură constatând că nu era apă, ci whisky prost. Stăpânindu-și scârba, bău două înghițituri; apoi, înapoind bidonul vecinului ei spuse:

— O să mă ajuți, șerifule... O să ceri explicații lui Sandy Barr care m-a ținut aproape prizonieră în coliba lui...

— Miss Prattson, nici nu vreau altceva decât să vă fiu de folos, însă acuma sunt într-un turneu de inspecție...

— Wharton o să fie îndată la dispoziția d-tale, miss Prattson... Inspecția lui poate să mai aștepte! Trebuie făcut mai întâi cei mai grabnici.

Nancy se întoarse, mirată. Ea nu zărise personajul care se exprimase astfel și care rămăsese la volanul automobilului, cu fața ascunsă de ochelari negri, lângă un adevărat uriaș care privea cu interes grupul format de fată și cei doi bărbați.

Auzind pe conducătorul mașinii vorbind astfel, șeriful își reveni îndată.

— Tovarășul meu are dreptate, miss Prattson, declară el cu un glas care tremura puțin. Inspecția mea poate fi amânată!... Suntem cu toții la dispoziția d-tale: cei trei oameni ai mei Mike Webb, Sami și cu mine!...

— Lasă pe miss Prattson să ne explice afacerea, mai adăugă omul cu ochelari. Trebuie să procedăm în cunoștință de cauză. O să ne oprim aici peste noapte... Astfel miss Prattson o să-și odihnească roibul, care se pare că are mare nevoie de odihnă și nouă ni-e somn... Măine, după răsăritul soarelui, vom fi la dispoziția d-voastră.

— Nici nu vă puteți închipui d-le, cât vă sunt de

recunoscătoare! spuse repede de tot fugara... Începusem să pierd orice nădejde...

— Să lăsăm vorbele de prisos, miss Prattson!... Arătați-ne pe scurt în urma căror împrejurări vă aflați în pustietățile astea... Ne-ați spus adineaori că ați descoperit pe ucigașul tatălui dvs.?...

— Nu știu încă dacă omul acesta este ucigașul sau complicele ucigașului, întrerupse tânăra, dar sunt sigura că acest Sandy cunoaște adevărul...

— Te ascultăm, miss Prattson. Făcu omul cu ochelarii negri tăind vârful unui trabuc pe care îl aprinse apoi cu bricheta.

La lumina tremurândă a flăcării, Nancy încercă să deslușească trăsăturile necunoscutului, dar nu văzu decât ochii lui grozavi de mobili care străluceau ciudat în spatele sticlelor fumurii.

Fugara simți în clipa aceea mare uimire. Într-adevăr, Cecil Wharton părea că se dă cu totul deoparte în fața aceluia ins despre care spusese că este unul din ajutorii lui. Mai mult încă, din atitudinea lui stânjenită, reieșea că șeriful din Halleck îi poartă un deosebit respect.

— Haide, miss Prattson, nu mai sta pe gânduri!... Așteptăm!... glăsui necunoscutul.

Nemișcați, cei patru bărbați o ascultară pe fugară cu cea mai mare atenție. De mai multe ori, o întrerupse ca să ceară lămuriri, șeriful păstrând întruna o rezervă prudentă și lăsându-și tovarășul s-o întrebe pe Nancy. Uriașul se așezase pe scara automobilului, iar cellalt ajutor, asculta, sprijinit de automobil.

— Ciudat!... Cu adevărat ciudat!... își dădu cu părerea conducătorul, după ce Nancy sfârșise de povestit. Înțeleg foarte bine emoția d-tale, miss Prattson... Descoperirea aceluia travesti și a cergii nu mai pot lăsa desigur nici o îndoială!... Îmblânzitorul de *brancos* e vinovatul... Fugind de cercetările justiției el s-a refugiat în acest ținut pierdut; dar, liniștiți-vă, n-o să se mai bucure multă vreme de libertate scandaloasă... O să facem ce trebuie...

— O să-l arestați? întrebă tânăra.

— O să ne facem desigur datoria așa cum trebuie! *By Jove!*... Wharton, uite un prilej minunat ca să te distingi și să izbutești acolo unde n-au reușit colegii tăi!... Arestarea ucigașului regelui pielăriei!... E cu siguranță o garanție de înaintare!... De altfel tu știi că pentru prinderea lui, e făgăduită o primă foarte ademenitoare!...

Fața colțuroasă a șerifului se luminează. O lumină de lăcomie făcu

să-i strălucească ochii.

— Și voi *old fellows*, adaugă necunoscutul întorcându-se spre ceilalți doi, n-o să fiți uitați la împărțirea primei...

— Așteptăm și noi *boss!*... spuse repede de tot uriașul.

Tânăra tresări auzind cuvântul acela de *boss*, dar conducătorul observase imediat uimirea pe care o provocaseră la tânără, cuvintele tovarășului său, căci se grăbi să lămurească:

— Mike și Webb au fost în serviciul meu. Miss Prattson, într-o epocă destul de îndepărtată, când mă ocupam cu creșterea animalelor... Iată de ce; deși rămân auxiliarii acestui minunat Cecil Wharton, au păstrat obiceiul să-mi spună *boss*.

Fata zâmbi.

— Lămuririle acestea sunt de prisos... Sunt absolut convinsă că o să mă ajutații din răputeri ca să arestăm pe ticălosul care a ucis pe sărmanul meu tată.

— Pronia cerească a orânduit bine lucrurile, miss Prattson, o asigură necunoscutul... N-ații fi putut găsi ajutoare mai bune. Dar am flecărit deajuns și d-tale ți s-o fi făcut somn, după o cursă atât de groaznică.

O să te întinzi pe pernele mașinii... Găsești acolo pături, ca să te aperi de frig...

— Dar dvs.? obiectă fugara.

— Cât despre noi, fi liniștită, miss Prattson, spuse repede de tot șeriful. Nu-i întâia oară când ne culcăm sub cerul liber... Liniștește-te... Măine, la răsăritul soarelui o să fim câteși patru gata să-ți dăm ajutorul făgăduit!

Înainte de a se întinde în mașină, putu să vadă pe Fellow care, liniștit de când se oprise motorul automobilului, se apropiase de grup.

— Minunat roib! exclamă Webb observând la rându-i armăsarul. Hotărât lucru, împlânzitorul de *brancos* mi se pare că-i un cunoscător!...

Unul după altul, Cecil Wharton și tovarășii sai se culcară pe jos... încă puține clipe, Nancy putu să deslușească, în întuneric, micul cerc luminos al trabucului omului cu ochelari negri; apoi biruită de oboseală și emoție, adormi adânc...

*

* *

— Haide, scoală-te, miss Prattson!...

Bâlbâind cuvinte neînțelese și frecându-și cu putere pleoapele încă grele de somn, fugara se ridică. Soarele se ivise tocmai în

spatele munților care mărgineau pustiul.

Tinerei îi trebuiră câteva clipe ca să-și revină; totuși, vederea automobilului și a roibului care fusese legat de caroserie. Îi aminti foarte iute realitatea.

— O să luăm o gustare, miss Prattson! făcu șeriful.

Nancy nu așteptă să-i se repete invitația. Îi era tare foame și gândul că în fine ucigașul tatălui ei o să fie arestat, îi insuflă o nouă doză de energie. Un zâmbet batjocoritor îi luminează fața când se gândi la amărăciunea lui Sandy când o să observe dispariția ei și a lui Fellow.

— Repede! Să ne grăbim, miss Prattson!... Ticălosul acela e șiret! Ar putea să ne scape printre degete!...

Fugara se întoarce spre conducător, care vorbise astfel și constată atunci fără ciudă că tot nu-i putea desluși trăsăturile. Omul mai purta încă ochelarii negri.

— Sandy nu mai poate fi acum periculos căci nu mai are cal, zise ea... Nu poate să ne scape!....

— Să te audă Dumnezeu, miss Prattson. Nu știu dacă o să avem destulă benzină ca, după ce vom fi făcut ocolul ăsta, să putem ieși din desertul ăsta blestemat!...

Mike și Webb mâncară câte o cutie de *corned beef*. Cu roșii. Nancy se grăbi deci să le imite pilda, potolindu-și setea cu apa pe care noii ei tovarăși avuseseră grijă s-o aducă într-o găleată.

Șeriful, care își întinsese cu cuțitul o sardea pe un pesmet, părea tare îngrijorat și schimba uneori cu conducătorul o privire de înțelegere care intriga grozav pe fată. În sfârșit, după o jumătate de ceas și după ce Mike inspectase cu multă grijă mașina, micul grup se pregăti de plecare. Urma pe care o lăsase Nancy, îndepărtându-se în ajun, le îngăduia să regăsească ușor drumul colibei lui Sandy.

— Băgați de seamă! sfătui totuș, fugara. Nemernicul e înarmat!

— Nu te teme, miss Prattson, o liniști Cecil Wharton. Fiecare dintre noi are brăul lui de arme și două revolve Colt... Ceva mai mult, Webb e cel mai minunat *gunman* din ținutul Hallick... Dacă împlânzitorul d-tale de *brancos* îi va trece cumva, prin cap să se împotrivească oricât de puțin, n-o să aducem autorităților din Pasadena un prizonier, ci un cadavru!... De altfel, noi suntem foarte liniștiți-vă. Premiul trebuie să fie dat aceluia care descoperă *mort sau viu* pe ucigașul lui Eric Prattson...

Glasul șerifului era atât de necruțător rostind aceste cuvinte,

încât Nancy se înfioră fără voie. Înțelese că tovarășii ei erau hotărâți să izbândească, fie ce-o fi.

— *All aboard!*... La drum!... întrerupse însfârșit conducătorul care-și reluase locul la volan. Dacă vrei să stai lângă noi în mașină, miss Prattson, ar fi mult mai puțin obositor... Calul o să te urmeze fără greutate...

— Primesc bucuroasă... Țin să-mi cruț puterile! spuse fata luând loc între Cecil Wharton și Mike.

Uriașul așezându-se la rându-i lângă omul cu ochelari negri automobilul porni. Starea proastă a drumului făcea ca mașina să meargă cu o iuțeală foarte mică. Roibul urma vehiculul cu blândețe și fără greutate.

— Firește, desertul cu o sută de miraje n-are nimic dintr-o autostradă, glumi șeriful, care se sprijinea la fiecare nouă zdruncinătură.

— Numai să nu plesnească cauciucurile de căldură, bombăni după puțin timp conducătorul. Ni s-a mai întâmplat de multe ori....

Totul merse cât se poate de bine. Mașina înainta cu douăzeci de mile pe ceas. Nemișcată între cei doi bărbați, Nancy privea cu multă atenție pe pământ urmele pe care le lăsase calul în timpul, fugii lui. Cu cât se apropia de coliba lui Sandy, cu atât nefericita se simțea cuprinsă de-o emoție de neînvins. Amintirea recentei descoperiri o făcea mereu să creadă în vinovăția împlânzitorului de *brancos*. Cu toate acestea, nu putea să nu aibe unele temeri constatând atitudinea puțin atrăgătoare a tovarășilor ei. Stăruința conducătorului de a-și ascunde trăsăturile, cuvântul de *boss* pe care unul din tovarășii săi îl rostise și care dezlănțuise vădit proasta lui dispoziție, toate acestea o intrigau și o nelinișteau în același timp.

Fellow urma, la câțiva pași, mașina care lăsa în urma ei un nor de praf. S-ar fi spus că animalul înțelegea că se înapoia la adăpostul lui obișnuit. În sfârșit, Nancy se ridică ușor pe scaunul ei și lăsa să-i scape o exclamație.

— Ce s-a întâmplat, miss Prattson? întrebă șeriful.

— Colo în fund!... Vedeți!... Coliba! explică îndată fugara întinzând brațul drept înainte.

— Nu te frământa miss Prattson! o întrerupsei Cecil Wharton. Știm de mult unde-i viziuna flăcăului nostru...

— Trebuie să băgați de seamă, spuse tânăra ale cărei sprâncene se încruntară deodată... Sandy o să ne vadă venind!...

N-o să fie atunci nimic mai ușor decât să se ascundă după fereastră și să ne doboare cu carabina lui...

— Asta-i judecată de copil, miss Prattson, zise la rându-i, omul cu ochelarii negri. Dacă o să fim șireți putem să-l prindem pe Sandy, fără să ne fie măcar teamă de cea mai mică împotrivire din partea lui...

— Mă uimești!... Sandy n-o să se resemneze niciodată să lase să-i se pună cătușele la mâini...

— Te înșeli! Nu-i nimic mai ușor, miss Prattson, dacă știi să lucrezi cu dibăcie, obiectă șeriful. Ca să arestăm pe flăcău, ne bizuim neapărat pe d-ta...

— Pe mine? repetă mirată Nancy.

— *God Almighty!*... Doar nu-i greu de înțeles! Ticălosul răcnește ca un leu în cușcă, de când a băgat de seamă dispariția d-tale și aceea a calului său... Când o să ne apropiam de *coral*, o să oprim automobilul. D-ta o să te duci prima până la colibă... Întâiul gând al lui Sandy, văzându-te, va fi să-ți ceară lămuriri... Pe când o să discutați, noi o să înconjurăm pe flăcău și să-i zădărnicișim orice împotrivire... Când va fi în mâinile noastre o să-l ducem la Pasadena unde afacerea Prattson a fost clasată cam prea repede...

Nancy se supuse sugestiilor interlocutorului; totuși simțea o chinuitoare strângere de inimă gândindu-se la rolul pe care avea să-l joace. Îi venea greu să îl dea astfel în gât pe Sandy și să lase să fie atacat pe la spate de adversarii lui. Gândul că purtarea ei înlătura orice vărsare de sânge și îngăduia să se descopere ce parte luase călărețul în omorul regelui pielăriei, o încuraja în hotărârea ei. Frânând brusc, conducătorul opri mașina. Împrejurimile colibei păreau pustii.

— Haide, miss Prattson, porunci îndată șeriful.. Te urmăm la mică distanță... Nu-ți fie teamă de nimic!...

Tânăra se grăbi să sară din mașină. Apucând de frâu roibu care se opri lângă îngrăditură, ea îl duse până la barieră și-l lăsă să se adape, apoi porni spre colibă. Dar deodată se întoarse, mirată: *coralul* nu era gol, Un cal se mai afla acolo. Recunoscu foarte repede pe Grăsciana, bătrâna iapă a lui Staggering Smith.

Obrajii fetei se întunecară. Căutătorul de aur se înapoiase deci?

Câteva clipe Nancy fu gata să se înapoieze și să înștiințeze pe cei patru oameni, dar aceștia îi făceau semne să meargă mereu înainte fără să se oprească. Ea nu mai stăruia și porni din nou, cu

pași hotărâți spre colibă.

Nancy nu mai era decât la vreo douăzeci de metri de colibă, când ușa se deschise. O siluetă cunoscută, apăru în prag.

Tânăra se opri, uluită câteva clipe. Sandy se înălța în fața colibei, aruncându-i priviri întrebătoare.

Emoția, pe care o încercă Nancy în acest moment, era puternică. Îi fu teamă că n-o să aibă destulă energie ca să-și joace rolul. Amintirea tatălui ei doborât cu atâta mârșăvie îi dădu încă odată toată îndrăzneala. Cu pași grăbiți se apropia de prag.

— Hotărât lucru, miss Prattson, ai o fire foarte hoinară!....

— Am voit să-ți încerc calul... Am plecat...

— Da, văd... E prea cald în miezul zilei, așa că ai preferat să iei această mică lecție de călărie în timpul nopții... îmi pare totuși rău că nu mi-a spus ce dor te-a cuprins; desigur că ai crezut că dacă sunt bun călăreț, trebuie să fiu un automobilist destul de prost deși n-ai avut dreptate, miss Prattson...

Vorbind astfel, împlânzitorul de broncos arată automobilul oprit lângă *coral* și pe cei patru bărbați care se apropiau de colibă.

— Cine sunt oamenii ăștia? Întrebă el, cu fruntea brăzdata de o cuta de îngrijorare.

— Sunt niște prieteni, îl încredință fata, căreia îi venea greu să susțină privirea lui rece. M-au pus pe drumul drept... M-am rătăcit noaptea.

— Și au fost atât de drăguți că te-au adus până aici? Sunt cu adevărat oameni de treabă! Totuși să-mi dai voie să mă mir de această întoarcere, miss Prattson. Ai avut doar un minunat prilej de a te întoarce în lumea civilizată... De ce te-ai răzgândit?

Nancy șovăi câteva clipe, apoi, stingherită, bâlbâi:

— Știam că ții foarte mult la Fellow!... N-am voit să te lipsesc de el.

— Gândul acesta îți face cinste, miss Prattson!...

Pe când tânăra discuta cu Sandy, cei patru oameni îi ajunseseră. Acum se opriseră, cu toții, amenințători în jurul călărețului.

Sandy înălțase deodată capul măsurând cu neîncredere pe noii veniți din creștet până în tălpi. Mai ales părea să-i atragă atenția omul cu ochelari negri. Această înapoiere neașteptată a ei cu cei patru necunoscuți nu-i spunea nimic bun; mâna lui se și îndreptă spre tocul unuia din tocurile lui și era gata să se apere, când Cecil Wharton care, până atunci, stătuse liniștit, se apropia

de el și, apucându-l de guler, îi zise:

— În numele legii, te arestez!...

— *God Almighty!*... Glumești, șerifule?.. N-am nici cea mai mică vină... Ce-mi imputi?

Siguranța pe care o arăta împlânzitorul de *brancos* păru că emoționează pe reprezentantul autorității.

— Haide!... S-o sfârșim!... Am pierdut și așa destul timp, bombăni omul cu ochelari negri.

— Dar de ce sunt învinuit? repetă Sandy stăruitor.

— Ești învinuit că l-ai ucis pe Eric Prattson la vila lui din Pasadena, unde ai pătruns cu ajutorul unei deghizări, îl lămuri șeriful din Salton.

CAPITOLUL IX

Micke și Webb nu înaintaseră nici de-o palmă, dar profitând de faptul că atenția lui Sandy era atrasă de Cecil Wharton, își scosese și unul și altul revolverele și-l luaseră la ochi pe împlânzitorul de *brancos*. Când acesta băgă de seamă atitudinea lor, era prea târziu. Se găsea la cheremul noilor veniți care păreau hotărâți să tragă asupra lui dacă s-ar fi gândit să-și ducă mâna la armă.

— Vezi, ar fi mai cuminte să te supui, sfătui șeriful. Orice împotrivire ar fi zadarnică. La cel mai mic gest, ajutorii mei te vor omorî fără milă!

Un zâmbet ascuns luminează obrazul lui Sandy:

— Poftim! Oamenii ăștia sunt ajutorii tăi?... Felicitările mele, șerifule! Știi să-ți alegi ajutoarele!... Credeam mai degrabă că amândoi fac parte din vreo bandă de hoți de vite care a făcut în ultimul timp, să se vorbească de ei, în această regiune...

— Încetează cu vorbele de prisos!

— N-am venit aici să glumim!...

— Te deplâng din toată inima, șerifule, căci relațiile astea n-or să contribuie deloc la avansări... Sau iești o unealtă inconștientă în mâinile acestor ticăloși, ori consimți de bună voie să-i ajuți.

— *Shut up!*... întrerupse deodată omul cu ochelari negri, pe care indiferența împlânzitorului de *brancos* îl cam făcuse să-și piardă răbdarea.

— Ei! Ei!... Domnule necunoscut mascat, suntem mai sensibili ca o femeie frumoasă!... Desigur că suntem și noi amestecați în micile afaceri ale bandei!... Chipul d-tale trebuie să fie foarte popular, de vreme ce ți-l ascunzi cu strășnicie...

— Ah!... Asta, șerifule, o să mai lași multă vreme pe ticălosul ăsta să-și bată joc de noi?... Ai cătușele la d-ta?

Cecil Wharton dădu din cap afirmativ. Fără să mai aștepte, profitând de faptul că Webb și Mike îl țineau mereu pe Sandy sub amenințarea revolverelor, el îi înhață cu brutalitate mâinile și-i trecu brățării e de oțel care se închiseră îndată în jurul mâinilor cu un zgomot sec.

În timp ce se desfășura această scenă scurtă, Nancy, rămase nemișcată. Mai întâi, tânără simțise o mare mulțumire văzând pe acela pe care-l credea ucigașul tatălui său la cheremul reprezentanților autorității. Dar, mai pe urmă, perfecta siguranță pe care o arătase împlânzitorul de *brancos* și cuvintele ciudate pe care le spusese noilor veniți o puse pe gânduri. Se întrebă, cu destulă mirare, care era banda aceea la care făcuse Sandy aluzie.

— Haide!... Duceți-l în colibă ca să procedăm la interogatoriul.

Și de astădată vorbise tot necunoscutul cu ochelari negri. Atitudinea acestui necunoscut începea s-o mire din ce în ce mai mult pe fată.

Șeriful intră cel dintâi în colibă, aruncând o lungă privire în juru-i, ca să se asigure că Sandy, era într-adevăr singur și că nu era nimeni ascuns în vreun colț. După aceea, se întoarse spre tovarășii săi care îl așteptau în prag.

— Puteți intra... Coliba e goală!

Cei trei oameni nu șovăită multă vreme. Împingând cu brutalitate pe prizonier înaintea lor, îl siliră să stea pe un scaun păstrându-și mereu revolverele în mâini.

Câteva clipe, Nancy rămase în prag. Aruncând pe furiș o privire în spre *coral*, tânăra constată că iapa albă este tot acolo. Se mira că Staggering Smith nu fusese găsit în colibă. Totuși, ascunzându-și uimirea, intră la rândul-i în locuința unde șeriful și începuse interogatoriul captivului.

— Ai scăpat până acum de urmărirea justiției, declară Wharton, dar, am pus în fine, mâna pe tine. O să trebuie să răspunzi în curând de crima ta...

— Crima mea?... Care crimă?..

— Nu mai face pe neștiutorul!... Știi bine ce te-a făcut să te refugiezi în pustiul ăsta. În urma unor tertipuri dibace ai izbutit să te strecoari printre degetele reprezentanților autorității. Dar noi te-am prins. N-o să ne înapoiem cu mâinile goale, la Pasadena!

— Dă-mi voie, șerifule, îl întrerupse împlânzitorul de *brancos*, e foarte ușor desigur să-mi atribui cele mai groaznice crime!... De ce n-aș fi încercat oare să ucid și pe președintele Statelor Unite? Totuși, înainte de a învinui, e nevoie de dovezi...

— Dovezi avem datorită lui miss Prattson, care a izbutit să-ți scape din gheare și ale cărei mărturii zdrobitoare au contribuit să-ți faci identitatea cunoscută!...

— Dacă miss Prattson e atât de sigură că eu sunt ucigașul,

asta-i altceva, spuse repede de tot Sandy fără cea mai mică tulburare.

Rostind cuvintele acestea, călărețul se întoarse spre tânără care se rezemase de ușa. Neputând să susțină privirile întunecoase ale acuzatului care se pironeau asupra ei cu o expresie de imputare, Nancy lăsă capul în jos.

— Va să zică d-ta mă acuzi, miss Prattson? făcu în sfârșit Sandy. Ce te-a îndemnat la asta?

Nancy nu știu ce să răspundă, dar Cecil Wharton o scoase din încurcătură.

— N-avem timp de pierdut flecărind cu ticălosul ăsta. Miss Prattson... Deocamdată, m-ai îndatora grozav dacă mi-ați spune unde se află faimosul travestiu de care ne-ai vorbit?

Fără să spună un cuvânt, tânără se îndreptă spre fundul încăperii. În câteva clipe ajunse la locul unde făcuse tulburătoarea ei descoperire; dând deoparte șeaua care încurca trecerea, ajunse curând la pătura care ascundea costumul Tuaregului.

— Uite burnuzul, cerga și celelalte vestminte, declară ea îndată, întinzând șerifului, care o însoțise pachetul pe care-l găsisese.

Cecil Wharton înhăță cu lăcomie vestmintele și le desfăcu cu multă grabă.

— Ei bine, recunoști toate astea? întrebă el, arătându-le prizonierului.

Fără să se tulbure împlânzitorul de *brancos* clătină afirmativ din cap.

— Nu tăgăduiești că ai fost la petrecerea de la vila lui Eric Prattson în costumul ăsta?...

— Nu... Într-adevăr, în ziua aceea, am fost deghizat ca tuareg. Spune și d-ta, șerifule, dacă nu era o idee minunată... Cerga îmi îngăduia să fac economie de mască...

— Uiți să adaugi că-ți mai permitea să pătrunzi fără să trezești bănuieli pe lângă acela pe care doreai să-l ucizi...

— Mare greșeală, șerifule!... Omul care o omorât pe regele pielăriei n-a fost deghizat în tuareg, ci în clown!... L-am văzut chiar eu intrând pe fereastră în biroul victimei.

— Haide, nu mai căuta să ne înșeli... Știm cu cine avem de face!...

— Cu siguranță că nu tocmai deajuns!... De ce te înverșunezi cu atât de multă bunăvoință să aperi interesele unui ticălos. Sau

ești un naiv, sau sunt silit să te socotesc tovarășul adevăratului ucigaș!...

Cecil Wharton se îngălbeni la această insultă. Cu un gest brusc își duse mâna, care tremura puțin, la tocul revolverului.

— Poți să tragi, șerifule, nu mă tem de moarte, spuse captivul, dar te înștiințez că gestul d-tale o să aibe urmări proaste asupra părerii încântătoare pe care miss Prattson o mai ard poate despre d-ta... Ea n-are desigur obiceiul să vadă un șerif purtându-se ca un bandit obișnuit și să îndrepte arma contra unui om lipsit de apărare...

Nancy, tot nemișcată, nu scosese o vorbă măcar. Spre mirarea, din ce în ce mai mare, constată că rolurile păreau acum schimbate. În loc să păstreze rolul de învinuit, Sandy părea că trecuse la ripostă și că joacă pe acela al anchetatorului. Păstrând totuși o liniște neclintită, bătându-și joc de primejdia prin către trecea, el înfrunta pe cei patru oameni care îl țineau totuși la cheremul lor.

Cu toate că rămăsese încă rezervat, omului cu ochelari negri îi venea tare greu să se stăpânească. Cu degetele strânse pe tocul Coltului, se așezase la dreapta celui arestat pe care îl privea cu o stăruință amenințătoare:

— Haide, să sfârșim odată cu comedia asta, șerifule!... Spuse Sandy, după o clipă de tăcere. Pentru că nu-ți plac deghizările, ai face bine să întrebi pe stimabilul d-tale tovarăș de ce se încăpățânează atât de mult să-și ascundă fața...

— La ce bun să te ocupi de tovarășul meu?... După câte știu, nu el e acuzatul!... protestă Cecil Wharton.

Îmblânzitorul de *brancos* scoase un fluierat ușor.

— *Gold Almighty!*... Mă luați deci toți patru drept un idiot!... Puțină sinceritate, șerifule. Desigur, n-am să neg personalitatea d-tale... D-ta ești într-adevăr Cecil Wharton, dar am auzit spunându-se că nu-ți datorezi recenta alegere decât ocrotirii unui grangur cu multă trecere în locurile înalte... Crescătorii de vite care trăiesc în acest district se plâng, pe bună dreptate, de marea bunăvoință pe care o arăți unei bande de hoți de vite, al cărui șef e cunoscut în toate Statele Uniunii...

— E o ticăloșie!... protestă îndată reprezentantul autorității... Minți!...

— Dacă mint, șerifule, o să mărturisești totuși că tovarășii d-tale pe care i-ai adus azi nu sunt tocmai făcuți ca să-mi schimb părerea... Recunosc foarte bine pe Mike cel înalt, izgonit anul

trecut de la Triunghiul F. pentru c-a făcut să dispară un anumit număr de vite. Cât privește pe numitul Webb, care e deasemeni o veche cunoștință de a mea, cred, dacă amintirile mele nu mă înșală, că acum e căutat pentru omorârea fermierului Stevenson... înainte de a căuta să statornicești ordinea în pustiu, ar fi trebuie să faci mai întâi puțină poliție chiar în anturajul imediat... Vânătoarea ar fi fost desigur mai rodnică...

— Câinele ăsta aiurează!... rânji Cecil Wharton.

— Niciodată nu mi-a fost mintea atât de limpede ripostă zâmbind captivul. De altfel, ca să-ți dovedesc că sunt pe deplin sănătos am să-ți spun numele frumosului om întunecat care te însoțește și care se teme atât de mult că o să-și strice tenul la razele soarelui...

Necunoscutul se pregătea să se ridice de pe scaunul lui ca, să-i taie vorba lui Sandy, dar acesta îl opri cu un gest.

— Poți să-ți scoți ochelarii, *Bud Morgan*... Te-am recunoscut după mers... Printr-o coincidență ciudată este exact același cu al clovnului care a ucis pe regele pielăriei în timpul seratei din Pasadena!

Se auzi o exclamație de uimire scoasă de Nancy. Neclintită, tânăra asistase, la convorbirea care începuse sub ochii ei. Atitudinea energică a prizonierului îi impusese din ce în ce mai mult. Reacțiile celorlalți, chipurile cu trăsăturile trase ale lui Webb și Mike care n-ar mai fi stat desigur în cumpănă ca să-l omoare pe Sandy, dacă șeful lor le-ar fi poruncit-o, o făceau să înțeleagă că situația se răsturnase complet. Cum din acuzat îmblânzitorul de *brancos* devenise acuzator. Toate cuvintele lui izbeau în plin și tulburarea pe card o arătau cei patru oameni dădea mult de gândit...

Gând Nancy auzi rostindu-se numele renumitului gangster, nu se mai putu stăpâni.

— *Dear me!*... Bud Morgan!...

Omul, pe care Sandy îl învinuise astfel, se sculă; apoi întorcându-se spre tânără.

— Ticălosul ăsta are dreptate... La ce bun să mai păstrez multă vreme incognito-ul... Într-adevăr, sunt Bud Morgan, miss Prattson!...

Vorbind astfel, gangsterul își scoase ochelarii negri care îi ascundeau trăsăturile. Apăru fața brăzdată de-o tăietură mare, pe care atâtea ziare o reproduseseră. Ochii mici și cruzi care o luminau se fixară cu o stăruință neliniștitoare asupra tinerei.

Nancy voi să vorbească. Înțelese îndată că se afla, ea și îmblânzitorul de *brancos* la cheremul bandiților...

— *By God*. Miss Prattson, ai un tovarăș cu mintea prea ageră, urmă rânjind gangsterul. Ar fi făcut mai bine, în propriul d-tale interes, să fi rămas rezervat... Totul s-ar fi petrecut ca de obicei... Arestat de un reprezentant al autorității, ar fi fost dus până la Halleck și Pasadena... D-voastră deasemeni ați fi fost condusă până la unul din aceste două orașe. Dar după cele ce s-au petrecut aici, o asemenea soluție a devenit imposibilă...

Câteva clipe, ticălosul privi pe fată. Părea un uliu care se pregătește să se repeadă asupra prăzii. Nancy aștepta. Niciodată nu se aflase într-o situație atât de gingașă. Blestemând imprudența pe care o făcuse să reducă la neputința singura ființă care i-ar putut fi de folos într-o asemenea împrejurare, ea se sprijinea mereu de zid.

Bud Morgan schiță un zâmbet groaznic.

— Gândindu-mă bine, miss Prattson, poate că am putea întrevedea și altă soluție, riscă el. Mă simt stingherit gândindu-mă că am să fiu silit să mă descotorosesc de-o ființă atât de fermecătoare. La Pasadena, eram în stare de legitimă apărare. Când l-am omorât, tatăl d-tale se pregătea să mă denunțe și să dea nume poliției...

— Oh! Nu tăgăduiești!... D-ta erai!... Ticălosul și eu care credeam...

— Dumnezeu! Acum când ne spălăm rufele murdare între prieteni, miss Prattson, cred că nu mai e nevoie să jucăm comedie... Mai bine o explicație definitivă... Să jucăm cu cărțile pe față! Ei! Da, inspectorul Morey și toți acei gentlemenii de la poliție au ghicit când au bănuț că vinovatul e Bud Morgan. Dar s-au înșelat când și-au închipuit că mă deghizasem în tuareg ca să iau parte la petrecere... Prezența excelentului d-tale prieten Sandy, a complicat foarte mult chestiunea. Urmărirea pe care a făcut-o în noaptea aceea, în automobil și cercetările pe care le-a înmulțit în regiunea Mesa Grande ca să mă găsească, pe mine și pe oamenii mei, m-au făcut să cred că aparține și el poliției...

— Poliției? bâigui Nancy întrebând pe Sandy din ochi.

Prizonierul nu se clinti. Fața lui era de marmură. Ochii întunecoși ținteau când pe bandit când pe tânără. Marea descurajare a nenorocirii ei îl făcea să înțeleagă cât de amar regreta partea pe care o luase ea în timpul acestei afaceri. Învinuind un nevinovat, ea se pusese într-o situație foarte

încurcată.

Gangsterul își aprinse alene o țigară.

— Informațiile pe care am putut să le capăt pe urmă, continuă el, mi-au arătat adevărata identitate a acestui ticălos. Nu-l cheamă Sandy Barr, cum ți-a declarat în timpul șederii în coliba lui, ci Sandy Langlen.

— Sandy Langlen?... Cunosc numele ăsta!... nu se putu opri să exclame Nancy.

— Desigur, trebuie să-l cunoști, este acela al unuia dintre verii d-tale! Destul de îndepărtați, bogatul proprietar al unui *ranch* în apropiere de lacul Salton...

Nancy privea cu spaimă pe pretinsul îmblânzitor de *brancos*, care nu încerca deloc să întrerupă pe ticălos. Sandy Langlen?... Păi da!... Acum își amintea! Tatăl ei îi vorbise adeseori de acest crescător bogat, dar existența agitată pe care o ducea cu banda ei veselă o îndepărtase totdeauna de acel *ranchman* pe care-l poreclise în glumă „văcarul”... Nu voise niciodată să-l viziteze și se supăraseră pe tată-său când îi declarase că Sandy ar putea fi pentru ea un soț foarte bun.

Toate aceste amintiri, cărora tânăra nu le dase până atunci decât o atenție ștearsă, îi reveneau acum în minte necrezut de limpede.

Glasul aspru al lui Bud Morgan întrerupsese iar tulburătoarea meditație a fetei.

— Sandy Langlen nu face parte din poliție, dar îl socotesc tot așa de periculos... De săptămâni de zile, ticălosul ăsta face contra mea o vânătoare înverșunată. Pretinsele lui vânători de cai sălbatici nu constituiau decât un pretext ca să mă poată supraveghea pe mine și oamenii mei și, dacă o fi cazul, să mă prindă asupra faptului! Dar flăcăul avea de a face c-un potrivnic tare. Am în societatea înaltă protectori puternici și unii șerifi, printre care onorabilul Cecil Wharton, mi-au dat totdeauna un ajutor binevoitor, ajutându-mă chiar să scap de urmărirea unora din colegii lor prea zeloși!...

— Oh! Ticălosule!... Ticălosule!... răcni Nancy scoasă din sărite de cinismul de care dădea dovadă nemernicul lămurind astfel purtarea lui.

— Insulte nu mă ajung, miss Prattson? spuse foarte liniștit Bud Morgan, în timpi ce șeriful, fără nici un fel de cruțare, opri pe nenorocita care voia să se arunce asupra ucigașului tatălui ei. Gândește-te bine... Ne aflăm acum în inima Desertului cu o mie

de miraje. Doar Sandy Langlen poate să intervină pentru d-ta. Dar acum se află la cheremul nostru. Mai mult încă, te-am putea ucide fără să ne fie teamă de vreun amestec al poliției. Prietenul Wharton e de față ca să depună mărturie de puritatea gândurilor mele. În sfârșit, ultimile persoane care te-au văzut știu că te-ai aventurat cu nesocotință prin aceste pustietăți periculoase... O să trecem moartea d-tale pe seama unei insolații și totul se va opri aici... Nimeni n-o să vină să ne caute pricină...

— Bandiților!... Ucigașilor!... urlă Nancy, zbatându-se cu disperare și silindu-se să scape din strânsoarea șerifului.

Atunci gâfâind, înțelegându-și neputința, nefericita se opri.

— *By Jove!*... Ai revenit la sentimente mai bune, miss Prattson! ... Wharton, așez-o pe un scaun!... Nu vezi că e gata să leșine!

...

La capătul forțelor, Nancy simțea, într-adevăr, că-i fug picioarele de sub ea. S-ar fi prăbușit pe jos, dacă șeriful n-ar fi târât-o până la scaunul cel mai apropiat. Câteva clipe Nancy rămase acolo, cu pleoapele pe jumătate închise.

Punând mâna atunci pe ulciorul care se afla încă pe masă, pe jumătate umplut cu apă, Bud Morgan aruncă tot conținutul pe fața lui Nancy. Tânăra își reveni îndată, scoțând un țipăt.

Întăritat peste măsură, Sandy voi să se scoale de pe scaun ca s-o apere pe nefericită, dar pumnii zdraveni ai lui Webb și Mike îl făcură neputincios.

— Nu crezi, miss Prattson, că-i un minunat leac pentru crizele de nervi? Întrebă ironic gangsterul.

Nancy nu răspunse, mulțumindu-se să arunce ticălosului o privire de adânc dispreț.

— Să reluăm mica noastră convorbire, continuă Bud Morgan. Ți-am spus adineauri că afacerea asta s-ar putea aranja prietenește, miss Prattson... Uite care sunt condițiile mele...

— Oricare ar fi condițiile d-tale, refuz să le primesc!... spuse cu multă mândrie tânăra.

— Miss Prattson, sunt dispus să-ți înlătur toate micile neplăceri de care ți-ar putea fi teamă; totuși, vreau să fiu sigur că n-o să am nici o neplăcere din partea d-tale în viitor, când o să te înapoiezi în lumea civilizată...

Nancy păstrând mereu o muțenie impresionantă, gangsterul scoase din buzunar un carnet de piele roșie.

— Uite o foaie albă, miss Prattson, îți împrumut stiloul meu... Dacă vrei să rămâi în viață, n-ai decât să scrii ce am să-ți dictez.

Nancy puse mâna pe tocul ce-l întinse banditul. Mâna îi tremura. Urechii îi țiuiău. Vedeă privirile necruțătoare ale nemernicului ațintite asupra ei.

— Haide, miss Prattson... Scrie!... Dicztez...

Trimițând spre tavan rogoale de fum, gangsterul începu:

„Subsemnata, Nancy Prattson, declar că numitul Sandy Langlen este ucigașul tatălui meu. Prin prezenta țin să proclam completa nevinovăție a lui Bud Morgan, care a fost pus în mod greșit, în cauză de poliție”.

Tânăra lăsase pe gangster să vorbească.

— Și d-ta crezi că am să semnezi o asemenea ticăloșie!... protestă ea în sfârșit. Drept cine mă iei? Cum ai putut să-ți închipui o singură clipă măcar că am să iscălesc condamnarea unui nevinovat față de care am fost și așa prea vinovată. Niciodată, mă înțelegi, niciodată n-am să-ți devin complice!

— Atunci o să trebuie să te resemnezi, miss Prattson... Mike o să te ducă la câteva mile de aici, în pustiu... Un simplu glonț și totul va fi terminat!... Diavolul ăsta de Mike se pricepe minunat la felul ăsta de execuții... A avut de mai multe ori prilejul s-o facă.

— Nemernicule! Îndrăznești să ameninți o femeie dezarmată?

...

— Ce vrei, miss Prattson, trebuie să fii înțelegătoare... Mă apăr... Toate mijloacele sunt bune ca să-mi scap capul! Crede-mă că iau o asemenea hotărâre cu multă părere de rău și că n-am nimic cu viața d-tale, dar mă silești să mă port atât de energic, păstrând atitudinea această idioată. Îți închipui, cred că nu sunt un copil... Dacă te las să pleci fără să fi semnat hârtia asta, o să te duci să strigi întregii lumi că știi cine-i ucigașul tatălui d-tale... învinuirile d-tale m-ar pune într-o situație neplăcută... Doar o semnătură și sunt scos din cauză. Îți repet, în clipa asta, nu uita, îți joci viața d-tale...

Grozava amenințare a gangsterului nu părea s-o sperie pe Nancy. Mâna ei mototolea, nervos hârtia pe care nu scrisese încă un singur cuvânt.

— Cu adevărat, miss Prattson, n-ai nevoie să faci pe dezgustata, spuse Bud Morgan, întrebuițând alte argumente pe care le credea în stare să convingă pe Nancy. Tatăl d-tale n-a arătat atât de mare scârbă când, societatea lui dând de greutate,

a recurs la excelentele mele servicii... Am, de altfel, la mine unele scrisori care ar putea să te edifice îndeajuns asupra felului legăturilor noastre timp de m-ai multe luni... Regele pielăriei cunoștea toate faptele noastre, a subscris la toate pretențiile noastre ca să poată da de lucru muncitorilor și să-și plătească parte din creditorii. Afacerea sa stricat pe urmă, când a refuzat să satisfacă cererile noastre... Îi pretindeam câștiguri serioase, desigur, dar *business is business*... Nu s-a mulțumit numai să ne refuze? Stângaciul n-a fost mulțumit să ne răspundă printr-un refuz, ci ne-a amenințat că ne denunță poliției... Atunci n-am mai stat pe gânduri... Făcând astfel, Eric Prattson și-a semnat condamnarea la moarte!... Tot așa o să fie cu fermecătoarea lui fiică, dacă o să se mai încăpățâneze în refuzul ei...

— Tatăl meu a făcut cum a crezut de cuviință, ripostă tânăra, tremurând; eu n-am cunoscut niciodată afacerile lui.

— Desigur! tăia banditul batjocoritor. Te-ai mulțumit doar cu banii... N-aveau doar nici un miros!... Și apoi, dolarii îți îngăduiau să-ți duci viața de păpușă!... Află acum că Eric Prattson s-a înglodat, în făgașul care i-a fost fatal, pentru d-ta.

Nancy suferea mii de chinuri auzind pe ticălos vorbind așa... Oricât de grozave erau cuvintele acelea, înțelegea că interlocutorul ei avea și puțină dreptate...

Pentru ea speculase regele pielăriei... I s-e părea că mai aude supremele avertismente ale celui ucis în seara balului...

Bud Morgan văzu pe nenorocită plecându-și capul. Lacrimile începură să-i ude pleoapele.

Un zâmbet de victorie înflori pe chipul banditului. Crezu că Nancy o să se închine în fața amenințării și o să-și așterne iscălitura în josul actului care descărca...

— Haide, fii înțelegătoare, miss Prattson... O privire asupra trecutului era necesară ca să te fac să fii înțelegătoare!... O singură iscălitură și totul va fi sfârșit...

Tânăra se ridicase.

— Îți închipui desigur, ticălos nemernic, că am să mă cobor până acolo ca să semnez condamnarea unui nevinovat, ca să îndrept o greșeală pe care tata a plătit-o cu viața!...

— Semnează, miss Prattson... Semnează, te rog!

Nancy rămase nemișcată, uluită. Nu gangsterul se exprimase astfel, ci Sandy, pe care cele două ajutoare ale șerifului îl țineau mereu sub amenințarea Colturilor lor. Văzând în pericol viața tinerei, prizonierul nu pregeta să se jertfească spre a o scăpa.

— La ce bun să mai șovăiești, miss Prattson, stăruie el, constatând că ea mai ezita. Dacă refuzi, eu tot n-am să scap! Morgan îți oferă un mijloc ca să scapi. Nu mai sta în cumpănă! Îți întinde o mână de ajutor. Primește-o și n-avea remușcări; chiar eu îți cer să faci așa!...

O lumină străluci în ochii celei interpelate.

— Ei bine nu. Asta n-o fac!... Îți închipui ce-ar fi viața mea dacă m-aș face vinovată de un asemenea act! M-aș socoti totdeauna o criminală... Mai bine să se sfârșească totul îndată! Viața nu mi-a rezervat decât amărăciuni și dezamăgiri. Să mă împuște!... Sunt gata. Mai bine să mor decât să trăiesc în chip rușinos cu asemenea povară pe conștiință.

— Haide, lasă scrupulele, miss Prattson.. Comedia a ținut deajuns! Scrie!...

Bud Morgan întinse din nou foaia mototolită pe masă, dar Nancy nu-i dădu timp să-și sfârșească gestul. Înarmându-se cu stiloul, se repezi spre gangster și începu să-i înțepe cu furie fața.

— Ajutor, Wharton!... Scorpia asta o să mă orbească!... urlă banditul surprins de acest atac neașteptat.

Îndârjită, ea i-ar fi crăpat desigur ochii dacă nu s-ar fi amestecat șeriful.

— Ah! Viperă!... Ai să-mi plătești asta! urlă Bud Morgan, a cărui față era brăzdată de trăsături negre.

Cu o răsucire bruscă, Cecil Wharton sili pe Nancy să dea drumul stiloului, care căzu jos. Dezarmată, Nancy se afla la cheremul bandiților. Sfârșitul nu era greu de prevăzut.

Deodată un glas, dominând zarva, se auzi la celălalt capăt al încăperii.

— Nu-i chip să închizi ochii cu blestemații ăștia de flecari!... N-ați putea să vă duceți în altă parte să vă răfuiți, puțin mai încolo și să lăsați oamenii liniștiți să se odihnească?

Surprinși, Bud Morgan și tovarășii lui se întoarseră brusc. Exclamații uimite izbucniră când zăriră, stând în picioare în pragul ușii încăperii vecine, un bătrânel care, jucând în fiecare mână câte un Colt de un calibru 45 și îi privea cu un aer zeflemisitor.

— Staggering Smith! bâlbâi prima Nancy, care recunoscuse pe căutătorul de aur.

— Ei da, Staggering Smith ca să-ți fiu pe plac, fetiço... Mi se pare că am venit taman la pont!

Revenindu-și din uimire, gangsterul și complicii săi duseră

mâna spre tocurile de revolver dar renunțară repede sub amenințarea armelor noului venit, care se grăbi să declare cu glăsciorul lui subțirel:

— Bătrânul Smith are pretenția că trage bine și se numără printre cei mai buni *gunmeni* din California!... Dacă unul din voi face cea mai mică mișcare, îi fac rost de un bilet de dus fără întoarcere în regatul prea faimosului Belzebut!...

CAPITOLUL X

Desigur că grupul de ticăloși înțelese că noul venit nu era pornit să glumească, căci Bud Morgan și cei trei tovarăși se grăbiră să rămână nemișcați.

— Haideți, flăcăilor, mâinile sus... Sandy, *old boy!* Cătușele tale nu te împiedică desigur să desfaci centurile de arme ale acestor domni și să le arunci toate în fundul încăperii... Sunt niște jucării periculoase pentru băieți atât de neastâmpărați!...

Prizonierul se ridică și nu așteptă mult ca să dezarmeze grupul. Fiecare tâlhar, ținut în respect, fu ușurat de adevăratul arsenal pe care-l purta asupra lui. Mike făcuse chiar un gest de apărare, dar o mișcare neașteptată a căutătorului de aur îl făcu să se supună.

— Acum că am tăiat ghearele și colții acestor pehlivani, spuse Staggering Smith rămânând mereu în pragul odăii și ținând grupul sub amenințarea revolverelor o să mă îndatorezi nespus de mult, fetițo, scotocind în buzunarele șerifului. O să găsești desigur îndată cheile care o să ne îngăduie să-l liberăm pe prietenul Sandy.

Tânăra se îndreptă spre Cecil Wharton, care, vânat de furie, sta în chip jalnic cu mâinile în sus.

— O să-mi plătiți câteși trei toate astea! bombănea reprezentantul autorității.

— Binișor, fetițo, îl întrerupse! Staggering Smith. Șeriful e foarte gădilos... N-aș vrea să-i fac nici un rău!...

Nancy scoase faimoasele chei și trei perechi de cătușe. Apoi liberă pe Sandy; întorcându-se pe neașteptate, tânăra se grăbi să-i treacă șerifului, cătușele în jurul mâinilor.

Cecil Wharton tresări; dar Sandy, care se înarmase cu unul din Colturile luate de la Bud Morgan, îl bătu pe umeri.

Vrând, nevrând, șeriful trebui s-o lase pe Nancy să-l reducă la neputință.

— Am să mă răzbun, bombăni el între dinți. O să-mi plătiți asta! Să ataci pe un reprezentant al autorității în exercițiul funcțiunii!...

Căutătorul de aur izbucni în râs.

— Nu mă lua drept idiot, șerifule, zise el. Am auzit totul în dosul ușii de la începutul atât de interesantei convorbiri cu Sandy... La început am avut de gând să mă arăt și să-mi apăr prietenul, dar am înțeles foarte curând că eram mult mai de folos rămânând în rezervă... Am făcut bine nu-i așa, fiindcă am izbutit să schimb atât de plăcut situația!...

Întorcându-se spre Sandy și Nancy, bătrânul declară:

— Întrebuințați celeilalte cătușe... Bud Morgan și tovarășii lui or să înceapă să sufere de cârcei la brațe!

Îmbлъnzitorul de *brancos* luă îndată această măsură absolut trebuincioasă. În mai puțin de trei minute, bandiții, dezarmați și turbați de furie, se văzură la rândul lor înlănțuiți.

— Băgați de seamă, zbieră gangsterul; o să dați de dracu'!

Staggering Smith făcu un gest de nepăsare.

— Dacă am fi într-o regiune civilizată, *old boy*, poate că ai mai izbuti s-o scoți la capăt; dar aici, în Deșertul cu o sută de miraje, cred că o să-ți fie destul de greu să chemi în ajutor pe cei din *gang-ul* tău!... Bagă-ți bine în cap dacă n-ar fi vorba decât de mine, n-aș mai sta în cumpănă să-ți trec îndată după gât o cravată de cânepă și să te agăț sus de tot de bârna asta...

Glasul căutătorului de aur era atât de amenințător, încât Bud Morgan nu mai stăruia. Înțelese, într-adevăr, că interlocutorul său era gata să treacă la fapte.

Sleită de emoție și de eforturile pe care le făcuse, Nancy căzu zdrobită pe un scaun. Nemaifiind în stare să rostească un cuvânt măcar, ea privea grupul bandiților pe care Sandy îi ținea mereu în respect.

Întâmplările se desfășuraseră cu o iuțeală atât de uluitoare, încât tânăra mai credeacă visează. Gâfâind, ea se gândea la pericolul prin care trecuse. Nu îndrăznea să privească pe acela pe care îl trădase.

Glasul lui Staggering Smith o smulse din încurcătură.

— Îți datorez firește, fetiço, o mică lămurire, spuse căutătorul de aur. Nu te așteptai să mă vezi ivindu-mă în pragul ușii aleia ca un diavol din cutie. Acum o să-ți spun adevărul... Dacă ați ieșit și unul și altul din încurcătură, o datorați Grăsancei...

— Grăsancei? reperă Nancy, neștiind prea bine unde voia să ajungă.

— Ieri, când ne-am despărțit, fetița, urmă bătrânul, nu speram să te revăd atât de curând... Socoteam să mă înfund din nou în

pustiu câteva bune săptămâni și să fug de tovărășia puțin atrăgătoare a oamenilor... Întâmplarea sau mai degrabă, pronia a hotărât altfel... La apusul soarelui, am observat că iapa mea a pierdut o potcoavă! Nu mai aveam alta ca s-o înlocuiesc... Se impunea deci să mă întorc. Doar Sandy putea să mă scoată din încurcătură... Am ajuns la colibă înainte de zorii zilei..

Câteva clipe, căutătorul de aur se opri ca să-și mestece tutunul; apoi, își continuă povestirea:

— Vizita mea foarte matinală l-a speriat pe Sandy... În privința aceasta, îngăduie-mi, fetițo, să te trag bine de urechi... Abia bătusem la ușă, că prietenul meu veni să-mi deschidă. „Tu ești, Smith? spuse el căscând. Bine. Am să te însoțesc până la *coral*.” Iată-ne mergând amândoi spre îngrăditură. Primele luciri ale zorilor începeau să lumineze orizontul. Abia schimbasesm, câteva cuvinte și-l văzui pe Sandy oprindu-se, pradă unei adânci emoții.

„— Ce s-a întâmplat, *old son a gun*?

— Fellow...

— Ei bine! Ce-i cu... Fellow...

— Nu vezi că bariera *coralului* e deschisă și că mi-a dispărut calul?”

— Îți mărturisesc, fetițo, că nu dasem încă nici o atenție acestui amănunt, așa că făcui ochi mari de mirare, răspunzând doar:

„— Fellow al tău nu-i în stare s-o șteargă... Desigur că s-o fi dus să dea o mica raită pe la izvor...”

— Ne-am dus la izvor. Nici urmă de animal.

„— Privește!... îmi spuse prietenul meu arătându-mi pământul. Cineva mi-a furat calul și a plecat cu el.”

Nemișcată, Nancy asculta cu multă atenție povestirea bătrânului. Foarte aproape de ea, așezat la masă, Sandy urma să supravegheze de aproape pe Bud Morgan și ajutoarele lui. Acum ticăloșii nu mai căutau să protesteze și să amenințe.

— Ne-a fost atunci ușor să deslușim urmele pașilor din apropierea coralului, urmă Staggering Smith: Am putut deasemenea constata că ele au fost lăsate de-o femeie... Cum reprezentantele sexului slab nu sunt o legiune în Deșertul cu o sută de miraje, fetițo, ne-a dat îndată prin cap că ai izbutit să fugi de tovărășia lui Sandy. După ce ne-am întors în grabă la colibă, nu ne-a fost greu să ne încredințăm că încăperea era goală... Pasărea fugise! Sandy de obicei atât de liniștit și-a pierdut atunci tot sângele rece. Voia să plece în căutarea ta și a

trebuit să fac luntre și punte ca să-l opresc să facă asemenea nebunie... Știam, de altfel, că copilul-minune o să se întoarcă la calea cea bună. Dar să trecem peste asta... I-am arătat lui Sandy pricina vizitei mele; apoi, cum eram cam obosit, m-am hotărât să mă întind puțin pe patul pe care îl părăsiseși, fetițo, cu puțin înainte!... Eram încă întins pe el, când un zgomot de glasuri m-a scos din toropeală și m-am trezit, tresărind. Atunci n-am mai stat în cumpănă, m-am dat jos din pat și am așteptat cu multă filosofie clipa propice ca să intervin. Restul îl știi...

Un zâmbet destinse fața ca pergamentul a lui Staggering Smith. Mângâindu-și barba lungă, bătrânul părea încântat de șotia pe care o jucase gangsterului și tovarășilor lui.

— *God Almighty!* Aș da cu plăcere un bulgăre de aur ca bunii tăi prieteni să te vadă în clipa asta, spuse el apoi în batjocură, întorcându-se spre Bud Morgan.

— O să râdă mai bine cine va râde la urmă!... răspunse morocănos captivul.

— O să vedem!... Acum ești prins și bine prins!... Am să potcovesc îndată pe Grăsceana, în timp ce cele două turturele or să vegheze ca să nu vă lipsească nimic la câteși patru; am să mă grăbesc apoi să mă duc să aduc ajutoare... Sper că de astădată, șerifule Wharton, să aduc cu mine pe reprezentant al autorităților, care vor avea grijă să-și facă datoria...

Cel interpelat nu răspunse nimic și lăsă capul, în jos.

Părea că-i departe de a împărtăși siguranța gangsterului, care mai înfrunța și amenința pe învingător.

— Pe curând, *son of a gun!*... strigă în sfârșit căutătorul de aur ajungând la ușă. Peste o zi sau două am să mă înapoiez cu întăriri!...

După plecarea lui Staggering, Nancy zise cu o voce care tremura puțin:

— Cât de nesocotită și nedreaptă am fost față de d-ta! Ai să mă ierți vreodată?...

O lumină străluci în privirile împlânzitorului de broncos.

— N-am să-ți iert nimica. Am înțeles prea bine motivele care te-au împins să faci ce-ai făcut... M-ai crezut vinovat. Invitat de tatăl tău, am venit la balul dat de ziua onomastică. Te-am văzut și de la prima vedere te-am iubit... Travestit în tuareg m-am apropiat de tine și ți-am spus cuvintele pe care le mai ții minte poate...

— Dar de ce ai pierit în chip atât de misterios, obiectă tânăra.

De ce n-ai căutat să dovedești că nu erai nevinovat de moartea tatei?...

— Pentru că eram pe urmele vinovatului. După convorbirea noastră, rămăsei pe balcon și văzui o siluetă care încălcase fereastra biroului lui Eric Prattson și dispăru în întuneric... Presimțind că se întâmplase ceva neobișnuit, m-am repezit spre birou și am zărit trupul regelui pielăriei care zăcea lângă masă. Atunci, n-am mai stat pe gânduri... Am pornit în toată graba pe urmele asasinului. Omul, care era deghizat în clown, avea asupra mea un oarecare avans, dar nu disperam deloc să-l ajung. A sărit într-un automobil și a demarat, dar și eu aveam mașina mea... Trecuse prin San-Bernardino, luând-o spre pustiu... Speram să-l ajung, când o pană nenorocită, mă sili să mă opresc la Sakeriew. Eram convins că vinovatul s-a refugiat în pustietățile care ne înconjoară ca să poată scăpa mai lesne de urmăririle autorității... Am ajuns deci la coliba aceasta pe care o locuisem, de mai multe ori, când aveam chef să vânez cai sălbateci în regiunea Mesa Grand...

Tot vorbind, Sandy constată că tovarășa lui îl asculta peste măsură de interesată. El nu neglija cu toate acestea să supravegheze cu coada ochiului pe captivi, care stăteau morocănoși în fundul încăperii.

— Din cercetările pe care le-am făcut apoi, urmă el după o mică pauză, am constatat că fugarul se refugiase într-adevăr în ținutul muntos, unde regăsise mai mulți complici... În timpul unei scurte șederi la Halleck, am aflat rezultatele negative ale anchetei. Știam că Bud Morgan și tuaregul erau luați drept una și aceeași persoană... N-am căutat, cu toate acestea, să informez poliția, sperând că am să fiu mai norocos în timpul cercetărilor mele... După părerea mea, nu măi încăpea nici o îndoială... Șeful gangsterilor îl omorâse cu mâna lui pe Eric Prattson... Dar acum să lăsăm uitării aceste povesti... La *ranchul* meu din Salton, viața ar fi foarte tristă fără o soție adorabilă. Oprindu-te aici, credeam că am să te împlânzesc așa cum aș fi făcut cu un *brancos* prea năbădăios. Din păcate cred că m-am prins, în propria mea cursă!

...

— De ce spui din păcate? Mie mi se pare că, din contra, e foarte bine, așa!

Rostind aceste cuvinte, Nancy întinse cu drăgălășenie mâna lui Sandy. Un zâmbet fermecător îi brăzda buzele, descoperindu-i două minunate șiruri de dinți albi.

Sandy începu să se bâlbâie:

— Atunci, primești?

— Din toată inima!...

— Dumnezeu!... Nancy... Mi se pare și mie că sunt alt om!...

Cei doi tineri trebuiră totuși să-și întrerupă discuția. Captivii lor începură să dea semne că pun ceva la cale.

— Ar trebui să fim cu băgare de seamă... Flăcări ăștia intenționează să ne dea de lucrul.

— Nu trăim cu dragoste și apă chioară! bombăni Mike. Am vrea să mâncăm ceva...

— Puțină răbdare. N-o să vă lăsăm să crăpați de foame.

Îndepărtându-se de masă, Sandy se ocupă cu tânăra să pregătească masa. Pe când se frământau așa, nu văzură că Bud Morgan, care se prefăcuse până atunci că-i pe deplin resemnat, se îndreptase puțin câte puțin spre ușă. După câteva clipe, Nancy, care se pregătea să deschidă o cutie de conserve și care, pentru aceasta, trebuise să-și pună revolverul în teacă, scoase o exclamație. Într-adevăr, gangsterul izbutise să ajungă în prag și, dintr-o săritură, să fugă afară...

— *Bear me!* Fuge!

Sandy, care era pe cale să aprindă focul, se ridică îndată. Luă o carabină și punând-o la ochi, ținti pe fugar care, era gata să deschidă bariera.

O detunătură se auzi. Cecil Wharton și cei doi captivi, care se apropiaseră de fereastră, văzură pe fugar el înclinându-se și prăbușindu-se greoi cât era de lung la intrarea *coralului*.

— E mai bine așa! se mulțumi să spună Sandy, al cărui glonț atinsese pe ticălos drept în ceafă. Captiv, ticălosul ar fi pus totul în mișcare ca să fie scos din încurcături și nu se poate ști dacă n-ar fi izbutit datorită protecțiilor puternice pe care le are. Acuma s-a făcut dreptate!... *God Almighty!*... Mi-a făcut mare plăcere să-ți răzbun tatăl.

Întorcându-se apoi spre cei trei prizonieri, adaogă:

— Asta să vă slujească de lecție, *old boys*.

EPILOG

Două zile, Sandy și tovarășa lui trebuia să facă de pază. Din ce în ce mai neliniștiți, se întrebau dacă Staggering Smith izbutise să-și atingă ținta, când, în dimineața celei de-a treia zile, zăriră, în mijlocul pustiului, un nor de praf ce se apropia.

— Uite-i!... strigă veselia Nancy, ducându-se până în prag.

Tânăra recunoscă fără greutate, în fruntea grupului de călăreți care ajunsese la coral, pe bătrânul căutător de aur ale cărui hainei erau albe de praf.

— L-am adus pe șeriful din Halleck, strigă Staggering Smith... Dar ce balamuc și lumea asta civilizată!... Când am vestit că tu ai izbutit să prinzi pe Bud Morgan, n-a voit nimeni să mă creadă!

— Am făcut chiar mai mult decât să-l prind, *old chap!* zise Sandy. Ticălosul a voit s-o șteargă. Vii tocmai la timp, ca să asisti la înmormântare. Corpul e în încăperea de-alături. L-aș fi înmormântat azi.

— M-am grăbit cât am putut!... Dar, fii liniștit, șeriful din Halleck e om cinstit!... Nu-i un tipi cum e canalia asta de Cecil Wharton...

Tovarășii lui Staggering Smith în număr de cincisprezece, descălecară. Sandy le arată repede de tot cele întâmplăte de la plecarea căutătorului de aur.

— *By God*, nu-i, prea târziu!... exclamă reprezentantul autorității când fu adus în fața cadavrului, pe care Nancy îl acoperise cu un cearșaf. O să răsuflăm și o să trăim în pace în ținut!

— Hai să luăm trupul lui Morgan, încheia șeriful. Nu uita, d-le, că s-a făgăduit o însemnată sumă de bani aceluia care o să prindă pe tâlhar, viu sau mort...

— N-am ce să fac cu banii ăștia, șerifule! spuse Sandy. Să-i împărțiți între dvs. Până atunci, am să mă înapoiez la *ranchul* meu din Salton. E de la sine înțeles că stau cu totul la dispoziția justiției. Hai să mâncăm!...

Peste câteva clipe, tot grupul se așezase la masă, după ce adăpaseră caii la izvor. Lăsându-și musafiri să mănânce, Sandy

se îndepărtase cu Nancy. Înainte de a părăsi ținutul, țineau să mai privească ultima dată acel deșert cu o sută de miraje, în mijlocul căruia trăiseră cea mai chinuitoare dintre aventuri.

Abia făcură tinerii câțiva pași căi auziră lângă ei o exclamație. Staggering Smith îi ajunse în fugă.

— Ia spune, *old son of a gun!* Și cu fetița ce faci din toată daravela asta?

Tinerii se priviră zâmbind.

— Ne-am hotărât, să ne căsătorim, răspunse împlânzitorul de broncos.

— Să vă căsătoriți?... *God Almighty*, nu se poate!.. Tu, Sandy?

...

— Eu, chiar eu! Nu mai e nevoie să spun că tu ești poftit la ceremonia ce o să se facă în cel mai scurt timp la *ranchul* meu din Salton.

— Se aprobă... spuse iute de tot și plin de veselie căutătorul de aur. Am să mă înapoiez încăodată în lumea civilizată!...

Lăsând pe cei doi tineri să se îndepărteze, Staggering Smith se înapoie la locuința unde șeriful și oamenii săi mâncau cu multă poftă.

— Ce om de ispravă! oftă Nancy, care se sprijinea acum de brațul tovarășului ei.

— Un om minunat, desigur și căruia noi îi datorăm nespus de mult... Nu-i el principalul urzitor al fericirii noastre?...

Se opriră amândoi și sprijinindu-se de îngrăditura *coralului*, plimbară o lungă privire jur-împrejur. Deșertul cu o sută de miraje se întindea, încins de razele unui soare necruțător.

— Nu-i așa, Sandy că o să ne înapoiem aici, mai târziu?

Sandy dădu din cap zâmbind, apoi tânăra se opri. Încet de tot, trecându-i brațele în jurul gâtului, se ascunse strâns de tot la pieptul lui. De astădată ea fu aceea care îi întinse gura, dându-i voie s-o sărute: dulcele sărut al logodnicilor...

— SFÂRȘIT —

CUPRINS

CAPITOLUL I.....	3
CAPITOLUL II.....	16
CAPITOLUL III.....	27
CAPITOLUL IV.....	34
CAPITOLUL V.....	41
CAPITOLUL VI.....	47
CAPITOLUL VII.....	58
CAPITOLUL VIII.....	65
CAPITOLUL IX.....	74
CAPITOLUL X.....	85
EPILOG.....	91
CUPRINS.....	93

AL COLECȚIEI
COW-BOY

va apare în cursul lunei viitoare, va
cuprinde excepționalul ROMAN de
AVENTURI din vestul sălbatec
al Americii

VĂGĂUNA BLESTEMAȚILOR

de **ANTON MALY**

Autorul romanului „AURUL DIN
ARIZONA” descrie una dintre cele
mai captivante legende ale Indienilor
Navajos și goana disperată pe care
o dau mai mulți aventurieri în
căutarea unei comori.

120 PAGINI • 20 LEI
COPERTA IN 3 CULORI